

Mikhaïl Pletnev, debut al Palau

**Joan Brossa,
gran amant
de la música**

**Internet,
univers de possibilitats musicals**

Adagio, la vostra botiga de música

Piano
Orgues electrònics
Instruments professionals
Vent i cor
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA

Muntaner, 300, Xamfrà Laforja
Tel. 200 81 00
Sants, 304 bis
Tel. 440 24 48

CENTRE COMERCIAL GLÒRIES

Avda. Diagonal, 200, local B228
Tel. 486 01 87

BARBERÀ DEL VALLÈS

BARICENTRO - Tel. 718 97 51

Hermosilla, 75, Esq. Gral. Par
Tel. 435 88

LA VAGUADA - Tel. 730 48

cat
(Presi
Jose
Jord
Gr
Guinj
LI
(
Comel
PERE
CE
MARIA
AVILA,
JORDI
MEST
AGUST
MIQU
B
C
Música,
Catalun
na
i e
© de le
MAD
MADP

3A ÈPOCA ANY XVI
NÚM. 172, FEBRER 1999

Consell Editorial: **Fèlix Millet** (President), **Montserrat Albet**, **Josep M. Bricall**, **Josep M. Busquets**, **Josep Caminal**, **Salvador Cardús**, **Jordi Casas**, **Joan M. Clavaguera**, **Gregori Estrada**, **Gabriel Ferrer**, **Joaquim Garrigosa**, **Joan Guinjoan**, **Carles Guinovart**, **Teresa Lloret**, **Joan Matabosch**, **Xavier Montsalvatge**, **Jordi Montull**, **Ramon Muntaner**, **Ramon Pla**, **Eugeni Sallent** i **Xavier Turull**.

Consell de Direcció: **Pere Artís** (editor), **Pere Burés** (coordinació amb Catalunya Música), **Jaume Comellas** (direcció periodística) i **Lluís Millet** (direcció musical)

Maquetació: **F.S.**
Secretaria de Redacció: **Teresa Martínez**

Publicitat: **Prensasi Tam, S.L.**
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 93 245 21 11

Preimpresió: **Ormograf, S.A.**
Impressió: **Agpograf**
Distribució: **Distribarna, S.A.**
Dipòsit legal: **B-34.432/83**
ISSN: **1136-7458**

Col·laboren en aquest número:
PERE ARTÍS, LLORENÇ BALSACH, JORDI CERVELLÓ, CESC, JAUME COMELLAS, MARIA LLUÏSA CORTADA, ANNA MARIA ÀVILA, SERGI JORDÀ, JORDI MALUQUER, JORDI MARTÍNEZ I CATALÁN, JOSEP M. MESTRES QUADRENY, MIQUEL PARDO, AGUSTÍ MONTELLÀ, MONTSERRAT PUIG, MIQUEL PUJADÓ, FRANCESC TAVERNA-BECH, LLUÍS TRULLÉN, JOSEP VILA I CASAÑAS I JOAN VIVES BELLALTA.

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
08003 BARCELONA
Tel. i Fax: 93 268 10 00

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors. "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" no mantindrà correspondència amb els autors d'originals no encarregats i enviats espontàniament a la Redacció. © de les reproduccions autoritzades, VEGAP, Barcelona 1999.

Portada: **Mikhaïl Pletnev**
(foto: Jörg Reichardt/DGG).

revista musical catalana

EDITORIAL

PANORAMA

Joan Brossa

Jordi Sierra i Fabra

FOTO: R.

TEMA

MUSICALIA

Florence Quivar

FOTO: A.R.

SCHERZANDO

DISCOS

- 5 *Inflexió positiva*
- 6 *Joan Brossa, la música i jo*
per **Josep M. Mestres Quadreny**
- 9 *Jordi Sierra i Fabra: la banda sonora d'una vida*
per **Miquel Pujadó**
- 15 *Mikrokosmos: Cares de tres déus*
per **Pere Artís**
- 16 *Tangents: Colors d'orquestra*
per **Jordi Maluquer**
- 17 *Del seu affm.: Kurt Masur*
per **Jaume Comellas**
- 20 *Un Parsifal de gran nivell*
per **Miquel Pardo**
- 21 *Concert estimulant amb rerefons pedagògic*
per **F. Taverna-Bech**
- 22 *L'ACC recorda Jep Nuix*
per **F.T.-B.**
- 23 *Amadeus o Salieri?*
per **Jaume Comellas**
- 24 *Jordi Savall i el seu equip ofereixen un festival de música antiga*
per **RRMC**
- 27 *Internet i música*
- 28 *A tall d'introducció. Què és Internet?*
per **Jordi Martínez i Catalán**
- 30 *Internet i música. Un camp immens de possibilitats*
per **J.M.C.**
- 34 *Internet. Cap a noves formes d'entendre la creació musical?*
per **Sergi Jordà**
- 38 *Internet i el futur de la música impresa i enregistrada*
per **Llorenç Balsach**
- 41 *Florence Quivar. Sensibilitat i exquisidesa d'una gran mezzosoprano*
per **Anna M. Dàvila**
- 44 *Important oferta simfònica a la setena edició del cicle Els Diumenges al Palau*
per **RRMC**
- 46 *Krzysztof Penderecki; Rahman el Bacha; Mikhaïl Pletnev; Juka Pekka Saraste*
per **Lluís Trullén**
- 48 *De Penderecki a Prokófiev*
per **F.Taverna-Bech**
- 49 *Norma obre la temporada de representacions del Liceu*
per **J.C.C.**
- 53 *per Cesc*
- 55

ABONAMENTS
A LA VENDA

CICLE DE CONCERTS
ELS DIUMENGES
AL PALAU

VII Temporada 1999

Concert núm. 1 28 de febrer, 18 h.

Orquestra de Cambra Gonçal Comellas
Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès)

David Malet, orgue

Josep Vila i Casañas, director

Barber: Adagio per a cordes

Grieg: Dues melodies elegiaques, op. 34

Elgar: Serenata en Mi menor, op. 20

Durufle: Rèquiem, op. 9

Concert núm. 2 7 de març, 18 h.

Quartet Casals

Vera Martínez-Mehner, violí; **Abel Tomàs**, violí

Andoni Mercero, viola; **Arnau Tomàs**, violoncel

Amb la col·laboració de **Josep Sancho**, clarinet

Webern: 5 peces per a quartet de corda, op. 5

Mozart: Quintet amb clarinet, K. 581

Schubert: Quartet núm. 15, D. 887, op. post 161

Concert núm. 3 14 de març, 18 h.

Orquestra Filharmonia de Cambra de Barcelona

Carles Trepà, guitarra

Ernest Martínez Izquierdo, director

Debussy: Prélude a l'après-midi d'un faune

Villa-Lobos: Concert per a guitarra i orquestra

Mendelssohn: Simfonia núm. 4, op. 90, «Italiana»

Concert núm. 4 11 d'abril, 18 h.

Orquestra Simfònica del Vallès

Ramon Coll, piano

Salvador Brotons

director

Pladevall: Poema sonor

Chopin: Concert per a piano i orquestra núm. 1

Dvorák: Simfonia núm. 9, «El nou món», op. 95

Concert núm. 5 18 d'abril, 18 h.

Dresdner Barocksolisten

Ma. Lluïsa Cortada, **Eduard Martínez i**

Jordi Reguant

claves

Ulrike Titze, concertino-director

J.S. Bach

Concert per a tres claves i orquestra, BWV. 1063

Concert per a clave i orquestra, BWV. 1052

Concert per a dos claves i orquestra, BWV. 1062

Concert per a clave i orquestra, BWV. 1054

Concert per a tres claves i orquestra, BWV. 1064

Concert núm. 6 25 d'abril, 18 h.

Alba Ventura, piano

Obres de Granados, Schubert, Liszt i Prokófiev

Concert núm. 7 30 de maig, 18 h.

Orquestra Simfònica de
l'Òpera Malmoe

Michael Weinius, baríton

Shuya Okatsu, director

Strauss: El Cavaller de la Rosa (Suite)

Mahler: Cançons d'un company errant

Sibelius: Simfonia núm. 2, en Re major, op. 43

Concert núm. 8 6 de juny, 18 h.

Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra

Gerard Claret, concertino-director

Cor de Cambra del Palau
de la Música Catalana

(patrocinat per Fundació Caixa Catalunya)

Cor de Cambra de l'Auditori
Enric Granados de Lleida

Ofèlia Sala, soprano I; **Marta Almajano**, soprano II

Lluís Vilamajó, tenor; **Jordi Ricart**, baríton

Jordi Casas Bayer, director

Mozart: Simfonia núm. 29

Mozart: Gran Missa, K. 427

Abonaments 8 concerts: de 5.040 a 13.680 ptes. • Localitats: de 600 a 2.400 Ptes.

Venda d'abonaments: del 27 de gener al 6 de febrer

Venda de localitats: 12 de febrer

Informació i venda: Palau de la Música Catalana Tel. 93 268 10 00

Patrocina i organitza

FUNDACIÓ
ORFEO CATALÀ
PALAU DE LA
MÚSICA CATALANA

i la col·laboració de

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Amb insistència perllongada, hem assistit a un divorci contumaç entre la música i l'estament —diguem-ne— intel·lectual. Tots en podríem donar fe, d'aquesta asserció, la qual ha tingut sovint manifestacions sorprenents; el cas més significatiu és el capteniment de molts dels qui, al llarg del temps, esdevingueren líders d'opinió i que, si bé manifestaven una inquietud cultural notòria per estar al corrent de les arts, no s'amagaven de confessar la seva desconexió del fet musical i, doncs, l'estimació nul·la d'aquesta branca artística.

Fins a quin punt aquesta actitud era conseqüència d'uns dèficits formatius o una deliberada voluntat de provocació és una consideració que no escau ara d'esbrinar.

Això no obstant, no sempre fou així... I no cal fer esment, per contrast, de cap de les moltes figures que, des de Grècia o Roma fins a la Il·lustració, tingueren en la música no solament una font de gaudi sinó matèria especulativa.

Sense moure'ns de casa nostra, i molt més ençà, plomes generacionalment distants (de Joan Maragall a Carles Riba, de Josep Torras i Bages a Màrius Torres, per esmentar només uns quants noms) ens deixaren testimoniatge de fins a quin punt la música els havia estat una vivència enriquidora, transmutada sovint en reflexió lúcida o en punt de partida de recreació literària.

Tot això, sense parlar d'aquell comportament personal que té la música en l'horitzó habitual de qui situa les arts com un referent de la *civitas*; i, doncs, la manifestació musical al nivell de les expressions de les altres arts (pintura, escultura, literatura, dansa, cinema, teatre, etc.).

Aquest panorama, tan succintament esbossat, sembla que ha experimentat, des de fa un temps, una certa inflexió; positiva, per la implicació creixent en el fenomen musical de figures qualificades del món intel·lectual.

Una inflexió que té exponents diversos: des de l'assistència regular a les manifestacions musicals públiques, fins a les col·laboracions sovintejades als mitjans de comunicació, tot passant per la presència —diversa en orientació i servei— en organismes i entitats culturals, o el reflex en l'obra de creació pròpia (una mostra del qual pot ser la sèrie d'entrevistes a escriptors, actualment en curs en aquesta publicació).

Siguin quins siguin els motius de la mutació, salutem amb goig aquesta inflexió positiva (els aspectes negatius, prou que el temps, jutge implacable, els garbellarà com cal); perquè és un enriquiment del nostre món cultural, perquè pal·lia una mancança massa evident i perquè, tot simplement, apunta a la consecució d'una normalitat desitjable.

Inflexió positiva

Joan Brossa, la música i jo

Per JOSEP M. MESTRES QUADRENY

Brossa, fins fa pocs anys, quan l'èxit el privà d'organitzar-se la vida a la seva manera, dedicava gairebé cada dia una bona estona a escoltar música. Triava acuradament les cassetes que volia oir i després, assegut al seu balancí, es deixava immersir en la música de les seves peces predilectes, absolutament absort i sense admetre interrupcions. La majoria de cassetes les hi havia subministrat jo, a partir del moment que va disposar d'un equip de reproducció, tot copiant-li aquelles peces que jo sabia que li agradaven perquè abans havíem passat moltes hores escoltant música plegats a casa meua. En efecte, jo tenia una ben nodrida discoteca que li permetia remenar i triar. Durant molts anys vingué a casa un o dos cops per setmana i, a més de xerrar, dedicàvem una bona estona a escoltar música.

Brossa no era home de matisos; si una cosa li agradava, s'hi interessava apassionadament i en treia tot el gaudi de què era capaç; si una cosa li desagradava, la menyspreava profundament. D'aquí les seves accentuades fílies i fòbies. De les coses que no li cridaven l'atenció, simplement en prescindia.

És de domini públic que era un wagnerià acèrrim, amb una devoció sense límits; fins i tot se sentia orgullós d'haver viscut en la seva infància al carrer de Wagner. No és el moment ara de fer una llarga disquisició sobre els punts de vista de Brossa sobre Wagner que, d'altra banda, es confondrien fàcilment amb els meus, perquè jo mateix sóc un fervent admirador d'aquest compositor. Per resumir diré simplement que li cridava força l'atenció l'encert de conjugar estretament el drama i la música,

FOTO: R.

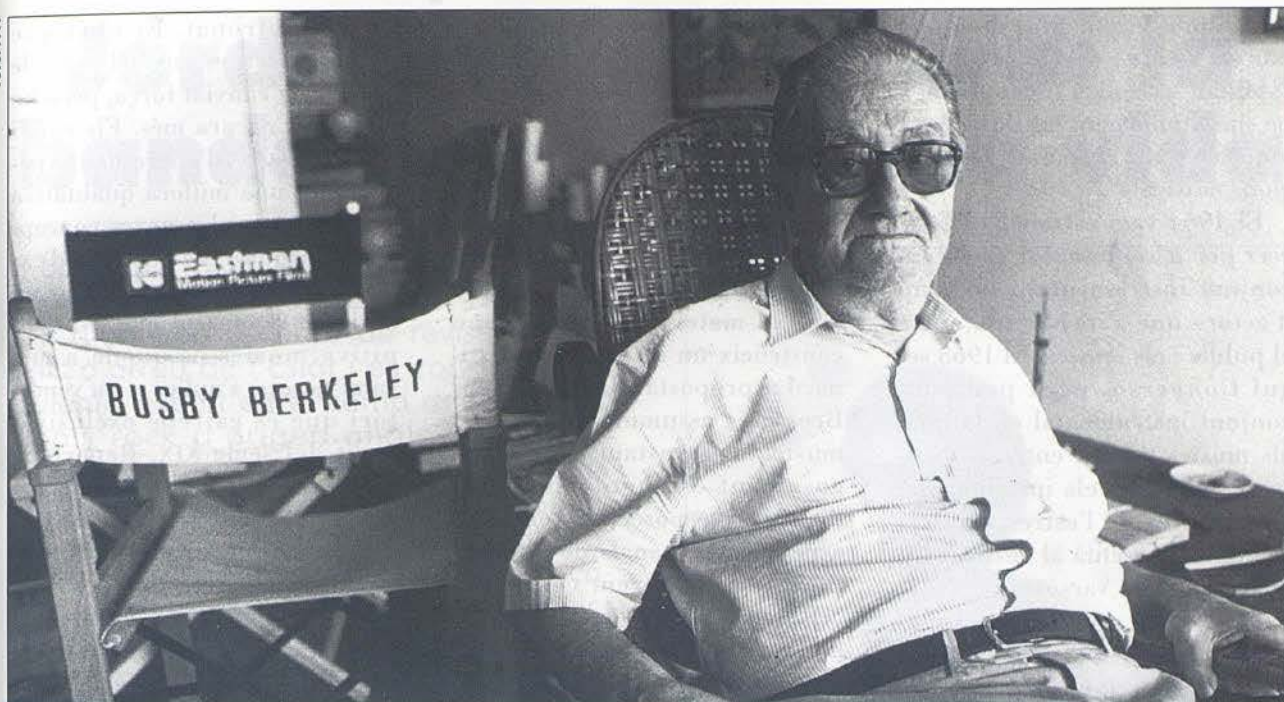
de lligar el desenvolupament dramàtic amb el desenvolupament musical i l'exquisida plasmaria d'escenes amb situacions tan diverses com les tenebroses fargues dels nibelungs, la vigorosa resposta dels guibixungs a la crida de Hagen, el sublim despertar de Brunhilda o el traïdor assassinat de Siegfried i un llarguissim etcètera amb la meticulosa dosificació de les transicions entre unes escenes i les altres i les corresponents insinuacions subliminars dels leitmotiv. Brossa havia llegit molt sobre Wagner i en un lloc privilegiat de la seva biblioteca conservava els llibrets traduïts per Joaquim Pena i publicats per l'Associació Wagneriana i llibres amb il·lustracions gràfiques de la mitologia wagneriana. En coneixia amb profunditat totes les òperes i particularment les seves preferides: *Tristany i Isolda* i la tetralogia de *L'anell dels nibelungs*, les quals tenia memoritzades pràcticament compàs per compàs. Ens havíem fet tips d'escoltar Wagner plegats, per fragments i intercanviant comentaris. Un cop, la primavera

del 1973, ens vam decidir a escoltar la tetralogia tota seguida juntament amb un reduït grup d'amics, i amb els adients comentaris entre cara i cara dels corresponents discs. Fou una experiència inoblidable i ens permeté constatar que Wagner havia previst que les quatre òperes no es tocarien mai seguides, perquè cadascuna inclou hàbilment distribuït al llarg de l'acció i del text, el recordatori d'allò que havia passat a les jornades precedents, cosa que únicament crida l'atenció en una ocasió com aquesta pel simple fet de resultar innecessari, tot i ser imprescindible quan s'escolta qualsevol per separat.

Tot i que Brossa era força selectiu, es pot dir que d'una manera general li agradava la música del romanticisme enganyat, sempre amb marcades preferències. De la música anterior a Beethoven, no en volia ni sentir parlar; deia que era música amb perruca empolsada i que feia pudor de naftalina. El mateix Beethoven, que coneixia bé, rarament li cridava l'atenció. El seu compositor predilecte era Brahms, de qui li agradava tot però per sobre de tot la *Tercera Simfonia*. Sentia molt a gust el quatre *Scherzos* de Chopin i la majoria de la música per a piano de Schumann, de qui l'apassionava particularment l'*Andante variacions* per a dos pianos, de violoncel i trompa. Tot i que li agradava Richard Strauss, principalment el poema simfònic *Don Joan*, mai no vaig poder fer-li escoltar Mahler. En algun lloc havia llegit que Mahler era continuador de Wagner i ell insistia que amb l'original en tenia prou. Això va durar fins que un dia José Luis Delás li va dir: "No coneixes Mahler? Felicitat que encara et queda una cosa per descobrir en aquesta vida que justifica seguir vivint." En

La lletra impresa a través de la música

FOTO: P. P.

tre la pressió dels dos va cedir i al cap de poc esdevingué un apassionat mahleria. Pel que fa a compositors més pròxims li agradaven Stravinsky, Schönberg (d'aquest, li fascinaven especialment els *Gurrelieder*) i Gerhard, principalment *La pesta* i *Libra*. Finalment, entre les meves obres sé que escoltava sovint els *Tres cànons en homenatge a Galileu* i la *Simfonia en Mi bemoll*.

Crec que valia la pena de dissenyar el perfil dels gustos musicals de Brossa, abans d'entrar en matèria, perquè aquest és un aspecte poc conegut de la seva personalitat i, segurament, eix fonamental de l'origen de la nostra amistat. És poc freqüent que els homes de lletres s'interessin per la música.

Quan vaig conèixer Brossa, aviat farà cinquanta anys, em dedicà tota una tarda a llegir-me poemes seus. Amb el cor a la mà haig de dir que no vaig entendre res. Vaig sortir del seu estudi, però, amb la sensació que aquell havia estat un dia important de la meua vida. Imagineu-vos!, en aquells foscos, tèrbols i miserables anys, la poesia de Brossa m'havia esclatat davant els ulls com un llamp. No havia vist res però havia

descobert que existia la llum. Les circumstàncies van fer que ens trobéssim sovint i gràcies a la *Tercera* de Brahms i del *Tristany* vam iniciar un diàleg que progressivament ens aniria aproximant, fins que vaig descobrir el sentit d'aquell, per a mi, món nou i fascinant. Mentrestant jo havia anat completant els estudis musicals i tan aviat em vaig veure les orelles li vaig demanar un text per a una òpera: *El Ganxo*, òpera en un acte acabada el 1959, a la qual van seguir entre 1961 i 1962 tres ballets: *Petit diumenge*, *Vegetació submergida* i *Roba i ossos*. Cap d'aquestes obres no va interessar ningú i no es varen estrenar ni llavors ni més tard. Resultava ben clar que no podíem seguir fent obres de tipus diguem-ne convencional (òpera o ballet), perquè aquells que podien portar-les a l'escena funcionaven en una ona massa allunyada de la nostra. Calia que el treball fos, si més no, enriquidor de la nostra experiència personal i això ens portà a replantejar les relacions música-text.

La primera obra realitzada seguint aquest criteri fou *Satana*, escrita el 1962, en la qual ens proposàvem fer una peça musical en què els actors no can-

tarien ni ballarien i en què les accions ocasionarien sons, sempre dins un context teatral. La selecció i l'ordenació d'aquests sons era la tasca del músic, el bastiment escènic era la del poeta. Vaig començar, doncs, jo, fent una selecció i preordenació de sons de diferents categories entre vocals i mecànics; seguidament ell, sobre la base d'aquest material acústic, va elaborar l'acció escènica; finalment vam fer una revisió conjunta amb els corresponents retocs. La intenció inicial d'afegir-hi una petita orquestra va ser finalment desestimada per tal de no restar espontaneïtat als actors que havien de produir els sons i per no entrar en contradicció amb la significativa cremada de partitures a l'inici de l'obra. Així, doncs, vam deixar l'obra per enllestida. Tampoc no s'ha estrenat mai.

El mateix 1962 jo havia compost el *Divertimento* "La Ricarda", en el qual els músics entren i surten durant l'execució i toquen des de diferents punts de la sala. Aquesta sí que es va estrenar immediatament i va mostrar que podia obrir un nou camí. Si a *Satana* havíem suprimit els músics per deixar tota la responsabilitat "acústica" als ac-

tors, també era factible de suprimir els actors i deixar la responsabilitat "escènica" als músics, o bé simultàniament les dues coses alhora. Així van néixer les "accions musicals".

El 1964 vam estrenar el *Concert per a representar* per a un conjunt instrumental i un grup d'actors que s'involucren entre el públic i els músics. El 1965 seguí *Conversa*, peça per a un conjunt instrumental en la qual els músics xerren entre si mentre van sonant els instruments; poc després de l'estrena a Barcelona es presentà al Festival Internacional de Varsòvia.

El 1966 es va estrenar al Festival Sigma de Bordeus la *Suite Bufo*. A diferència de les "accions" precedents, que eren peces curtes per intercalar dins un concert normal, aquesta constituïa un espectacle complet per a un pianista, una cantatriu i una ballarina, interpretats en aquella ocasió per Carles Santos, Anna Ricci i Terri Mestres, els quals fan un encadenat d'accions musicals teatrals al voltant del personatge central que és el piano. L'èxit va ser espectacular. El públic que omplia de gom a gom l'auditori de la Ràdio en reclamava un bis complet. Malauradament, circumstàncies adverses en va impedir la presentació a Barcelona, on continua inèdita.

El Festival Internacional de Barcelona ens encarregà una peça de teatre musical per a la seva manifestació de l'any 1978. *L'armari en el mar*, com es deia l'obra, va ser interpretada pels membres del Grup Instrumental Català dirigits per Carles Santos, al Teatre Lliure sota la direcció escènica de Fabià Puigserver. Des del punt de vista formal es desenvolupa a la manera d'un espectacle de *musichall* vist sota el prisma personal de Brossa, que en va fer una reconstrucció poètica i el revestí amb un alè de vitalitat. Un aspecte bàsic d'aquesta obra és la potenciació de l'aspecte teatral

del músic en la manipulació de l'instrument. Això, juntament amb la creació de situacions insòlites en un músic i la inclusió d'aspectes purament teatrals, com és el transformisme o bé l'*strip-tease*, constitueixen els elements que Brossa maneja per a l'elaboració d'aquest espectacle, amb el mateix rigor que quan construeix un sonet o una sextina. La proposta plantejada per Brossa és assumida per la part musical contrastant peces rigorosament estructurades amb d'altres que posen en relleu els aspectes més banals de la música. Aquesta aparent contradicció dona agilitat a la continuïtat de la situació escènica tot accentuant-la o contrapuntejant-la.

La darrera col·laboració amb Brossa va ser el 1993 amb l'*Acció musical per a Joan Miró*, encàrrec de la Fundació Miró per a l'acte de cloenda de l'any del centenari del naixement de Joan Miró. Fou representada per Anna Ricci, Núria Candela i Hausson amb un grup d'instrumentistes, a l'auditori de la mateixa Fundació en sessió privada per als patrons de la Fundació i les autoritats. L'obra consta de dues parts. A la primera la recitadora manté un diàleg amb el cap de la cantatriu, acompanyades per quatre pianistes. La segona és la recreació poètica d'una sessió de màgia.

Mentrestant, no es pot dir que haguéssim abandonat del tot els gèneres convencionals; així, doncs, tinc peces amb textos de Brossa com *Cançons de bressol* (1959) per a veu i piano, *Tríptic carnavalesc* (1966) per a veu, cor i conjunt instrumental, *Sextina del vell combat nou* (1979) per a veu i guitarra i *Canviaria* (1982) per a cor.

Per acabar, mereix capítol a part l'òpera *Cap de mirar*, acabada el 1991. En aquesta obra, s'hi troba també involucrat Antoni Tàpies. En efecte, tots tres vam presentar al Liceu un avantprojecte que va ser accep-

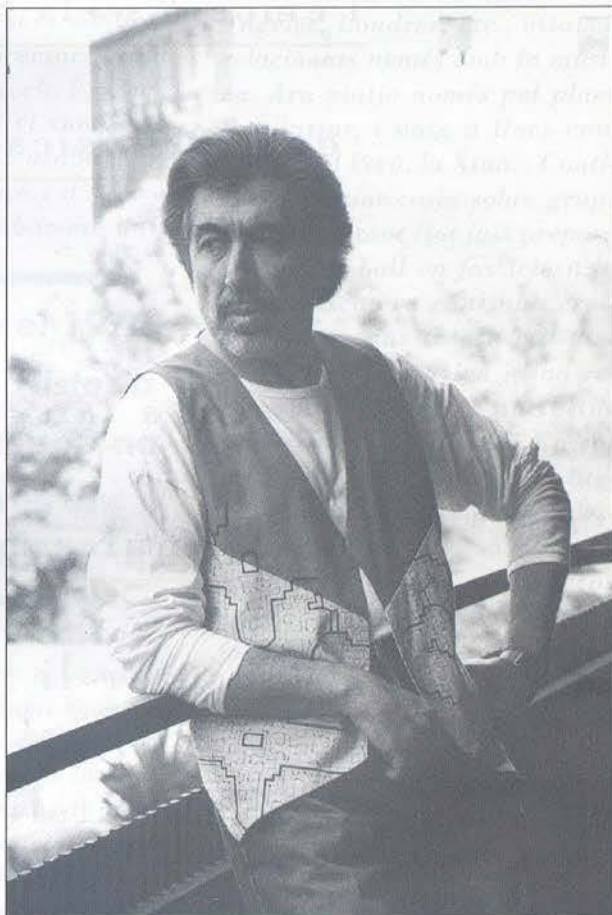
tat pel Patronat. És obvi que aquests darrers anys el món de l'òpera ha canviat força, però ho ha de fer encara més. Els cors i les orquestres d'òpera han experimentat una millora qualitativa espectacular i les noves concepcions escenogràfiques i dramàtiques posen en relleu un desig de renovació que, en definitiva, només es queda a mig camí perquè s'aplica a un repertori que és gairebé exclusivament del segle XIX. Repertori, d'altra banda, esplèndid, tot i que ara sovintegin versions que a vegades freguen el grotesc per la incongruència entre el que veiem i el que sentim. Per tal de participar en aquest aire de renovació que demana l'espectacle operístic, ens vam proposar de defugir les formes de melodrama i drama musical utilitzades fins ara. Tenint en compte que el text no s'entén, li vam adjudicar un paper secundari com a suport necessari de la música cantada. La concepció de l'obra és com un gran poema visual en què intervenen tots els ingredients de l'òpera, cantants, cors, orquestra, i on el que es veu i el que es sent van pel mateix camí.

Col·laborar amb Brossa ha estat per a mi una experiència enriquidora perquè la imaginació li regalava pertot arreu i els suggeriments eren fèrtils. Vam treballar sempre seguint una via d'independència interdisciplinària, ja que es tractava d'anar per camins diferents cap al mateix punt i d'arribar-hi alhora. Vam eliminar la submissió del text a la música o de la música al text perquè no es tractava d'aconseguir un aliatge per fusió dels elements amb major o menor predomini d'un, sinó d'una mena de contrapunt d'idees entrellaçades fins al punt de semblar una sola cosa. La sobtada desaparició de Brossa ha tancat una etapa de la meua vida, però no descarto de continuar col·laborant amb la seva obra, que per a mi és tan viva com ho era ell abans.

La lletra impresa a través de la música

Jordi Sierra i Fabra: la banda sonora d'una vida

Jordi Sierra i Fabra (Barcelona, 1947) ha estat durant molts anys el responsable d'un bon nombre de revistes musicals d'arreu de l'Estat i és considerat un autèntic expert en el camp de la música pop i rock d'origen anglosaxó. Convençut des de la infantesa del seu futur com a escriptor professional, ha publicat una molt considerable quantitat d'obres, redactades indistintament en català i en castellà, i destinades a públics de totes les edats; ha guanyat un bon nombre de premis literaris (Gran Angular, Columna Jove, Villa de Bilbao, Ateneo de Sevilla...). Entre els seus títols més recents podem esmentar: *El temps de l'oblit* (1993), *L'assassí del Sgt. Pepper's* (1994), *Males terres* (1995), *Mai no serem estrelles del rock* (1995) i *Concert en Sol major* (1997). Viatger infatigable, fa només un parell de dies que ha arribat de l'Àfrica del Sud quan, a l'inici d'un encara suau capvespre del mes d'octubre, ens trobem al seu domicili barceloní per tal de mantenir aquesta conversa.

Per MIQUEL PUJADÓ

No crec exagerar gens si afirmo que ets gairebé tan prolífic com Ramon Llull... Has arribat ja a les dues-centes cinquanta obres escrites?

—Encara no. Em sembla que vaig per la dues-centes vint-i-una. I d'aquestes només s'han publicat cent vuitanta-dues, n'hi ha moltes que esperen tinda. Precisament aquest mes sortiran dues noves novel·les, una per a adults i una altra dedicada al públic infantil.

—Potser valdria la pena que d'entrada distingíssim dues vessants bàsiques en la teva obra. D'una banda, els textos (biografies, estudis, etc.) sobre músics i grups de tota mena. De l'altra, la

teva obra pròpiament literària, on la música, això sí, acostuma a tenir una presència considerable. Què fou primer per a tu, la música o la literatura?

—Tot i que pugui semblar el contrari, la literatura. I per un motiu molt concret: als vuit anys vaig patir un accident que em va afectar greument el nas i els tendons de la mà esquerra. Jo, per acabar-ho d'adobar, en aquella època era tartamut, però tartamut heavy: em resultava molt i molt difícil expressar-me oralment. Doncs bé, a l'hospital on em recuperava, i amb la mà que podia fer servir, vaig començar a escriure un conte, qüestió de passar el temps... I em vaig adonar, ai caram, que en escriure no tarta-

mudejava. Pot semblar una bestiesa, però això em va animar a continuar. Jo ja era un gran lector, solia llegir un llibre diari, i vaig veure que era capaç d'inventar-me les meves pròpies històries. Dels vuit als dotze anys, vaig anar escrivint contes, novel·letes, que m'enquadraven jo mateix (tot això ho conservo!), i als dotze anys vaig decidir que seria escriptor —potser també per reacció contra la meua professora de literatura, que em deia que jo era un inútil i que mai no faria res de bo. Vaig assumir el repte d'escriure un llibre realment gros, d'unes cinc-centes pàgines. I en un parell d'anys el vaig enllestir: em vaig demostrar a mi mateix que la meua vocació era viable. Ara

Volem compartir amb vostè

l'emoció i els bons moments

que la música ens ofereix.

Posem a la seva disposició

les fórmules més avançades

per assegurar-li la vida, la salut,

els estalvis i ara,

també, les pertinences.

Truqui'ns 900 30 00 30

AGRUPACIÓ MÚTUA

Faci's soci del seu futur

bé, poc de temps després, jo ja devia anar pels quinze o pels setze, apareixen els Beatles i em canvien la vida. Llavors, a més de llegint i escrivint, em passava el dia escoltant discos. Anava a peu a la feina i a estudiar per tal d'estalviar i poder-me comprar un disc cada setmana. Me'n podia comprar un, però n'apareixien deu. I per decidir quin seria l'escollit, me'ls escoltava tots abans. Al carrer Príncep d'Astúries, on actualment hi ha una botiga d'instruments musicals, hi havia una botiga de discos que en deien Phonos, i jo m'hi passava tot el dissabte a la tarda escoltant les novetats discogràfiques. I, tot escoltant els discos per tal de triar-ne el millor, què més podia fer, allà assegut? Doncs llegir-me les contracobertes dels àlbums. Va ser així que vaig començar a acumular coneixements sobre músics, cantants, productors... De manera que als divuit anys, i en veure que no acabava d'encaixar enlloc, em vaig preguntar: "Quina matèria domines de debò?" La resposta era evident: "La música." Així doncs, vaig començar a enviar cartes al programa de Madrid El Gran Musical, i després d'un any d'insistència van acabar cedint i em vaig convertir, sense cap mena d'experiència prèvia, en el delegat del programa a Barcelona. També vaig aconseguir començar a col·laborar a Ràdio Barcelona, amb en Castelló Rovira... I al cap de poc temps, quan El Gran Musical va crear una revista amb el mateix nom, em vaig trobar que ja podia escriure articles, que cada mes apareixia a la revista un text amb la meua signatura a sota. Per cert, la meua signatura en català: Jordi Sierra i Fabra. I això —érem l'any 68— em va provocar més d'un maldecap. Bé, després d'un any de col·laboracions, devia fer-se evident que jo escrivia millor que els altres

articulistes (tots érem gent molt jove, però jo era l'únic que a més de saber de música era un escriptor potencial), i en aparèixer la revista Disco Exprés, em van oferir de ser-ne el director. Imagina't: em vaig trobar, amb poc més de vint anys, essent el director d'una revista de música rock. I jo, que sempre he tingut el somni de viatjar (ara mateix acabo d'arribar de Zimbabwe i d'Àfrica del Sud), vaig trobar-me dalt

"Abans que el 1972 fes la meua Historia de la música pop no hi havia res en aquest camp"

d'un núvol: anava a Londres cada setmana, a Nova York cada mes, amb totes les despeses pagades per la CBS o la Warner... Allò era Xauxa. Però aquella vida no em feia oblidar el principal: jo volia ser escriptor de novel·les. Estava ficat en el món de la música i, de fet, vaig ser el primer que va publicar un llibre sobre música moderna en aquest país (abans que jo el 1972 fes la meua Historia de la música pop, no hi havia res en aquest camp; aquest tipus de música no era considerada important, i menys per fer-ne llibres). Estava esdevenint popular en el món dels mitjans de comunicació..., tenia els meus articles fixos, les meues col·laboracions radiofòniques, vaig fundar la revista Popular 1, era llegit i remenava tot el que es podia remenar, però, carai!, jo volia ser escriptor, jo volia fer novel·les. I així, a poc a poc, vaig anar abandonant les meues responsabilitats en el món musical per tal de consagrar-me a la meua carrera com

a escriptor. Fa vint anys que vaig fundar la meua darrera revista. Fa vint anys que, per fi, em puc considerar abans que res, sobretot, un escriptor. I la meua vida ha canviat força. Abans els meus viatges, a Los Angeles, Londres, etc., estaven relacionats només amb la música. Ara viatjo només pel plaer de viatjar, i vaig a llocs com l'Índia, el Perú, la Xina... Continuo escrivint coses sobre grups de tant en tant (tot just preparo un nou treball en fascicles), la meua discoteca continua creixent —tinc uns trenta mil discos—, però la música ja no representa una activitat absorbent i obsessiva. En tot cas, la filtro a través de la literatura: ara mateix acabo d'escriure una novel·la sobre la figura del cantant xilè Víctor Jara. I no puc oblidar que els meus amics, la gent del món on em bellugo, són més músics que no pas homes de lletres. Jo puc encaixar amb el senyor Cela, però sóc conscient que ell i jo no tenim res en comú. En canvi, em trobo fantàsticament bé amb gent com Max Sunyer a Barcelona o com Bruce Springsteen a Nova York. I, com a escriptor, estic evidentment influenciat per la generació del rock, que és la meua, de manera que no és estrany que a les meues novel·les apareguin cançons o poemes, o referències musicals diverses, o que l'acció es desenvolupi directament en l'univers de la música.

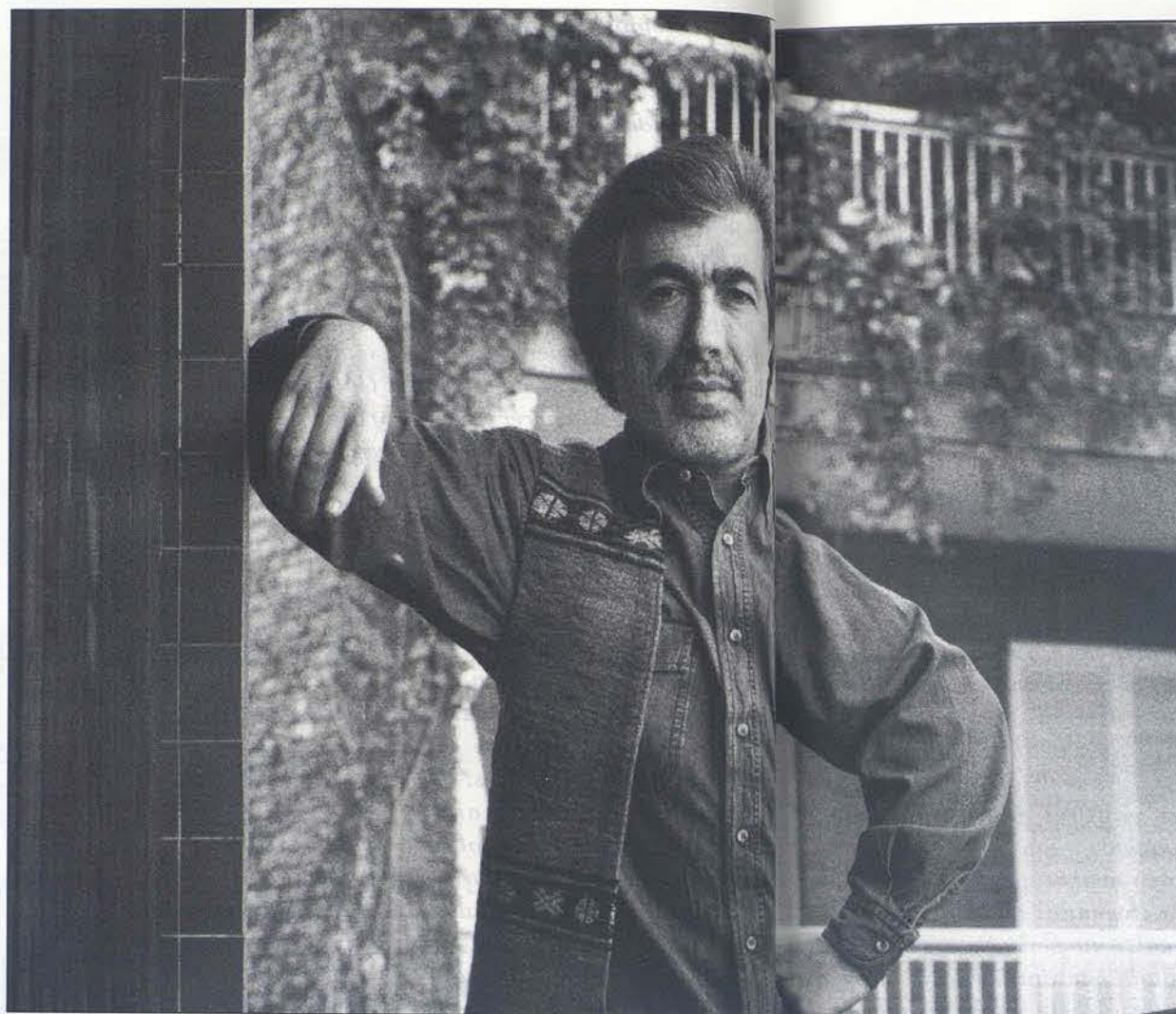
—A això volia arribar. D'una banda, has escrit enciclopèdies sobre el pop i el rock, i llibres sobre (la llista no és exhaustiva) els Beatles, Sting, Rod Stewart, els Bee Gees, el rock català, Springsteen, Dylan, Rick Wakeman, els Rolling Stones, John Mayall, Who, Miguel Ríos, Serrat, Bosé, Elvis, Pink Floyd, Bowie... Però, d'una altra, moltes de les teves obres de ficció tenen la música com a columna verte-

bral. Valdria la pena que en parléssim, d'aquestes darreres.

—Mira, les meves novel·les autènticament musicals són: El jove Lennon, que és l'èxit més gran que he tingut a l'Estat espanyol en el terreny del llibre juvenil, La balada del siglo XXI i Banda sonora —on, per cert, apareixen amics meus, com Santi Arisa, Max Sunyer o Joan Bibiloni. Després, hi ha llibres com El temps de l'oblit. El temps de l'oblit no està centrat en la música, tracta de l'ETA, però un dels protagonistes de la història toca en un conjunt... Si agafes Males terres, que va de transplantaments de cors, hi apareix un concert de Bruce Springsteen...

—En resum, la teva experiència i els teus interessos sempre acaben filtrant-se d'una manera o d'una altra... A més, tenint en compte que la teva obra s'adreça majoritàriament a un públic juvenil, suposo que és important connectar-hi a través de determinades complicitats, de determinats gustos estètics compartits...

—Pensa que jo faig cada any unes dues-centes cinquanta conferències a instituts i escoles d'arreu de l'Estat (i a vegades de Mèxic, Alemanya i altres països). Saps què representa anar a col·legis amb nois d'avui, ben vius, que llegeixen els teus llibres? D'entrada, és fantàstic que tractin com un col·lega seu un tio de cinquanta anys, perquè els entén, perquè parla el seu llenguatge. Però jo també n'aprenc molt, d'ells. Veig com vesteixen, com respiren..., capto els seus moviments abans no es produeixin: quan em parlen amb entusiasme d'un grup que no conec, en prenc nota mentalment, perquè sé que acabarà essent important. En definitiva, m'alimento d'ells, tant com ells de mi, i això es nota en la meua literatura: els meus llibres són com cançons de rock, àgils, trepidants, directes i sense palla.

—Potser per això has quedat una mica encasellat en les col·leccions juvenils de diverses editorials.

—Jo tinc llibres per a adults, però a la majoria de les meves novel·les els protagonistes són gent jove, de setze a dinou anys. Perquè a aquests nois els passen més coses que no a gent de la meua edat. I el que succeeix és que de vegades envio un llibre a un editor, i ell s'adona que es tracta d'una obra per a adults. Però, és clar: el protagonista és un adolescent, jo tinc un públic bàsicament juvenil... i el llibre acaba a la col·lecció juvenil, on l'home sap que vendrà deu vegades més d'exemplars que si el llibre aparegués en una col·lecció destinada a la gent gran. Tot plegat, és una qüestió de màrqueting. Jo no penso mai en les característiques del destinatari, quan escric un llibre. El

llibre, el faig per a mi. És a posteriori que penso: "Ja està acabat. Ara, on l'envio?" Llavors trio: Columna, Alfaguara, Cruïlla, Santillana... A partir d'aquí, la feina és de l'editor. A mi no m'amoïna gens en quin col·lecció el tregui o el deixi de treure. Un cop ha estat publicat, deixo de seguir-ne la pista. Visc del que faig, i visc bé, però no vaig amunt i avall assabentant-me de les xifres de vendes de cadascun dels meus llibres. A més —i el que et diré ara s'explica perquè a més d'escriptor i rocker sóc un gran cinèfil—, si vas al cinema a veure una pel·lícula com Barrio, la història de tres xavals marginals, no passa res. Vas a veure Secretos del corazón, la història d'una família vista a través dels ulls d'un noi, i no passa res. El públic que hi trobes és un públic normal, intergeneracional.

Però si jo fes un llibre amb una història com la de Barrio o com la de Secretos del corazón me'l col·locarien automàticament en una col·lecció juvenil i el llegirien nanos, no pas gent adulta. La gent de la nostra edat va al cinema i veu pel·lícules protagonitzades per joves, però no llegeix novel·les protagonitzades per joves.

—És una dicotomia absurda.

—I és que hi ha autors juvenils boníssims, i amb temàtiques molt crues, gens edulcorades. De vegades hi ha pares que em diuen, després d'haver llegit una de les meves novel·les: "Senyor Sierra, ara entenc el meu fill. Coses que ell no m'ha explicat mai, les he arribat a comprendre gràcies al seu llibre." Però és una minoria de pares, la que llegeix les novel·les que interessen els seus fills...

—És una qüestió d'etiquetes. De vegades (i això passa també en el camp de la cançó, que és el que conec més directament), el públic rebutja a priori coses que desconeix només per la manera com li han estat venudes. Per l'embolcall, com si diguéssim.

—Ja ho crec, hi ha un desconeixement enorme: molts pares de família deuen creure que a disset anys no pot passar res d'important, fora d'enamorar-se d'una noia, vigilar amb la sida, estudiar i buscar feina. Doncs bé, hi ha gent d'aquesta edat que té uns problemes increïbles, i d'una gran complexitat. I aquest és un món que he explorat durant molts anys, i a través de molts llibres. No és per posar-me una medalla, però no fa gaire, en una fundació salmantina van dir que jo era l'autor que millor comprenia el món dels joves, i qui millor el reflectia en la literatura. Estic convençut que si els pares llegissin els meus llibres, a més d'entendre millor els seus fills, s'ho passarien bé. Perquè són, sobretot, novel·les: jo faig ficció, no pretenc canviar el món, tot i que faig el que puc per millorar-lo, i la meua ideologia també és present en allò que escriu. Però això ho fan tots els artistes.

—Potser caldrà esperar uns anys. Llavors, les novel·les de Sierra i Fabra seran utilitzades per estudiar, des d'un punt de vista sociològic, una determinada època i es llegiran d'una altra manera.

—Compte, però! Jo també escriu llibres per a adults, i es venen. El que passa és que la meua obra, globalment, és percebuda d'una manera una mica reduccionista. Jo havia començat publicant llibres que havien obtingut premis importants (l'Ateneo de Sevilla, el Ciudad de Murcia, etc.). De sobte, començo a vendre 200.000 exemplars d'El jove Lennon, contra 10.000 o

20.000 dels meus llibres per a adults, i esdevinc per a tot-hom "l'escriptor juvenil" oficial.

—Tornant a la qüestió musical, he fet una petita llista de novel·les que tenen la música com a eix, o almenys com a element d'una certa importància, per tal que me'n facis cinc cèntims. Per exemple, A la recerca de Jim Morrisson.

—Jim Morrisson era un dels meus herois de joventut. L'estiu que l'havia d'entrevistar fou el de la seva mort, i em vaig quedar sense conèixer-lo. Durant els anys següents es va parlar molt de si encara era viu, van sortir molts indicis, moltes pistes... Jo els vaig guardar tots, i vaig acabar creant a partir d'això una història on jo, com a periodista, acabava trobant-lo viu. El curiós és que molta gent, fins i tot amics meus, es van pensar que havia trobat Jim Morrisson de debò!

—Ànima de blues...

—Es tracta d'un llibre d'una sèrie policíaca ambientada en el món musical. També hi podríem incloure La guitarra de John Lennon, que tracta del món del col·leccionisme dut al camp del crim. Ànima de blues tracta del món de la música negra. El protagonista enregistra un disc amb una llegenda del blues que se suïcida, almenys això sembla, l'endemà mateix. En vaig fer sis, d'aquests, amb trames sempre relacionades amb l'univers musical: el robatori de les cintes d'un disc ja acabat, l'intent d'enverinament d'Elton John en un festival multitudinari...

—L'assassí del Sgt. Pepper's...

—Aquest llibre no és sinó un pur divertiment. Una vegada, la RCA em va convidar a un viatge Barcelona-Mallorca per presentar una nova sèrie discogràfica. En el vaixell, hi havien ficat tota la premsa musical espanyola... Vaig pensar: "Si això s'enfonsa, la gent podrà dormir per fi tranquil·la. Què

Però si jo fes un llibre amb una història com la de Barrio o com la de Secretos del corazón me'l col·locarien automàticament en una col·lecció juvenil i el llegirien nanos, no pas gent adulta. La gent de la nostra edat va al cinema i veu pel·lícules protagonitzades per joves, però no llegeix novel·les protagonitzades per joves.

—És una dicotomia absurda.

—I és que hi ha autors juvenils boníssims, i amb temàtiques molt crues, gens edulcorades. De vegades hi ha pares que em diuen, després d'haver llegit una de les meves novel·les: "Senyor Sierra, ara entenc el meu fill. Coses que ell no m'ha explicat mai, les he arribat a comprendre gràcies al seu llibre." Però és una minoria de pares, la que llegeix les novel·les que interessen els seus fills...

—És una qüestió d'etiquetes. De vegades (i això passa també en el camp de la cançó, que és el que conec més directament), el públic rebutja *a priori* coses que desconeix només per la manera com li han estat venudes. Per l'embolcall, com si diguéssim.

—Ja ho crec, hi ha un desconeixement enorme; molts pares de família deuen creure que a disset anys no pot passar res d'important, fora d'enamorar-te d'una noia, vigilar amb la sida, estudiar i buscar feina. Doncs bé, hi ha gent d'aquesta edat que té uns problemes increïbles, i d'una gran complexitat. I aquest és un món que he explorat durant molts anys, i a través de molts llibres. No és per posar-me una medalla, però no fa gaire, en una fundació salmantina van dir que jo era l'autor que millor comprenia el món dels joves, i qui millor el reflectia en la literatura. Estic convençut que si els pares llegissin els meus llibres, a més d'entendre millor els seus fills, s'ho passarien bé. Perquè són, sobretot, novel·les: jo faig ficció, no pretenc canviar el món, tot i que faig el que puc per millorar-lo, i la meua ideologia també és present en allò que escric. Però això ho fan tots els artistes.

—Potser caldrà esperar uns anys. Llavors, les novel·les de Sierra i Fabra seran utilitzades per estudiar, des d'un punt de vista sociològic, una determinada època i es llegiran d'una altra manera.

—Compte, però! Jo també escric llibres per a adults, i es venen. El que passa és que la meua obra, globalment, és percebuda d'una manera una mica reduccionista. Jo havia començat publicant llibres que havien obtingut premis importants (l'Ateneo de Sevilla, el Ciudad de Murcia, etc.). De sobte, començo a vendre 200.000 exemplars d'El jove Lennon, contra 10.000 o

20.000 dels meus llibres per a adults, i esdevinc per a tot-hom "l'escriptor juvenil" oficial.

—Tornant a la qüestió musical, he fet una petita llista de novel·les que tenen la música com a eix, o almenys com a element d'una certa importància, per tal que me'n facis cinc cèntims. Per exemple, *A la recerca de Jim Morrisson*.

—Jim Morrisson era un dels meus herois de joventut. L'estiu que l'havia d'entrevistar fou el de la seva mort, i em vaig quedar sense conèixer-lo. Durant els anys següents es va parlar molt de si encara era viu, van sortir molts indicis, moltes pistes... Jo els vaig guardar tots, i vaig acabar creant a partir d'això una història on jo, com a periodista, acabava trobant-lo viu. El curiós és que molta gent, fins i tot amics meus, es van pensar que havia trobat Jim Morrisson de debò!

—Ànima de blues...

—Es tracta d'un llibre d'una sèrie policíaca ambientada en el món musical. També hi podríem incloure La guitarra de John Lennon, que tracta del món del col·leccionisme dut al camp del crim. Ànima de blues tracta del món de la música negra. El protagonista enregistra un disc amb una llegenda del blues que se suïcida, almenys això sembla, l'endemà mateix. En vaig fer sis, d'aquests, amb trames sempre relacionades amb l'univers musical: el robatori de les cintes d'un disc ja acabat, l'intent d'enverinament d'Elton John en un festival multitudinari...

—L'assassí del Sgt. Pepper's...

—Aquest llibre no és sinó un pur divertiment. Una vegada, la RCA em va convidar a un viatge Barcelona-Mallorca per presentar una nova sèrie discogràfica. En el vaixell, hi havien ficat tota la premsa musical espanyola... Vaig pensar: "Si això s'enfonsa, la gent podrà dormir per fi tranquil·la. Què

dic si s'enfonsa! Aquí començo a carregar-me fills de puta i em quedo sol!" I uns quinze anys després vaig escriure aquest llibre, on el viatge es realitza per tal d'assistir a la reaparició a Mallorca dels Beatles (sense Lennon, és clar), i on un assassí misteriós va matant gent tot deixant pistes relacionades amb la famosa coberta del disc Sgt. Pepper's. I vaig utilitzar com a protagonistes els més grans beatlemaníacs d'aquest país, entre ells en Josep M. Francino (que actualment és el director de COM Ràdio) i jo mateix. M'ho vaig passar molt bé, escrivint aquesta novel·leta, però no té cap pretensió.

—Banda sonora...

—Quan el meu fill de disset anys es va comprar la primera guitarra i va començar a tocar en un conjunt, vaig fer servir les seves peripècies com a matèria literària, però vaig convertir-lo en el fill d'una de les velles glòries del rock espanyol. Així doncs, em vaig transformar, per necessitats del guió, en un músic més o menys frustrat, separat de la dona i tal. Hi ha moltes coses que he viscut, en tot cas... Per això em va deixar parat una crítica que acusava el llibre d'estar farcit de tòpics. "Ai carai! —vaig pensar—. El llibre més viscut que he escrit i ara em surten amb aquestes!"

—Concert en Sol major...

—Recordo que va guanyar el Premi Joaquim Ruyra, per cinc a zero en la votació final. Feia temps que volia parlar d'aquests nens que a deu o dotze anys toquen el violí o el piano amb un enorme virtuosisme, què sentien, com pensaven, però no sabia com enfocar el tema... Fins que un dia, tot sentint en Bob Dylan al Poble Espanyol (un d'aquells dies que canta fatal, com una aixeta rovellada), no sé per què vaig imaginar-me un d'aquests petits violinistes tocant a la Rambla al costat d'un músic vell mort de gana que li pot, tanmateix, ensenyar

moltes coses. I vaig dir-me: "Ja ho tinc!" El llibre va sorgir a partir d'aquí.

—Mai no serem estrelles del rock...

—En realitat, no és un llibre sobre la música, però està escrit arran del suïcidi de Kurt Cobain. És un dels llibres més negres i depressius que he escrit, i se centra en la violència a l'interior del nucli familiar. Sé que molts dels lectors joves s'hi han sentit molt identificats... Al final del llibre hom descobreix que el protagonista fa dos dies que fuig perquè ha matat el seu pare (en els meus llibres, sovint fins a la darrera pàgina no trobes la clau que et permet interpretar el que acabes de llegir), i el noi s'adreça a Kurt Cobain dient-li, si fa no fa: "Ets un desgraciat. Tu, que havies arribat a ser el que jo més desitjo i mai no arribaré a ser, vas i et mates, i jo haig de suportar aquesta vida de merda sabent que mai no podré arribar al teu nivell. No és just."

—I, per acabar, El temps de l'oblit...

—Aquesta novel·la està ambientada al País Basc. El protagonista, que acaba d'arribar a la ciutat, vol fer-se amic d'un altre noi, i com que sap que és un fan de Led Zeppelin, es posa una samarreta de la banda, perquè així sap que s'hi podrà acostar més fàcilment. Al llarg del llibre descobrim que el noi que ve de fora és fill de l'home que va matar el pare de l'altre, i l'argument deriva cap a la venjança, però al llarg del seu desenvolupament assistim a un concert d'U2 a Bilbao que esdevé el detonant per confessar l'origen etarra del pare. I és que és lògic: si treus dos nanos del col·legi, de què parlen? On van? Vuit de cada deu van a concerts o a discoteques i parlen de música. És el seu món, i jo no faig sinó reflectir-lo.

—Podríem haver parlat d'altres novel·les, de Males terres...

—Per damunt de la qual planeja la presència del Boss.

—...a La balada del siglo XXI.

—És un llibre on vaig voler denunciar tota la porqueria que hi ha entre bastidors al món del rock. Vaig inventar-me un grup "creat" per una multinacional i cadascun dels seus membres estava inspirat en un personatge real: la cantant, en Janis Joplin, la borratxa autodestructiva més gran del món del rock. El guitarrista, en Jimi Hendrix (hi ha una escena en què surt a escena totalment "penjat", i l'endemà la crítica afirma que ha fet la millor actuació de la seva vida). El bateria, en Ringo Starr: no era cap geni, però era un grup cal un individu normal i divertit per tal que els altres no s'acabin matant entre ells. El teclista, en Phil Ochs, un cantant de folk que es va suïcidar quan li van dir que estava acabat, per tal d'entrar en la llegenda. Hi apareixen febre reals: un periodista s'enamora d'una cantant, i ella li ensenya un contracte signat amb la seva casa discogràfica pel qual no pot casar ni tenir fills durant set anys. Això em va passar a mi fa més de vint anys amb un cantant americana molt famosa, ja morta! Potser per tot això vaig acabar escrivint El retorn de Johnny Pickup, que és la meua venjança definitiva cap a tot allò negatiu que hi ha al món de la música. És la història del periodista Georges Saw (Jordi Serra en anglès), que va a la recerca d'un gran cantant que s'havia retirat per dignitat, que ningú no sap on para. El troba en una illa deserta, i convenç perquè torni a actuar. I la porqueria amb què tots dos es trobaran serà tan immensa que serà el periodista qui acabarà vivint a l'illa deserta a la fi de la novel·la. Sembla que d'aquí poc rodaran una pel·lícula sobre aquest llibre. Ja veurem què en faran...

MIKROKOSMOS

Cares de tres déus

Migdia de diumenge. La meua esposa i jo érem a la placeta d'accés al Palau, amb l'intent de trobar uns familiars a la sortida del concert de l'OBC.

La finalitat esmentada mantenia la nostra atenció en els rostres dels qui —fins feia poc— hi eren oients, amb l'esperança de veure els d'aquells que buscàvem.

I això em féu adonar d'un fet inesperat: la cara de tres déus dels qui abandonaven el Palau.

Home! No és pas que esperés que sortissin fent alegrois... Però sí que em sobtà el gest adust, la pressa a deixar el recinte, la nul·la comunicació entre parelles i grups... Talment com si frissessin per ser a casa.

Aleshores, què? Dues hores de música, no els havien servit gens? Cap guany anímic que els amorosís les faccions? Cap emoció estètica que es traslluís al rostre? És que els havien obligat a anar al concert? (Perquè més aviat feien cara d'haver patit...) O és que el programa no els havia plagut? (I si fou així, què devien haver fet: protestar ostensiblement o aplaudir d'esma?) Ni la bellesa arravatadora del Palau no els havia dit res?

Tot això —sumàriament exposat— em porta a refermar la convicció que cal un estudi sociològic sobre el comportament del públic musical.

Segur que ens donaria moltes sorpreses... I qui sap si jo hi trobaria l'explicació a l'anomalia que comento i que m'ha deixat molt perplex.

Mentrestant, he de confessar que trontolla la meua adhesió a la validesa i al simbolisme del mite d'Orfeu...

Pere Artís

El Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana inaugura el cicle dedicat a les cantates de Bach

FOTO: G. POCH

Per RRMC

El diumenge 14 de febrer s'inaugura el cicle de concerts dedicats a les cantates de J. S. Bach a la Capella Evangèlica Alemanya, a iniciativa d'aquesta comunitat religiosa del carrer del Brusi de Barcelona conjuntament amb l'Orquestra Filharmonia de Cambra de Barcelona.

Aquest primer concert és a càrrec del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, amb solistes vocals del mateix cor i amb l'esmentada formació orquestral, tots dirigits pel mestre titular del cor, Jordi Casas Bayer. El programa inclou en la primera part la *Suite en Si menor per a flauta i orquestra de corda*, amb Albert Mora com a flauta solista, i la cantata *Ich habe in Gottes Herz und Sinn* en la segona part.

Aquesta cantata, que porta el número 92 del Bachwerkverzeichnis, està construïda sobre el coral del mateix nom: *Ich hab' in Gottes Herz und Sinn* de Paul Gerhardt, que aprofitava una melodia preexistent d'una cançó francesa de Claudi de Sermizy *Il me suffit de tres maux*. Aquesta melodia —tractada per Albrecht de Hohenzo-

llern amb un altre títol, *Was mein Gott will, das s'scheh allezeit*— va ser utilitzada també per Bach, en la cantata del mateix nom BWV 111, i també en un coral de la *Passió segons sant Mateu*. Escrita per al diumenge de septuagèsima, va ser estrenada a Leipzig el 28 de gener de 1725. Dels nou moviments de què consta la cantata, cinc (primer, segon, quart, setè i novè) parafrasegen el coral esmentat de Paul Gerhardt, mentre que les tres àries (tercera, sisena i vuitena) de tenor, baix i soprano són clarament descriptives i virtuoses.

El cicle continuarà amb *Una suite per a guitarra*, amb Arnaldur Arnarsson, i la *Cantata BWV 82 "Ich habe genug"*, el dia 18 d'abril. La resta de concerts continuaran el 20 de juny, el 10 i 31 d'octubre (aquest darrer amb el Cor Lieder Camera, dirigit per Josep Vila, tot interpretant la *Cantata BWV 80 "ein feste Burg ist unser Gott"*) i 21 de novembre (amb la Capella de Santa Maria del Mar, dirigida per Lluís Vilamajó, interpretant la *Cantata BWV 106 "Gottes Zeit ist die allerbeste Zeit"*). Les audicions s'escauen en les mateixes dates en què Bach va preveure que s'interpretarien.

TANGENTS

Colors d'orquestra

En una entrevista de fa poc més d'un any li preguntaven a Herbert Blomstedt si no es considerava una mica traïdor en acceptar la direcció de l'Orquestra de la Gewandhaus quan abans, de 1975 a 1986, havia estat director de la Staatskapelle de Dresden, la formació rival a Saxònia (i ambdues entre les quatre millors orquestres alemanyes).

La resposta de Blomstedt —que en un concert de l'antiga Orquestra de la Ciutat ens va sorprendre situant el conjunt a un nivell molt superior al que estàvem acostumats— va ser que no es considerava de cap manera traïdor i que les dues orquestres no tenien res a veure, ja que cadascuna tenia el seu color propi, la seva tradició i la seva personalitat i que ell no entrava a imposar cap criteri sinó a adaptar-se i potenciar la manera de fer de cadascuna.

Si per aquí estem contents quan els primers faristols de cada grup instrumental ho fan bé, quan els solistes no defrauden i quan la corda assoleix una afinació suficient i un so brillant, ens quedem veient visions en assabentar-nos que un director parla de respectar el color de cada formació. I sembla que és cert, que es treballa per aconseguir una mateixa manera de tocar. Que molts instrumentistes brillants i competents, després d'un període de prova, són acomiadats perquè no han sabut integrar-se al so o a la manera de fer tradicional d'aquestes dues orquestres (igual deu passar a Viena amb els "filharmònics", i a Berlín).

D'aquest tema, només n'he sentit a parlar a un bon músic d'aquí, el director Salvador Mas, quan, fa molts anys, en tractar d'un projecte d'orquestra de quaranta-cinc músics, va indicar-me que calia pensar en sis mesos d'assajos, abans del primer concert, per assolir un color propi. És evident que, si volem aixecar el vol, cal comptar, doncs, amb gent com Blomstedt, com Mas, que ho tenen molt clar.

Jordi Maluquer

El Cor Scherzo, premiat a Atenes

El cor de cambra femení Scherzo, de Vila-seca, ha tornat a ser guardonat en un concurs internacional de cant coral. Concretament ha estat a l'última edició del Concurs Internacional de Cant Coral d'Atenes (celebrat en aquesta ciutat grega el passat novembre), amb medalla d'argent en la modalitat amb pega obligada.

La trajectòria del Cor Scherzo des que fou fundat l'any 1989 ha estat una clara mostra d'un perfil ben definit i, sobretot, de continuïtat i constància en el treball diari, cosa que es reflecteix en els resultats obtinguts (va ser escollit a la 9a Mostra Polifònica; va actuar al Palau de la Música Catalana el 1983; va ser finalista al Concurs Paper de Música de Capellades el 1993; va obtenir el segon premi al Concurs Nacional de Cors de Cambra de Joventuts Musicals el 1993; va aconseguir el tercer lloc al Festival de Cantonigròs el 1994; i va obtenir el primer premi i medalla d'or, i també el premi a la millor interpretació de música popular, al Concurs Internacional de Cant Coral Orlando di Lasso, a Roma, l'any 1995). També destaca pel color de les veus de les seves cantaires, majoritàriament les mateixes des que fou fundat, que, juntament amb la seva directora, Sílvia Gil-Pérez (professora de piano al Conservatori de Vila-seca i diplomada en Educació Musical Willems), es fan mereixedores d'una consideració, atès que la majoria de cantaires es dediquen professionalment a la música. També es fan mereixedores, donades les característiques d'un cor de cambra, d'un elogi que cal tenir en compte al moment de

considerar els cors de Tarragona i Catalunya.

El Cor Scherzo, amb el suport del Conservatori Professional de Música de Vila-seca i de l'Ajuntament d'aquesta vila, ha treballat amb directors invitats com J. Vila, J. C. Comalada i D. Van Aash. Actualment el seu repertori està especialitzat en música popular catalana i música del segle XX, havent estrenat diverses obres d'autors contemporanis catalans com J. Vila, J. Rodà i Joaquim Homs.

Tot i que el cor es mostra força satisfet amb el resultat obtingut (per dignitat professional, diria jo m'agradaria parlar d'aquest concurs —per cert, mancat d'ambient coral, segons els participants—, de la imatge que el cor es va crear abans del veredict del jurat i vista l'actuació de la resta de concurredants. Il·lusió que es veu esmunyida, llançada al vent com a volva de cendra, arraulida com a testimoni apòcrif, amb una clara tendència per part de l'organització, d'una conducta més coneguda com "escombrar cap a casa". I és que la diferència rau entre estar al servei de la música o utilitzar la música per a servei propi. ● Joan Carles Blanch i Anguera

Destacada activitat de l'Orquestra de Cambra de Lleida

Aquesta formació que dirigeix Josep Maria Sauret ha iniciat una destacada tanda d'actuacions arreu de Catalunya. L'Orquestra ja va actuar a Barcelona el passat 30 de desembre a l'auditori de Caja Madrid, seguit d'actuacions el mes de gener a Calaf i a Vilafranca del Penedès. Les properes actuacions aquest any tindran lloc a Barcelona —Universitat de Barcelona i Casal del Metge—, Valls, Lleida, Platja d'Aro, Tortosa, Granollers i Terrassa, en el marc dels diversos cicles, temporades musicals i festivals d'aquestes poblacions. ■

Inauguració oficial del Conservatori de Vila-seca

El passat 19 de novembre el conseller de Cultura, Joan Maria Pujals, va inaugurar oficialment el nou Conservatori de Música de Vila-seca i va impartir la lliçó inaugural del curs acadèmic 1998-99 sobre "La música com a llenguatge humà".

El nou Conservatori, del qual es va informar àmpliament en el número 169 (novembre de 1998) d'aquesta revista, esdevé pels seus equipaments un dels millors a tot l'Estat espanyol. ■

La Xarxa de Música Clàssica de Catalunya incorpora el jazz

La Xarxa de Música Clàssica, iniciativa nascuda l'any 1995, enguany superarà llargament els 600 concerts, alhora que a partir d'aquesta mateixa temporada obres les seves portes al jazz.

Aquesta iniciativa, engegada des de Joventuts Musicals de Catalunya però amb protagonisme generador molt individualitzat del president de Joventuts Musicals de Torroella de Montgrí, Josep Lloret, ha dinamitzat profundament el concertisme a comarques, basant-se en la xarxa de Joventuts Musicals de Catalunya, com ho palesa el ritme ascendent de manifestacions, que ha passat dels 65 concerts inicials el 1995, als 163 del 1998, passant per 132 el 1996 i 173 el 1997.

Enguany i només fins al mes de juny ja se n'han programat 97 i es confia a arribar als 250. És previst que el concert número 1.000 es produeixi el mes d'octubre del 2000. Amb un pressupost de 48 milions, 18 dels quals atesos per la Fundació Caixa de Catalunya, 4 pel Departament de Cultura de la Generalitat, 4 per la Diputació de Barcelona i 5 per la Fundació Caixa de Sabadell,

31 milions d'aquest pressupost es destinen a caixets dels instrumentistes, xifra important però que tanmateix no impedeix unes retribucions probablement massa ajustades.

Una vegada més el cicle inclou la proclamació de l'anomenat Compositor Jove de l'Any, que és sempre el guanyador del Concurs de Joves Compositors Frederic Mompou que organitza cada any Joventuts Musicals de Barcelona, l'obra del qual compta amb el privilegi de ser interpretada en nombroses ocasions, una trentena, durant el cicle. En aquest cas, el protagonista seran dos joves creadors que van compartir l'esmentat premi. Es tracta del barceloní Mario Ros Vial, deixeble de Carles Guinovart i Constantina Capdeville, i del gadità Francisco Manuel Toledo Pica, deixeble d'Antonio J. Flores i L. Ignacio Marín. El primer va presentar l'obra titulada *Bréhat* i el segon *Cuarteto para el 2000*. El jurat era integrat per Xavier Boliart, Oriol Graus, Salvador Pueyo, Jesús Rodríguez-Picó, Frederic Wort i Miquel Badal com a secretari. Aquestes composi-

cions són per a quartet de clarinets.

La incorporació, de moment encara tímida, del jazz a l'edició d'enguany constitueix una novetat obrerta a un futur que pot resultar altament enriquidor per al cicle.

Barcelona, Figueres, Girona, l'Hospitalet de Llobregat, Igualada, Lleida, Moià, Montblanc, Palafrugell, Palamós, Puigcerdà, Sabadell, Sant Boi de Llobregat, Sant Feliu de Guíxols, Sitges, Solsona, Santa Cristina d'Aro, Súria, Terrassa, Torroella de Montgrí, Tortosa i Vilafranca del Penedès, són les poblacions que participen enguany en el cicle i que es distribueixen els gairebé cent concerts de la seva primera part anual.

Amb concertisme de petit format, recitals, música de cambra i formacions corals, la Xarxa acusa encara problemes estructurals, com per exemple la manca d'un element tan bàsic com bons pianos estables a la major part de les sales on se celebren els concerts i també, en un molt diferent ordre de coses, la penetració en algunes zones del país, particularment les terres lleidatanes. ■

Del seu affm.

Kurt Masur

Digníssim contestatari d'estossecs gratuïts

Estimat amic:

Sento una profunda admiració per vostè, no sols com a músic, de qui recordo una actuació majestàtica, solemne i profunda fa uns quants anys al Palau, sinó també com a persona capaç d'elevant-se per damunt de l'estricta responsabilitat artística i endinsar-se i comprometre's en els terrenys del compromís cívic. En aquest sentit, només cal recordar el protagonisme tan ric en contingut simbòlic i en eficàcia que va tenir amb motiu de la reunificació del seu país, Alemanya, després de l'ensulsiada del bloc comunista. I el mèrit és especialment notable si tenim en compte el seu prestigi com a artista excepcional, sol·licitat arreu i, per tant, sense cap mena de necessitat de gestos afavoridors d'escalades vers llocs de privilegi, els quals ocupa des de fa molt i molt temps per mèrits del seu gran talent.

Ara m'arriba la notícia d'un gest que em sembla molt carregat de sentit. Durant un concert amb la Filharmònica de Nova York —de la qual, si no m'erro, és titular—, i ni més ni menys que a l'imponent auditori de l'Avery Fisher Hall, va interrompre de manera sobtada la interpretació del tercer moviment de la *Simfonia número 5* de Xostakòvitx, cansat d'escollar els continuats estossecs dels espectadors que pertorbaven profundament el pianíssim lent i delicat que feia sonar la seva orquestra: "*El seu missatge és tan humà, tan ple de dolor, tan ple de bellesa*", diu que es va justificar vostè, que no va tenir més remei que aturar la versió enmig dels aplaudiments dels qui, amb una adequació exacta com poques vegades, podem anomenar com a "majoria silenciosa".

Crec que el seu gest té un valor molt important, perquè de fet suposa una implícita i molt clara denúncia, no contra els pocs que, enmig d'una massa de dos mil espectadors poden patir realment un accés inoportú i

inesperat de tos —el clima d'aquests dies arreu de l'hemisferi nord hi ajuda—, sinó contra aquells que converteixen aquest tipus d'accident en una indissimulada exteriorització de la manca d'interès pel fet musical viu. En una època en què cada dia hi ha més afeccionats al concertisme, també és cert que proliferen més els assistents amb un nivell de sensibilitat amb tuf de discutible, que acudeixen als auditoris empesos per un gruix motivacional en el qual el deler estricte i genuí per la música ocupa un lloc fins a cert punt secundari. I d'aquí que els concerts cada dia més apareguin esquitxats amb una superior intensitat per guspires d'accessos de tos "de circumstàncies" —si em permet l'expressió—, o de "missa de dotze" com diu la meua sogra —altre cop pregant la seva llicència—, sospitosament indicadors de manca de justificació en termes "sanitaris"; accessos que gairebé mai no respecten ni *crescendos* fins a cert punt assimiladors ni pianíssims angèlics com el que va afavorir la seva actuació tan i tan justificada. Tot plegat acaba configurant un enutjós acompanyament de percussió, potser no tan inadequat com això en un repertori de música concreta, posem pel cas, però no en el tradicional. Penso que a la fi tot plegat resulta indicador de l'exactitud del trasllat al concertisme de l'elemental llei de física segons la qual a major amplitud de pas, menor densitat de fluid.

Gràcies, senyor Masur, pel seu gest d'un tan intens contingut pedagògic, i cal confiar que el mateix serveixi com a detonant d'una realitat que si no s'atura pot arribar a desvirtuar de forma massa perceptible l'essència del fet concert.

Del seu affm.

Jaume Comellas ●

La Barcelona Sinfonietta inicia una nova etapa

L'Orquestra Barcelona Sinfonietta inicia una nova etapa, els objectius bàsics de la qual són l'inseriment dia a dia més intensiu en el camp professional. Durant un acte promogut per donar-ho a conèixer, el seu titular, Francesc Llongueras, recordà que els orígens d'aquesta formació es remunten a una dotzena d'anys, de la mà de Joventuts Musicals de Catalunya i amb una orientació netament pedagògica. Aleshores els components eren reclutats entre nois d'edats compreses entre els deu i dotze anys. Aquest conjunt va servir d'embrió del que després ha estat la Barcelona Sinfonietta, que s'acollí en el marc de l'Escola Vértèlia, d'una reconeguda tradició musical, que és on s'ha aixoplugat fins al moment.

Ara hom pretén deixar l'estricta context pedagògic per endinsar-se en el terreny professional, amb la voluntat, doncs, d'ocupar un lloc en el -d'altra banda- no pas fàcil mercat professional.

Francesc Llongueras va exposar d'una manera molt gràfica el canvi de moment: "*Fins ara els nois*

pagaven per tocar a l'orquestra: ara és qüestió que cobrin."

En aquest sentit, hom ha editat un disc en el qual es palesa el moment de la formació, alhora que se'n vertebrava un equip de gestió. Llongueras va indicar que la Barcelona Sinfonietta pretén oferir programes variats fins a arribar al nivell simfònic, en un intent de crear una petita orquestra simfònica. El repertori abasta no solament el repertori clàssic i romàntic, sinó també la música dels nostres dies. "*Voldríem entrar en el segle XXI* -va indicar el director de la Barcelona Sinfonietta- *amb la dinàmica de fer la música dels nostres compositors.*" ■

Concert 200 de l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona

El passat 22 de novembre, a l'Escola Salesiana de Rocafort de Barcelona, s'esdevingué el concert número 200 de la temporada de concerts que organitzen els Amics dels Concerts de l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona, amb un homenatge al compositor Lluís Albert i la participació de les cobles Mediterrània i Marinada.

Aquesta entitat va iniciar les seves activitats l'any 1956. Així, durant 42 anys i fent una mica d'estadística, en aquests 200 concerts hi han actuat 21 cobles, orquestres simfòniques i de cambra, corals, esbarts, etc., i cobles -la que més hi ha actuat fou l'antiga Cobla Barcelona amb 84 concerts. S'han interpretat obres de més de 150 autors, essent el compositor més interpretat Joaquim Serra amb 225 obres o sardanes, seguit de Juli Garreta amb 121 i Josep Serra amb 97. La sardana més interpretada ha estat *Montserrat*, de Serra.

El concert 201 va tenir lloc el passat dia de Nadal, al Club Helena, amb les cobles Marinada i Mediterrània, tot dedicat a les colles sardanistes. ■

En marxa el Gran Premio Nacional de Canto Coral

El Gran Premio Nacional de Canto Coral, nom amb què arrenca una nova associació cultural i un projecte que neix a partir dels organitzadors del Certamen Coral d'Ejea de los Caballeros i el Concurs Antigua Abesbatzak -i constatant l'èxit de la convocatòria del Gran Premio Internacional de Canto Coral-, té com a finalitat establir una relació amb tots els concursos corals que es fan a Espanya.

D'aquesta manera, un cop l'any, en un lloc diferent de l'Estat, es donaran cita els guanyadors de tots els concursos corals de l'any anterior que hi vulguin participar. Hom pretén aconseguir un contacte més estret entre formacions i alhora fomentar tot el que es relaciona amb el cant coral.

Aquest projecte va ser presentat oficialment el passat 2 de desembre al Teatro Real de Madrid. Per a més informació: Kultura Susperzen. Secretaria General. Gamon Zumardia, 7-3-B. 20100 Renteria (Gipuzkoa). Tel. i fax: 943.51.51.08. ■

La relació Falla-Chopin en una exposició a Granada

Fins al 30 de gener el Centre Cultural Manuel de Falla a Granada va oferir l'exposició "Falla-Chopin. La música más pura", que organitzà l'Archivo Manuel de Falla dins els IV Encontres Manuel de Falla entorn de l'univers Chopin.

Aquesta exposició s'estructurà en tres parts. La primera: l'aprenentatge del compositor granadí, on es mostrà la relació de Falla amb el seu mestre, el pianista José Tragó, mitjançant diversos documents mostrats en públic per primera vegada. La segona: *Fuego fatuo*, òpera còmica de Falla inspirada en temes extrems de diverses obres de Chopin. La tercera: l'estada de Falla a l'illa de Mallorca, amb el context polític i social de l'època i la seva relació amb mossèn Joan Maria Thomàs.

Amb motiu d'aquests IV Encontres, l'Archivo Manuel de Falla ha editat un llibre, que ha coordinat Luis Gago, que recull en diversos articles la influència de Chopin en el segle XX i que signen Paolo Pinamonti, Roy Howat, Víctor Estapé i Jim Samson. Aquest llibre és el segon de la col·lecció "Estudios" de la sèrie *Música*, que es va iniciar en els III Encontres, centrats entorn de *La vida breve*. ■

Gira de l'Orquestra de Cadaqués

Aquesta formació, dirigida en aquesta ocasió per Gianandrea Noseda, va iniciar el passat gener una breu gira per Santander i Saragossa, i que acaba aquest 4 de febrer al Palau de la Música Catalana dins el cicle Palau 100.

El concert al Palau, amb el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, ofereix el *Concierto pastoral per a flauta i orquestra* de Joaquín Rodrigo, amb el flautista Jaime Martín, i la versió en concert de *Goyescas*, d'Enric Granados. Els solistes d'aquesta òpera són la soprano Carmen González, la mezzosoprano Maite Arruabarrena, el tenor Josep Ruiz i el baríton Enrique Baquerizo.

L'obra de Rodrigo va encetar el programa de l'Orquestra de Cadaqués a Santander i Saragossa, tot completant-lo la *Simfonia clàssica* de Prokófiev i la *Simfonia núm. 104* de Haydn. A la capital aragonesa l'orquestra també va acompanyar el recital del baríton saragossà Carlos Chausson, interpretant àries i obertures d'òperes de Händel, Rossini, Cimarosa i Mozart. ■

El Patronat l'Arjau convoca el IV Concurs d'Interpretació Musical

Aquesta entitat, juntament amb l'Aula de Música del Col·legi Canigó, convoca la quarta edició del Concurs d'Interpretació Musical, en el qual poden participar músics menors de 30 anys amb qualsevol instrument.

Consta de dues modalitats: interpretació individual, amb quatre categories; música de cambra, amb dues categories; i música catalana contemporània, amb dues categories. El concurs es desenvoluparà en dues fases, una d'eliminatòria, els dies 31 de març i 7, 9, 10 i 11 d'abril a l'auditori del Centre Cultural de la Caja de Madrid, i la final, el 17 d'abril a l'Auditori Winterthur.

Per a més informació cal adreçar-se a: Aula de Música del Col·legi Canigó, tel.: 93.291.44.30; fax: 93.418.98.46; adreça electrònica: can.arjau/fomento.edu. ■

Resultats del 50è Concurs Permanent de JJMM

La darrera convocatòria del Concurs Permanent de Joves Musicals d'Espanya, la cinquantena, dedicada a instruments de corda, arpa i guitarra i celebrada el passat novembre a Sabadell, van resultar guanyadors els joves músics següents.

Modalitat corda: primer premi, Josep Mor (violoncel); segon premi, Blai Soler (violí); menció especial, Pablo Suárez (violí). Modalitat arpa: primer premi, Elisa Mediero; segon premi, no es concedí. Modalitat guitarra: primer premi, Fernando Espí; segon premi, Susana Prieto; menció especial, Alejandro López. Els premis consisteixen en una beca de 20 concerts per valor d'1.000.000 de pessetes per al primer premi i una altra de 10 concerts per valor de 400.000 pessetes per al segon. A més, els primers premis actuaran a Madrid amb l'Orquestra Simfònica de RTVE, actuació que serà retransmesa en directe per televisió via satèl·lit i ràdio.

El jurat va ser format per Alfredo Aracil, Carles Trepas, Jordi Codina, Àngel Jesús García, Asier Polo, Salvador Brotons, Luisa Domingo, Adolfo Vayà, Justo Romero, Víctor Estapé, Martina Suchan i Nona Arola. En aquesta darrera edició, hi van haver 18 inscrits en la modalitat de corda, 6 en la d'arpa i 30 en la de guitarra. ■

El projecte d'ampliació del Palau de la Música Catalana es posa en marxa

Orfeó Català-Palau de la Música, senyor Fèlix Millet, es tracta d'entrar en una dinàmica que comporti consolidar una oferta diferenciada de la que puguin aportar el nou Liceu i el nou Auditori.

Per la seva part, l'alcalde de Barcelona, Joan Clos, es va felicitar del fet que el nou equipament

La signatura el passat dia 12 de gener d'un acord entre el Bisbat de Barcelona, l'Ajuntament i la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música per a l'adquisició de l'església de Sant Francesc de Paula, obre la via per endegar el pla d'ampliació del Palau de la Música Catalana. Aquest pla consisteix en la construcció, al solar que deixarà lliure l'esmentada església, d'un complex d'instal·lacions, el centre del qual serà un auditori amb una capacitat d'unes sis-cents places, que pot servir per a activitats diverses -des del concertisme de format petit a convencions, conferències, etcètera- i també equipaments que completin els serveis propis d'un complex cultural com és el Palau, botigues especialitzades, restaurant, etcètera. En paraules del president de la Fundació

ha de suposar enriquir el patrimoni cultural en disposar-se de tres institucions de gran categoria com les al·ludides.

Hom ha previst que el mes de maig d'enguany es dugui a terme l'enderrocament de l'església de Sant Francesc de Paula, que porta força temps desafectada, i posteriorment s'iniciï la materialització d'un projecte en el qual està treballant el gabinet d'Oscar Tusquets i Jordi Díaz. Aquest projecte tindrà com a finalitat fonamental, ultra dotar dels equipaments ja apuntats, completar la visió de la façana lateral esquerra del Palau, ja posada en bona part al descobert amb la reforma acabada el 1989, i per tant posar fi al projecte de recuperació de tot el conjunt arquitectònic del Palau, integrant de forma adient el nou edifici amb l'anterior. ■

Atorgats els premis del I Concurs de Composició de Música de Cambra Joaquim Maideu

Organitzat per la Fundació d'Estudis Musicals de Vic, amb el patrocini de Caixa de Manresa i el suport de l'Ajuntament de Vic, i dedicat a la memòria del pedagog Joaquim Maideu, el passat 22 de novembre es van concedir els premis corresponents a aquest concurs que té com a finalitat promoure la composició d'obres de música de cambra per ser interpretades per estudiants de música.

El concurs consta de dues categories: per a estudiants de 8 a 12 anys, i per a estudiants de 13 a 16 anys. A la primera, va obtenir el primer premi la composició *Variacions* (sobre una cançó original) d'Albert Carbonell, dotat amb 100.000 pesse-

tes; el segon premi, dotat amb 50.000 pessetes, fou per a l'obra *La nina de l'Empordà* de Josep Lluís Guzmán. A aquesta categoria es van presentar 8 composicions. A la segona, s'hi presentaren 16 obres i va obtenir el primer premi *El petit bestiar* d'Albert Carbonell; el segon premi, *ex-aequo*, fou per a *Quickie* de Josep Comellas i *Blue Scherzo* de Francesc Teixidor. Les dotacions econòmiques foren les mateixes que les anteriors.

El jurat estava format per Eva Graubín, Josep Baucells, Miquel Bofill, Manel Camp i Carles Guinovart. El concurs és el primer d'aquestes característiques que es fa a Catalunya. ■

Un Parsifal de gran nivell

Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu. Robert Smith, tenor. Eva Marton, soprano. Hans Sotin, baix. Bernd Weikl, baríton. Nikolai Putilin, baix. Robert Holzer, baix. Direcció: Antoni Ros Marbà. Palau de la Música Catalana. *Parsifal*, de Richard Wagner. 27 de desembre de 1998.

Per MIQUEL PARDO

No ens deixarà mai de sorprendre el magnetisme que desprenen les interpretacions de les òperes i els drames del compositor de Leipzig, i en especial *Parsifal*, la seva darrera i més transcendental de les seves obres. Fins i tot la versió de concert va aconseguir mantenir durant cinc hores el públic assegut a les butaques. No hi ha dubte que és aquest magnetisme, aquesta atracció vers l'inconegut, cap a la grandesa que es pressent més enllà de grandiloqüències que en altres autors i contextos farien riure, la que suscita la veneració per un misteri que queda condensat en una música de bellesa corprendora.

Sí, vam gaudir d'una interpretació d'alt nivell en general (la valoració del detall en una obra d'aquestes dimensions i complexitat ha de passar sempre a un segon pla). Antoni Ros Marbà va dur a terme un tasca de mèrit, molt intuïtiva en la lectura de l'obra i des d'una perspectiva àmplia i alhora rigorosa en la interpretació, en perfecta coordinació amb els solistes. L'orquestra va complir la seva tasca amb correcció i el cor va estar a l'alçada de l'esdeveniment en tot moment. Vam trobar a faltar, però, el so de campanes autèntiques. Cal tenir en compte que el pedal de campanes de *Parsifal* té un significat musical rellevant, més enllà d'una opció més de la percussió. Utilitzar una font de so elèctric sintetitzat és l'opció que primer s'ha de desestimar en substitució d'una gravació digital de les campanes de Bayreuth.

FOTO: A. BOFILL

Robert Smith

Els solistes van fer una tasca encomiable. Tots ells mereixerien paràgrafs d'elogis i, per tant, a contràcor triarem les més brillants. Destaquem molt especialment la interpretació del baix Hans Sotin en el paper de Gurnemanz, amb una veu perfectament homogènia en tots el registres, excel·lent control de l'emissió del so i una musicalitat extraordinària.

El jove tenor nord-americà Robert Smith va fer un *Parsifal* força reeixit, amb un timbre baritonat que prestava consistència a les seves intervencions. Heus aquí un tenor que "canta amb el cor" sense haver de fer exageracions de mal gust!

Eva Marton va estar esplèndida en un personatge que demana una actitud d'escrupolós servei a la música i al drama, lluny de divismes narcisistes. Les darreres paraules de Kundry: "Dienen... Dienen!" ("Servir!... servir!"), semblaven una digna divisa d'aquesta brillant tasca.

Entre el papers secundaris, cal destacar les Noies Flor: Elena de la Merced, Patricia Llorens, Mireia Pintó, Begoña Alberdi, Maria Estrella Estévez i Linda Mirabal.

Cristian Mandeal

Una direcció poc convincent

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Sarah Wolfensohn, piano. Direcció: Cristian Mandeal. Guinjoan, Mozart, Brahms. Palau de la Música Catalana. 3 de desembre de 1998.

Per M.P.

D'heterogènia, podríem qualificar la vetllada del novè concert de la temporada. Potser és demanar massa que un director abasti exitosament la diversitat d'estils de Guinjoan, Mozart i Brahms en un mateix programa. Qui és de bon conformar hauria donat per bo i profitós que s'hagués excel·lit en algun d'ells. Però el cert és que en cap d'ells vam trobar que Mandeal comunicés més enllà dels estàndards exigibles al seu ofici.

El programa ens oferia en primer lloc l'estrena de la *Sinfonia* núm. 2, "*Ciutat de Tarragona*" de Joan Guinjoan, obra d'encàrrec de l'Ajuntament d'aquesta ciutat amb motiu del 65è aniversari del compositor. L'obra, articulada en dos moviments, presenta aspectes interessants per destacar. La limitació a una plantilla orquestral per dos, a la manera dels "clàssics", ens marca un referent de fons en el temps sobre el qual les característiques d'un llenguatge actual destaquen especialment. L'escriptura per a una instrumentació reduïda comporta un valor afegit d'agilitat i de detall inasolubles en una factura de

gran orquestra. Això mateix ens permetia poder reconèixer de forma clara les virtuts del sòlid ofici del compositor de Riudoms. D'altra banda, la diversitat de trames musicals no atemptava en cap moment contra la unitat de l'obra. Les referències temàtiques populars s'integraren en el llenguatge com a peculiaritats estilístiques de Guinjoan. La part menys aconseguida va ser el final, d'una brevetat sense proporció amb l'extensió de la simfonia: va deixar en l'aire un regust d'obra inacabada.

El *Concert per a piano i orquestra* núm. 17, Kl. 453 tenia com a principal focus d'interès sentir la jove pianista Sarah Wolfensohn. Vam copsar en aquesta interpretació un *touché* delicat, molt adequat per tocar a solo a cambra. El seu so és d'una fragilitat que costa d'imposar-se en el diàleg amb l'orquestra. Cal valorar positivament el fet que tequés amb la partitura davant, costum malauradament perdut des dels temps de Liszt, fet que presenta un gest exquisit d'humilitat de l'interpret.

La *Sinfonia* núm. 3 de Brahms va passar sense pena ni glòria, amb un director que amb prou feines podia evitar el defalliment de la música més enllà de la seva batuta.

Concert estimulants amb rerefons pedagògic

Orquestra Simfònica i Cor de Joves de l'Aula de Cant del CSMMB. Joan Espina, violí. Dir.: Albert Argudo. Mozart, Brahms, Rafael Ferrer. Auditori Eduard Toldrà del Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona. 19 de desembre de 1998.

FOTO: A. BURGUES (ARXIU)

Joan Espina

Per F. TAVERNA-BECH

Sembla que el desig de tenir una orquestra simfònica, anhelat de fa molts anys enrere pels rectors del Conservatori Superior, és ja definitivament una realitat que ha iniciat un camí esperançador.

Bé pot dir-se que, en la seva actuació, l'Orquestra Simfònica del CSMMB va demostrar el més que suficient nivell per transcendir aquella qualitat pròpia de la clàssica orquestra d'estudiants. Certament, Albert Argudo, el seu director i —n'estem segurs— el seu més entusiasta impulsor, ha realitzat un magnífic treball per modelar un conjunt orquestral que, al marge d'uns comptats desajustaments i algun desequilibri, és ja totalment capaç d'oferir concerts i acompanyar sense problemes el solista. Cal reconèixer que la llarguissima experiència d'Argudo en la direcció de conjunts instrumentals, així com també la seva notable trajectòria en el muntatge d'un repertori vastíssim i una musicalitat comunicativa han estat elements que han ajudat a facilitar els obstacles que, en altres casos, difícilment s'haurien superat. Ara caldrà continuar treballant i que els responsa-

bles que regeixen la política musical desbrollin el camí per facilitar la realització total del projecte.

Centrant-nos en el desenvolupament del concert, anotem la correcta lectura de la *Simfonia KV 504 "Praga"* de Mozart, una emocionada versió de l'"Allegro non troppo" del *Concert per a violí i orquestra, op. 77* de Brahms amb Joan Espina, un jove solista, respirant poètica musicalitat, comunicabilitat i eficàcia i alhora brillant virtuosisme per tots costats i després, per acabar, un concert veritablement esperançador: Argudo, l'orquestra i el Cor de Joves de l'Aula de Cant van brindar-nos la més emotiva versió de la poètica *Nit de Nadal* en la qual el seu autor, Rafael Ferrer, recull amb admirable sentit harmònic nou conegudes cançons populars de Nadal catalanes. Les paraules d'Albert Argudo evocant la figura d'aquest compositor i director de l'antiga Orquestra Municipal de Barcelona que a la vegada va desenvolupar una positiva tasca pedagògica en el centre, cal valorar-les també pel que signifiquen de no oblidar un passat que seria injust ignorar, ja que, en ell la nostra música, malgrat les dificultats i els obstacles, va saber mantenir-se activa...

Feliç presentació de l'Ensemble Barcelona Nova Música

5è Festival de Músiques Contemporànies. Ensemble Barcelona Nova Música (Marta Fiol, Rafael Esteve, Pep Mira, Javier Olondo, Toni Meler i Christian de Jong, direcció). W. Hijmans, Ch. de Jong, G. Brncic, A. Llanas, M. van der Aa, L. Houtkamp. Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. 4 de desembre de 1998.

Per F. T.-B.

La creació d'un grup instrumental dedicat a la interpretació de la música contemporània s'ha de rebre com una bona notícia, especialment si els seus components tenen ja una experiència en el repertori anomenat "culte" dins del repertori de la música actual i alhora han treballat en altres gèneres, com són el jazz, el *pop* i la improvisació lliure, a més de tenir una certa dedicació a la música antiga. Aquest és el propòsit de l'Ensemble Barcelona Nova Música, que va fer la seva presentació davant d'un públic expectant que gairebé omplia l'Auditori del CCCB. El programa

resultà en conjunt força interessant, especialment pel que fa a les obres dedicades al poeta García Lorca i no tant per les improvisacions, no sempre coherents i poc imaginatives, dels dos artistes convidats, Wiek Hijmans, guitarra elèctrica, i Luc Houtkamp, saxo tenor.

De les obres "lorquianes" potser va ésser *Despedida* de Gabriel Brncic la de caràcter més suggeridor en el seu coherent desenvolupament, mentre que la de Llanas, *Silencio* —dedicada a Jep Nuix— i la de Christian de Jong, *Tres poemes de Feriàs*, van posar de manifest com a virtut més atractiva la seva faceta lírica.

Una jove promesa del cant

Cicle El Lied Català. Núria Rial, soprano. Bernat Vivancos, piano. Mompou, Toldrà, Blancafort, Lamote de Grignon, Vivancos. Casal del Metge. 28 de desembre de 1998.

Per M.P.

Aquest concert obria un cicle que sota l'epígraf El Lied Català es durà a terme al Casal del Metge amb un total de sis concerts i amb la participació de joves veus del panorama líric català.

Potser ja va sent hora no solament de reivindicar la música dels nostres compositors, sinó d'encunyar el terme "cançó catalana" sense necessitar préstecs d'altres llengües i cultures, per respectables i admirables que siguin.

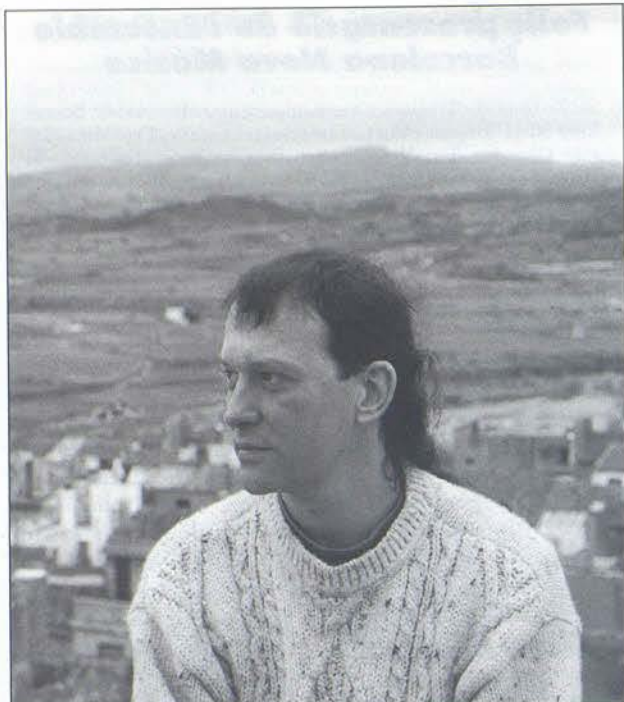
Al programa d'enguany, totalment integrat per obres d'autors catalans, s'afegia l'interès per les dues darreres cançons compostes pel pianista Bernat Vivancos.

La jove soprano Núria Rial demostrà uns dots molt adients per a aquest tipus de repertori. Veu

agradable, clara, perfilada en la *mezza voce*, palesa en tot moment molta cura en la forma. Va anar guanyant confiança en el decurs del programa i va estar especialment brillant en la cançó *La vida de la galera* d'Eduard Toldrà. Els aires modals, un xic arcaïtzants d'aquesta peça congeniaven amb l'estil interpretatiu de Rial.

Bernat Vivancos va estar molt correcte en la tasca de pianista acompanyant. El mèrit d'un tarannà serà i el bagatge d'una formació tècnica sòlida van quedar ben palesos.

La interpretació a *solo* del *Nocturn II* de Manuel Blancafort va ser concentrada, sòbria i controlada a nivell expressiu, llevat d'alguns moments d'èmfasi innecessari. Una obra, aquesta, prou escaient a la sensibilitat musical d'aquest jove pianista.

L'ACC recorda Jep Nuix

Associació Catalana de Compositors. Concert Marató d'homenatge a Jep Nuix (1955-1998). Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. 18 de desembre de 1998.

Per F.T.-B.

Arran de la mort del compositor i amic Jep Nuix, escrivia en la nota que li vaig dedicar que era un explorador incansable del món dels sons i de la música. Amb tot —deia—, la seva experimentació mai va ésser un gest gratuït, sinó que obeïa a la preocupació vital que, com a home i artista, sentia per eixamplar no solament els horitzons de l'expressió musical, sinó també de cercar nous mitjans amb els quals pogués expressar les seves idees i vivències.

D'aquest ideari, dels seus treballs duts a terme fins al darrer moment de la seva curta vida, vam poder escoltar-ne una variada mostra amb motiu de l'homenatge que, en la segona temporada d'Avui Música, li va retre l'Associació Catalana de Compositors, de la qual durant un temps va ésser membre de la Junta. L'acte consistí en un concert marató que, celebrat a l'Auditori del CCCB, va

oferir 20 obres de la seva producció, les quals van ésser escoltades amb tensa atenció pel públic que omplia la sala.

En la majoria de casos, els concerts monogràfics, i encara més si són maratònians, constitueixen un perill quant a la promoció de l'autor. Fins a cert punt, hi suren per força els tics estilístics, les traces personals i altres detalls que per la seva presència reiterada en un curt espai de temps acaben anul·lant altres efectes positius de la vena creativa del compositor. Veritablement, aquesta incidència difícil d'evitar no es va produir gràcies a la diversificació de les instrumentacions imaginatives que va utilitzar Nuix en el decurs de la seva trajectòria artística, una qualitat que juntament amb l'excel·lent i vocacional treball de tots els intèrprets va procurar a les gairebé quatre hores de música un caràcter innegablement desimbolt i estimulants.

En la maduresa de Jean Pierre Dupuy

5è Festival de Músiques Contemporànies. Jean Pierre Dupuy, piano. John Cage, Josep M. Mestres Quadreny, Luciano Berio, Joan Guinjoan, Francisco Guerrero. Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. 3 de desembre de 1998.

Per F.T.B.

El pianista francès Jean Pierre Dupuy és un dels intèrprets que ja des dels començaments de la seva carrera va assumir la promoció de la música per a piano i cambrística del segle XX, raó per la qual el seu recital en el 5è Festival de Músiques Contemporànies va suscitar l'atenció del sector avantguardista del nostre públic.

Certament, afrontar el repertori tan diversificat en estils i contingut com és el de la música d'aquest segle que és a punt de finir i cultivar-lo insistentment ha produït una enriquidora simbiosi entre ell i aquella música que tot just acaba de néixer. Potser per aquesta raó els programes que presenta Dupuy estan ben lluny d'aquella acostumada espècie de tirallonga inconnexa d'obres i en canvi posen de manifest un sentit no solament unitari sinó que, fins i tot, produeixen la sensació d'obeir a un pla formal, com si amb el seguit de partitures, Dupuy tractés d'escrivir una mena de macrosonata.

Fins a cert punt, Dupuy no és solament el típic intèrpret que s'identifica amb els textos musicals, sinó que hi aporta un sentit especialment creatiu, la qual cosa no vol dir que ofereixi una versió personal i subjectiva dels pentagrames que tradueix, sinó que la seva lectura tot i essent emotiva o comunicativa es revesteix d'una visió veritablement equilibrada i objectiva. És així com Jean Pierre Dupuy, amb una pulsació de riquíssima coloració i diafanitat, va oferir-nos la poètica constel·lació de sons que constitueixen el *Primer llibre d'estudis as-*

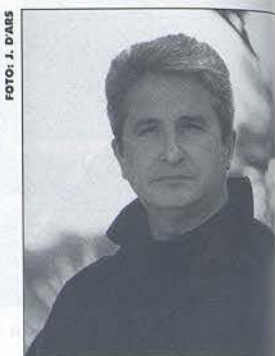

FOTO: J. DARS

trals de John Cage després l'estrena de *Promptuari de dirs* de Josep M. Mestres Quadreny, un cicle de 18 peces que sense cap mena de mimetisme de les formulacions pianístiques pròpies de l'avantguardisme, es proposen sensibilitzar-nos tot jugant, en la complexitat i l'essencialitat del seu propi de la música actual. Per acabar la primera part, Dupuy va interpretar la *Sequenza IV* de Luciano Berio, una obra que, sense pretendre anar al límit de les possibilitats instrumentals —tal com ho fa el compositor en altres de les seves *Seqüències*—, se centra en la recerca de les ressonàncies i les vibracions del so pianístic, aspecte en el qual Jean Pierre Dupuy és un veritable coneixedor. Podem dir que la versió d'aquesta obra va ésser antològica.

El recital de Dupuy va continuar amb una rubricant versió d'*Au revoir barocco* de Guinjoan, una de les partitures més interessants d'aquest compositor tarragoní, en què la música s'articula amb una complexa gamma d'articulacions d'efectes impactants, per finalitzar després el concert amb la música d'acusada personalitat de Francisco Guerrero. Veritablement, la seva partitura *Manual* va impressionar per la seva equilibrada formulació virtuosística i el joc de tensions que s'hi planteja

FOTO: P. BARCELÓ (ARXIU)

Original proposta de Vol ad Libitum

5è Festival de Músiques Contemporànies. Conjunt instrumental Vol ad Libitum. Dir.: Jordi Rossinyol. *Lorca New York*, textos de F. García Lorca i música d'A. Martínez, J. Evangelista, G. Brncic, A. Núñez, R. Humet, D. Padrós, J. Rossinyol, J. Rodríguez-Picó, A. Gumí. Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. 11 de desembre de 1998.

Per F. T.-B.

Certament, al marge del fet concret del centenari commemoratiu del naixement de Federico García Lorca, aquest poeta, la seva vida i la seva obra, així com també la seva mort en mans del feixisme, justifica ara i sempre qualsevol homenatge que se li vulgui retre. És en aquest sentit que cal aplaudir la iniciativa del conjunt Vol ad Libitum de recordar-lo en un concert espectacle, el qual si més no plantejava una manera d'escoltar la música i a la vegada també una altra perspectiva del fet escènic. Aspecte innovador que, en cert sentit, també s'adscriu al potencial creatiu de l'art lorquí.

La proposta presentada al CCCB consistia a posar en escena mitjançant el recitat i el cant uns textos de García Lorca, extrets d'una conferència que l'escriptor pronuncià a Barcelona, arran de la presentació del seu llibre *Poeta en Nueva York*, del qual, igualment, s'havien seleccionat alguns poemes per convertir-los en cançons. D'altra banda, se sol·licità a nou compositors nou partitures de temàtica lor-

quiana per tal d'evocar la intensa existència del poeta granadí. I al temps que suprimien els aplaudiments del públic i els intermedis entre peça i peça, es proporcionava al conjunt de l'espectacle la dimensió creativa de la veritable obra d'art, en la qual també participaven l'hàbil joc de la luminotècnia i la disposició espacial dels músics damunt de l'entramat.

Les paraules i els poemes, la música hàbilment seqüenciada i el joc escènic va constituir una narració evocadora de la vida, passió i mort del poeta, narració que des del primer moment va captar l'atenció del públic pel seu ritme seqüenciat amb agilitat i per la subtillesa màgica del verb, el so i la llum.

És difícil destacar moments o intervencions, ja que va ésser tot el conjunt el que va atorgar validesa i qualitat al muntatge. Amb tot, no podem silenciar la força dramàtica que va posar de manifest l'actor Pau Durà, el fons electrònic concebut per Alexandre Martínez o bé les músiques escrites per Ramon Humet, Jordi Rossinyol i Albert Gumí.

Amadeus o Salieri?

Amadeus, de Peter Shaffer. Versió catalana: Josep Maria Vidal, Lluís Soler, Roger Pera, Olalla Moreno. Dir.: Àngel Alonso. Direcció musical: Miquel Ortega. Coproducció de Focus i Teatre Fortuny de Reus. Teatre Tívoli (Barcelona). 29 de desembre de 1998.

Per JAUME COMELLAS

No resulta fàcil posar damunt l'escena una obra teatral que arribi a casa nostra amb força anys damunt i sobretot amb una versió cinematogràfica pel mig, ja una mica llunyana també, de gran projecció. Ens trobem, per tant, davant d'un projecte molt suggestiu —per les característiques i impròpiament popular d'obra i temàtica—, però també molt carregat de risc.

Recuperar la dialèctica Mozart-Salieri imaginada pel dramaturg passant per damunt la memòria relativament fresca del film de Milos Forman és el que ha intentat un autèntic guerrier —en el sentit més positiu de l'expressió— del teatre barceloní, Àngel Alonso. Intent difícil no sols per la cabdal circumstància indicada, sinó també per la complexitat d'una proposta que sent essencialment teatral —en el sentit que és parlada—, comporta una inevitable presència musical, que ha d'articular-se de manera no fluida. Em refereixo a tan fluida i natural com seria si, en origen, l'obra fos un musical genuí; o sigui, concebut com a tal i que, per tant, el fet musical és no sols company de viatge sinó element generador de l'espectacle.

L'intent d'Àngel Alonso acusa la dificultat de superació d'una problemàtica dramàtica tan complexa. L'espectacle recolza, crec que excessivament, en la figura d'Antonio Salieri —el títol podria haver estat el d'aquest personatge i no el d'*Amadeus*—, fet que s'acusa es-

pecialment en una primera part en la qual el joc més que dialogal, soliloquial del protagonista arriba a fer-se feixuc, oimés quan les situacions més estrictament dramàtiques, i en definitiva més de situació, en alguns casos no es resolen del tot bé.

A la segona part, el major protagonisme del fet musical, força ben imbricat en el desenrotllament de la trama i ben resolt en termes estrictament lírics, dona un molt superior atractiu a aquest espectacle fins a conduir a un final pletòric bastit, ara ja sí, damunt la figura de Mozart a partir del recurs, fins a cert punt fàcil però indiscutiblement efectiu, del procés de degeneració personal simultani al de creació del seu magne i inacabat *Requiem*.

L'espectacle està molt ben dotat pel que fa a producció, en la voluntat de crear un espectacle "gran", amb un vestuari brillantíssim de Maria Araujo, un tractament musical amb veu en directe i música enregistrada —ni més ni menys que a Praga—, aspecte conduït amb autoritat per Miquel Ortega i amb un estol de veus joves que actuen gairebé totes amb una notable suficiència.

Pel que fa al trio cabdal d'interprets, Lluís Soler, Roger Pera —per què cal repetir l'estúpida rialla feta famosa per Tom Hulce al film?— i Olalla Moreno pateixen les dificultats de l'estructura de l'obra i la manca de resolució dramàtica i això fa que hom acusi un cert alè d'incomoditat i de manca de sintonia.

Jordi Savall i el seu equip ofereixen un festival de música antiga

FOTO: P. BARCELÓ

La Capella Reial de Catalunya en una actuació al monestir de Poblet l'any 1990

Per RRM

La presència cada dia més intensiva a casa nostra de l'equip artístic que dirigeix Jordi Savall, es manifestarà d'una manera especialment evident en l'autèntic festival de música antiga —dit en minúscula perquè no es presenta oficialment com a tal—, que comença aquest dia 3 de febrer a les Drassanes Reials de Barcelona.

Es tracta d'un cicle de vuit concerts que oferiran els grups creats pel mateix Savall —Hespèrion XX, Le Concert des Nations i La Capella Reial de Catalunya, i el mateix Savall formant trio amb el clavecinista Pierre Hantaï i amb Rolf Lislevand (tiorba i guitarra).

Els concerts tindran lloc a diversos auditoris —en molts casos caldria dir-ne millor espais— de

Barcelona, en funció de la seva idoneïtat amb les característiques de cada programa.

Així, el primer se celebrarà, segons que s'acaba d'exposar, a les Drassanes Reials i respon al títol d'*El paradís perdut 1100-1400. Concert per a la Pau*. Comptarà amb la col·laboració de la soprano Montserrat Figueras i d'instrumentistes procedents d'Israel, Bòsnia, els Estats Units i Argentina. Amb aquest concert hom commemorarà el 25è aniversari del grup Hespèrion XX.

El dia 2 de març el marc serà el Palau de la Música Catalana i hom hi celebrarà el desè aniversari de Le Concert des Nations amb un programa titulat *L'Europa musical del barroc 1650-1750*, amb obres de J. B. Lully, Marin Marais, G. Muffat, J. S. Bach i G. F. Händel.

El tercer concert tindrà com a protagonista l'esmentat trio Savall-Hantaï-Lislevand i el seu caràcter més íntim fa més idoni un marc com la sala on s'exposa la Col·lecció Thyssen-Bornemisza, al monestir de Pedralbes. El títol és *La Sèptima corda. Hommage a Sainte Colombe et Lully*.

El quart concert tindrà lloc el dia 31 de març i formarà part de les manifestacions inaugurals del nou Auditori de Catalunya. El protagonitzarà La Capella Reial de Catalunya i el títol és *Les arrels i la memòria. Música catalana del Renaixement al barroc*.

La basílica de Santa Maria del Mar serà el marc del cinquè concert, que tindrà lloc el dia 15 d'abril a cura també de La Capella Reial de Catalunya. El títol d'aquest concert és *Francisc*

Guerrero. *Catica Beatae Virgina. 400 anys de la mort de Francisco Guerrero.*

Novament les Drassanes Reials de Catalunya seran el marc d'un altre concert, el sisè, a càrrec d'Hespèrion XX. Tindrà lloc el dia 29 d'abril i el títol és *La música de Miguel de Cervantes*.

El setè concert tindrà lloc el dia 11 de maig a Santa Maria del Mar, a càrrec, conjuntament, de La Capella Reial de Catalunya i Le Concert des Nations. Amb el títol de *Música i espai a Salzburg 1699. Grans mestres del barroc: Heinrich Ignaz Franz Biber*, hom interpretarà la *Missa de Requiem XV vocum* i la *Missa de Bruxellensis XXIII vocum*.

El cicle el clourà un concert extraordinari, dedicat al cercle d'Amics i Patrocinadors, a càrrec d'Hespèrion XX amb el títol d'*Els jardins d'Hespèrides*. Encara no hi ha lloc determinat.

Al marge de la simple enumeració d'esdeveniments, prou eloqüent i indicativa pel que fa a l'envergadura i ambició de la proposta, cal destacar components que li atorguen una dimensió especial. Jordi Savall, a l'acte de presentació del cicle o festival, va insistir en la voluntat d'oferir a Barcelona un projecte original i va afegir que "*falta ser conscients que la riquesa del nostre patrimoni i tradició ve de la capacitat de crear la nostra pròpia producció i de ser capaços d'explotar-ho*".

Aquestes paraules defineixen de forma molt essencial l'esperit de la proposta, en el sentit que el nucli és la producció —no la simple distribució— d'uns programes específics, que neixen a casa nostra del deler creatiu d'un músic del país i d'uns conjunts creats per ell i en bona mesura integrats també per components de casa.

No cal dir que el cicle neix amb voluntat de continuïtat i també d'obertura a tot tipus de col·laboració amb totes les insti-

Jordi Savall

tucions i instàncies que resultin sensibles a aquest tipus de proposta. En aquest mateix cicle hi ha concerts que s'inscriuen en el marc del conveni que té establert Jordi Savall amb el Departament de Cultura de la Genera-

litat. Un conveni que inclou una xifra de 35 milions per a la producció de programes, 24 per a vuit concerts, dos dels quals institucionals, 6 per a produccions discogràfiques i 5 per a viatges.

Juntament amb els concerts, hi haurà xerrades prèvies explicatives, a càrrec d'especialistes, amb la voluntat no solament d'ajudar a introduir els continguts dels programes, sinó també de generar un patrimoni documental de discussió i anàlisi d'un considerable valor.

En definitiva, ens trobem davant d'una iniciativa de característiques insòlites en el camp de la música antiga, que la intenta situar en un nou pla d'aproximació al gran públic, sobre la base d'un focus generador —l'equip artístic al·ludit que dirigeix Jordi Savall—, d'una autoritat inqüestionable i sobre criteris de distribució, producció i projecció bàsicament nous a casa nostra.

ORGANISMO NACIONAL DE LOTERÍAS Y APUESTAS DEL ESTADO FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ - PALAU DE LA MÚSICA

El Director General del Organismo Nacional de Loterías y Apuestas del Estado (ONLAE), Luis Perezagua Clamagirand, y el Presidente de la Fundación Orfeo Català-Palau de la Música, Félix Millet Tussell, han firmado en Madrid un Convenio mediante el cual el ONLAE se compromete a patrocinar algunas de las actividades que se desarrollarán en el Palau de la Música de Barcelona a lo largo del año 1999.

El ONLAE contribuirá, de esta manera, a estimular la actividad musical por medio de dos pilares fundamentales de la vida cultural de Cataluña: el Palau de la Música y el Orfeo Català. Por su parte, la Fundación catalana promocionará el Organismo estatal en los círculos culturales de Cataluña.

SEMPRE
TROBARÀ
EN NOSALTRES
UN INSTRUMENT DE SUPORT

A punt de finir no sols un segle sinó també un mil·lenni, l'home contemporani es veu inevitablement immersit en una voràgine marcada per la constant evolució dels avenços tecnològics, en un ritme tan accelerat que sovint esdevé problemàtic de seguir.

Dia a dia apareixen noves realitats, dia a dia també més complexes en la seva dimensió científica, les quals, tanmateix, tenen la virtut d'ofertar un enriquiment molt poderós de les capacitats de l'home en tots els sentits.

En aquest sentit, el sector comunicació, entenent el terme en el seu vessant més complex, és molt al centre d'aquest procés que acabem de situar succinta-

ment i s'hi concita una part molt substancial.

I la música com a fet artístic és, també molt essencialment, un fet de comunicació. No hi ha creació, de cap mena, que comporti inexorablement, de forma més o menys explícita però sempre essencial, la finalitat comunicativa. Tot creador té en la projecció de la seva obra l'objectiu irrenunciable i essencial de la seva tasca.

El Tema que proposem pretén oferir un acostament al més explícit i alhora sintètic possible al món que

s'obre a la creació musical i, també, a la intercomunicació en aquest àmbit, gràcies a les aportacions de l'alta tecnologia.

A través de quatre treballs hom situa per una part una introducció, gairebé de tipus pedagògic, dels grans conceptes i paràmetres en què es fonamenta el marc de disposició d'avenços tecnològics útils a l'àmbit que ens ocupa. I a partir d'aquest apropament bàsic hom s'endinsa en

tres vessants fonamentals. Per una part, el pròpiament creatiu; per l'altre, el derivat de l'intercanvi i la intercomunicació de la creativitat musical, i, finalment, en el pedagògic, d'un interès notabilíssim.

No pretenem, perquè la tasca és impossible per difícil i inabastable, haver anat gairebé més enllà d'una simple demostració o de les possibilitats que s'obren avui al creador i també a professionals de diversos àmbits de la música i així mateix a afeccionats especialment inquisits a partir de la nova realitat tecnològica. Una realitat, cal insistir-hi, de no còmoda aprensió i domini, però que cada dia resulta més irrenunciable atènyer a fi de gaudir del seu potencial tan suggestiu.

Internet i música

A tall d'introducció. Què és Internet?

Per JORDI MARTÍNEZ I CATALÁN

Internet és tema de conversa força freqüent. Sovint ens agrada impressionar amb una terminologia i una complexitat argumental que en cap cas ajuden a crear idees clares del que realment tenim davant. Explicar les característiques generals i els seus serveis basant-nos en les idees generals sense entrar en el funcionament tècnic és l'objectiu d'aquesta breu introducció al tema.

Fonamentalment, Internet és una xarxa informàtica d'abast mundial basada en la interconnexió de petites xarxes locals (LAN) i d'altres de gran abast (WAN). Aquesta estructura és el que podríem denominar infraestructura de funcionament, que juntament amb els usuaris i la informació que hi circula configuren el concepte actual d'Internet.

Internet, però, està inclòs dins un concepte més ampli denominat "autopistes de la informació". Les autopistes o també anomenades "infopistes" es corresponen amb la infraestructura necessària per accedir al més ràpidament possible a qualsevol tipus d'informació des de qualsevol punt del planeta utilitzant la telemàtica. Aquesta inclou des de la xarxa telefònica fins a la fibra òptica passant pels serveis multimèdia i la videoconferència.

Xarxes

Abans de començar el desenvolupament del tema d'aquest article, he considerat convenient explicar breument els aspectes bàsics de les xarxes. Una xarxa és un conjunt d'ordinadors interconnectats per poder intercanviar informació i en la qual cada ordinador s'anomena "node". Per tant, podem definir una xarxa com un conjunt de nodes connectats per un medi físic (cable elèctric, satèl·lit, fibra òptica, etc.) per poder compartir "recursos". Per recursos entenem programari i maquinari (impressores, CD-Rom, escàner...) i la possibilitat de compartir-los permet estalviar pressupost, components i feina d'administració dels ordinadors. L'exemple més entenedor és el d'una empresa on s'utilitzen diversos programes i hi calen diferents graus de qualitat d'impressió. En aquest cas només caldria instal·lar els programes en un únic ordinador, anomenat "servidor", mentre que la resta, anomenats "clients", utilitzen el programa que desitgen en comptes d'haver de tenir tots els

programes en cada ordinador. En el cas de les impressores només cal tenir-ne una de cada nivell per a tota la xarxa en comptes d'una per a cada ordinador. També podríem utilitzar un únic CD-Rom per a tota la xarxa o qualsevol altre element.

Funcionament

Internet, tal com hem dit, està formada per moltes xarxes de petites dimensions o de gran abast (nodes molt distanciat geogràficament). Totes aquestes xarxes estan connectades entre si i des de qualsevol punt podem obtenir informació de tots els ordinadors que hi estan connectats.

Totes les xarxes no tenen les mateixes característiques; per exemple, poden tenir sistemes operatius diferents. Per aquest motiu cal utilitzar una eina que garanteixi la compatibilitat entre si: és el denominat TCP/IP (Transmission Control Protocol/Internet Protocol). El protocol IP garanteix que els "routers" (ordinadors que connecten xarxes entre si) saben on enviar la informació, fragmentant-la per ser enviada. El protocol TCP afegeix informació a cada paquet per tal d'assegurar-nos que arribarà a la seva destinació.

Per tal de poder enviar informació a qualsevol altre ordinador a través de la xarxa cal saber-ne l'adreça IP i el nom DNS. L'adreça IP és comparable al número telefònic; en aquest cas està format per quatre números del 0 al 255 cadascun separats per un punt (per exemple: 192.22.16.4). Però una estructura numèrica com aquesta no ens permet saber amb gaire facilitat on estem trucant. Per aquest motiu tenim l'adreça DNS (Domain Name Service), comparable al nom de les persones que hi ha a la guia telefònica i més fàcil per identificar el punt de connexió. L'estructura del DNS es correspon amb una sèrie de noms separats per punts (iua.upf.es) que designen la situació de l'ordinador (.es fa referència al país, en aquests cas Espanya; només els Estats Units no l'utilitzen), la xarxa a la qual pertany (.upf indica Universitat Pompeu Fabra) i el nom de l'ordinador (iua en aquest cas fa referència a l'Institut Universitari Audiovisual, però no és obligatori anomenar els ordinadors amb noms de centres, podem assignar-los el nom que vulguem). Un format d'aquest tipus és més entenedor que no pas una sèrie de números.

Història

La possibilitat de poder tenir diversos ordinadors connectats entre si, independentment si funcionen o no, va ser una realitat l'any 1969 gràcies al DARPA (Defense Advanced Research Projects Agency). L'objectiu que es proposava el Departament de Defensa nord-americà era tenir un mitjà per poder intercanviar informació militar entre nodes molt distants malgrat que algun no estigués en funcionament a causa d'un atac militar. L'expansió d'aquest projecte per a finalitats no militars va provocar l'aparició d'Internet. El sistema originari estava format per només quatre ordinadors que formaven la xarxa ARPANET. L'any 1972, 72 ordinadors sota el nom d'ARPANET van ampliar el nombre d'ordinadors i de tasques en començar a transmetre's missatges. L'any 1983 la part militar se separa de la xarxa per l'increment d'ordinadors i usuaris. L'any següent l'NSF (National Foundation Science) creà una xarxa per connectar cinc centres de superordinadors i dos anys després ampliava els seus serveis a l'àmbit universitari.

L'aparició de la xarxa Internet tal com actualment la coneixem data de l'any 1990. El seu creixement en només deu anys en nombre d'usuaris ha estat del 6.000% (de 5.000 a més de 30.000.000). Actualment és difícil trobar xifres exactes d'usuaris i ordinadors a causa de les seves característiques, però hi ha fonts que apunten la xifra d'uns 40 milions d'usuaris amb 4 milions d'ordinadors estructurats entorn de 56.000 dominis que mantenen 5 milions de pàgines web. Les previsions parlen de 100 milions d'ordinadors connectats l'any 2000.

Serveis

Internet ofereix un ampli ventall de serveis units en una única interfície i que anteriorment estaven separats o gestionats per programes separats.

L'"accés remot" és una de les eines més utilitzades per aconseguir accedir des del nostre ordinador a qualsevol altre que estigui connectat a la xarxa. És a dir, podem utilitzar un ordinador situat a gran distància des del nostre terminal. Evidentment, per poder-ho fer ens cal el permís de l'administrador del sistema al qual volem accedir, atès que hi hauria la possibilitat de modificar els continguts i l'estructura de qualsevol ordinador. Per no haver de donar permisos de treball a un gran nombre de possibles usuaris, els ordinadors defineixen una zona de lliure accés públic on tot hom pot accedir per visualitzar i obtenir la informació que consideri interessant.

Relacionat amb aquest darrer aspecte tenim la transferència de fitxers, conegut per les sigles FTP (File Transfer Protocol). Aquesta eina ens permet connectar amb un altre ordinador per tal d'enviar o rebre qualsevol fitxer, independentment de la dimensió.

El correu electrònic és una de les eines més conegudes. La seva gramàtica és molt clara: el nom de l'usuari seguit del signe @ i tot seguit el domini o adreça alfabètica de l'ordinador (per exemple jmartin@iua.upf.es). El correu ens permet d'enviar de forma gairebé instantània un gran nombre de missatges a qualsevol lloc de la xarxa. Hi ha diversos programes que ens permeten gestionar el correu i que ens ofereixen la possibilitat de saber qui envia els missatges, contestar-los o enviar-ne de nous, a més de poder imprimir-los, esborrar-los o redirigir-los.

Les llistes de correu estan pensades per agrupar usuaris, si ho desitgen, en grups temàtics per tal de posar en contacte persones amb interessos similars. En funció del grup podem trobar un nivell de discussió elemental o, fins i tot, professional. Generalment, abans d'inscriure'ns en qualsevol llista rebem un missatge de l'administrador del grup en què se n'expliquen les característiques i condicions per apuntar-nos-hi. Si volem obtenir una llista dels grups existents només cal enviar un missatge (*mail*) a l'adreça mail-server@rtfm.mit.edu amb el text: send/use-net/news.answer/mail/mailling-list/part1. Una particularitat d'aquest sistema rau en la possibilitat de poder llegir les qüestions, els dubtes i les respostes de tots els membres del grup.

La integració de serveis és la darrera novetat que ha aparegut a Internet. La idea se centra en la possibilitat d'integrar tots els serveis, abans esmentats, en una única plataforma i amb els mateixos elements interactius. Per poder aconseguir aquest objectiu cal crear una única manera d'accés a tots els serveis. També cal poder accedir a qualsevol document, independentment del seu tipus (text, hipertext, sons, imatges, animacions...). Tota aquesta eina global es denomina World Wide Web (*www*), que podríem traduir com "xarxa d'abast mundial" i que és l'aspecte més conegut de la xarxa. El mètode genèric d'accés es denomina URL (Uniform Resource Locator). L'hipertext és el tipus de document sobre el qual es basa la potencialitat i importància de la *www*. Es tracta d'un document que pot incloure text, imatges, sons i animació. També, i això és el més important, pot incloure enllaços a altres documents situats a qualsevol punt de la xarxa. Aquestes pàgines es creen amb un llenguatge denominat HTML. Les adreces URL permeten fer referència a qualsevol servei i fitxer. La seva estructura és: mètode://adreça/identificador. El mètode ens indica el tipus de recurs al qual volem accedir. Podem posar, entre d'altres: *http*, *ftp*, *news* o *mailto*. L'adreça ens indica l'ordinador que té el fitxer i l'identificador, la seva situació. Aquesta estructura unitària sembla que es mantindrà durant molt de temps. L'únic que canviarà serà el llenguatge per a la creació de pàgines web.

Internet i música. Un camp immens de possibilitats

Per J.M. i C.

La relació existent entre música i Internet és, actualment, considerable i diversa. És considerable si tenim present cadascun dels àmbits en què poden interrelacionar-se (informació, programari, comunicacions...). És diversa en el sentit dels diferents graus de lligams existents; des de la informació fins a la utilització de la xarxa com a element de creació. Una aproximació a l'estat de la qüestió ens permetrà conèixer la situació actual, i també futures aplicacions per tal d'intentar assumir el canvi que es produirà en un futur no gaire llunyà.

Els darrers anys la xarxa Internet ha incrementat el nombre d'usuaris d'una manera espectacular. Internet ha deixat de ser el mitjà de comunicació utilitzat pels centres universitaris per arribar a esdevenir patrimoni de tota persona amb un mínim grau de formació informàtica. El desenvolupament d'una interfície gràfica més "amable", juntament amb el potencial comercial que les empreses han observat han estat els elements decisius perquè s'esdevingui aquesta situació.

La música, activitat propera a tothom en el vessant comercial i lúdic, no s'escapa de la influència de les xarxes de comunicació. La velocitat de transmissió de dades és clau en qualsevol àmbit, i en el cas de la música, des de la seva digitalització, indispensable per poder rebre sons que s'estan emetent des de qualsevol punt de la xarxa. Malgrat la pèrdua de qualitat sonora (aspecte que cada vegada més es va millorant) respecte del so analògic, la digitalització del so és fonamental per a la transmissió i l'intercanvi de dades musicals a través d'Internet. La influència de la xarxa en la música no seria comparable a l'actual en el cas de no existir la possibilitat d'utilitzar el format digital, atès que ni el vessant comercial ni el lúdic, per important que fos, no s'haurien pogut canalitzar sense una conversió a un format susceptible de ser gestionat per la xarxa i els ordinadors.

La implantació de la xarxa a nivell comercial implica una sèrie de canvis radicals en el comportament humà de gran consideració i importància: no és el mateix comprar qualsevol suport musical (cinta, disc, CD...) en una botiga o fer-ho a través de la xarxa. A banda de la comoditat i la possibilitat d'adquirir qualsevol producte, som davant la pèrdua del contacte directe amb el comercial i el

ritu d'anar de compres, fet que, segons els especialistes, té un component terapèutic. Aquesta situació no afecta, per tant, la informació que un determinat professional ens pot oferir sobre versions i intèrprets, en aquest cas, sinó que ens priva de la comunicació directa amb un altre ésser humà. En aquest sentit, penso que els canvis en la conducta de l'home són importants i que sens dubte la marcarem en un futur.

Informació

L'aspecte pel qual Internet és més conegut és el de la informació. La possibilitat de trobar materials de qualsevol tema és un dels motius pel qual la xarxa ha incrementat espectacularment el nombre d'usuaris.

Podem classificar la informació en tres nivells: d'una banda tenim la informació realitzada per les institucions públiques, també hi ha la de les empreses o distribuïdors i, finalment, la dels usuaris particulars.

Els dos primers nivells presenten, generalment, una informació acurada, tant pel que fa a text com a imatge, de l'entitat que representen. Si volem, per exemple, conèixer els estudis de qualsevol universitat o conservatori, només cal saber l'adreça i buscar en els índexs corresponents (per exemple <http://www.music.gla.ac.uk> correspon al Departament de Música de la Universitat de Glasgow). Els usuaris particulars poden situar dins la xarxa qualsevol informació. El desenvolupament d'eines per crear pàgines web sense massa coneixements fins i tot la possibilitat de fer-ho des d'un processador de textos a partir d'un document normal facilita la producció de documents susceptibles de ser introduïts a la xarxa perquè siguin consultats. I més, cal afegir-hi l'existència de servidors públics on podem situar informació de manera gratuïta. La millor manera, però, d'accedir a qualsevol pàgina web, si no coneixem una adreça exacta, és mitjançant dels denominats "cercadors". Aquestes eines ens permeten filtrar la informació en funció del tema. Per exemple, Yahoo (<http://www.yahoo.com/Entertainment/Music>), un dels cercadors més populars i complet, ens presenta tots els subapartats possibles sobre música. Podem disposar d'una llista de biblioteques que ens oferiran informació entorn del seu fons editorial, obtenir in-

CATALUNYA MÚSICA

Programació mes de febrer

DILLUNS, 1 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

XOSTAKOVITX: Simfonia n. 4, op. 43.

Orquestra Simfònica de Birmingham. Dir.: Simon Rattle. (62m).

MOMPOU: Charmes.

Josep Colom, piano. (10m).

HINDEMITH: Die junge Magd, sis lieder per a contralt, flauta, clarinet i quartet de corda, op. 23 b.

Gabriele Schnaut. Membres de l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Gerd Albrecht. (18m).

MARTÍN: Diferencias sobre las Follas. Canaris.

Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (8m).

MOZART: Concert per a trompa n. 4, KV 495.

Hermann Baumann. Concentus Musicus de Viena. Dir.: N. Harnoncourt. (17m).

SCHUMANN: Fantasia op. 17. Wilhelm Kempff, piano. (31m).

PURCELL: The virtuous Wife or Good luck at last. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (13m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL DE HINDEMITH

Simfonia Pittsburgh.

Orquestra Filharmònica BBC.

Dir.: Yan Pascal Tortelier. (24m).

Concert per a orgue i orquestra.

Martin Haselböck. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (28m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

KABELAC: Vuit invencions, op. 45.

Les Percussions de Strasbourg. (22m).

GINASTERA: Variacions per a orquestra de cambra, op. 23.

Europa Symphony. Dir.: Wolfgang Gröhs. (29m).

DIEZ: Sad.

Susana Marín. (4m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

SCHÜTZ: Musikalische Exequien, op. 7 SWV 279-281.

La Chapelle Royale. Dir.: P. Herreweghe. (35m).

ROSSINI: Quatre medians.

Lorenzo Bavaj, piano. (20m).

WOLF-FERRARI: Idillio Concertino per a oboè, orquestra de corda i dues trompes, op. 15.

Omar Zoboli, oboè. Orquestra de Cambra Folkwang, Essen. Dir.: Robert Maxym. (21m).

DUSSEK: Concert per a piano i orquestra en Re M.

Jan Novotny. Orquestra de Cambra de Pardubice. Dir.: Libor Pesek. (21m).

TXAIKOVSKI: Cinc romances russes.

Dmitri Hvorostovsky, baríton.

Oleg Boshniakovich, piano. (14m).

DE MURCIA: J caras por la E.

Paul O'Dette. Pat O'Brien, guitarra barroca. Andrew Lawrence-King, arpa i saltiri. Pedro Estevan, percussió. (4m).

VAUGHAN WILLIAMS: Suite Aristofànica "Les vespes".

Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: A. Boult. (27m).

DEBUSSY: En blanc et noir, per a dos pianos.

Claude Helffer. Haakon Austbø. (15m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

BACH: Obertura - Suite n. 2, BWV 1067.

Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (23m).

STRAVINSKI: Renard.

Philip Langridge, tenor. Neil Jenkins, tenor. Derek Hammond Stroud, baix. Robert Lloyd, baix.

London Sinfonietta. Dir.: Riccardo Chailly. (16m).

WAGNER: Tannhäuser, obertura.

Orquestra Filharmònica de Múnic. Dir.: Sergiu Celibidache. (16m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

EL LIED CATALÀ

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OB

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 30 de gener de 1999 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. CINCQUANTENARI DE LA MORT DE RICHARD STRAUSS.

CHARLES: Effigies. GRIEG: Concert per a piano i orquestra op. 16. STRAUSS: Metamorfosi. Mort i Transfiguració op. 24.

Dan Grigore, piano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Franz-Paul Decker.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA PER A COBLA

02.00 L'AUDIOVISUAL

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 2 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HAYDN: Simfonia n. 100 "Militar".

Orquestra Reial Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (25m).

MESSIAEN: Visions de l'Amen (extractes). "Amen de la cration", "Amen des Anges, des Saints, du chant des oiseaux", "Amen de la Consommation".

Katia i Marielle Labèque, piano. (19m).

BACH: "Schweigt stille, plaudert nicht", cantata BWV 211 (Cantata del cafè).

Barbara Bonney. Christoph Prégardien. Ralf Popken. David Wilson-Johnson. Cor i Orquestra The Age of Enlightenment. Dir.: Gustav Leonhard. (26m).

HOLST: Suite St. Paul. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Kenneth Sillito. (11m).

TOLDRÀ: Sis sonets, per a violí i piano.

Sofia Puche, piano. Josep Mª Alpiste, violí. (24m).

SAINT-SAËNS: Fantasia per a arpa sola, op. 95.

Catherine Michel. (9m).

BRITTEN: Simfonia Primavera, op. 44.

Elisabeth Gale. Alfreda Hodgson. Martyn Hill. The Southend Boys' Choir. Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Richard Hickox. (45m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

12 sonates op. 1 (per a dos violins i baix continu)

Sonata op. 1 n. 1, RV 73.

Salvatore Accardo, Franco Gulli, violins. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (8m).

Sonata op. 1 n. 2, RV 67.

Salvatore Accardo, Franco Gulli, violins. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (9m).

Sonata op. 1 n. 3, RV 61.

Salvatore Accardo, Franco Gulli, violins. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (7m).

Sonata op. 1 n. 4, RV 66.

Salvatore Accardo, Franco Gulli, violins. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (10m).

Sonata op. 1 n. 5, RV 69.

Salvatore Accardo, Franco Gulli, violins. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (7m).

Sonata op. 1 n. 6, RV 62.

Salvatore Accardo, Franco Gulli, violins. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (8m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

RECITAL de romances de sarsuela.

Josep Carreras. Orquestra de cambra Anglesa. Dir.: Antoni Ros Marbà. (27m).

STRAVINSKI: Mavra, òpera còmica en un acte.

Susan Belinck. Mary Simmons. Patricia Riderout. Stanley Kolk. Orquestra Simfònica CBC. Igor Stravinski. (28m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BRAHMS: Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 15.

Glenn Gould. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (54m).

R. STRAUSS: Sonata per a piano, op. 5.

Glenn Gould. (27m).

L. MOZART: Simfonia da caccia per a quatre trompes i corda.

Herman Jeurissen. Michael Hölzel. Vincent èvesque. Lenno de Ruyter. Concerto Rotterdam. Dir.: Heinz Friesen. (12m).

PONCE: Estampes nocturnes. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Enrique B tiz. (20m).

HAYDN: Quartet amb flauta op. 5 n. 6, Hob II:11.

Barthold Kuijken. Sigiswald Kuijken. François Fernandez. Wieland Kuijken. (18m).

ELGAR: Cinc Cançons de l'antologia Grega, op. 45.

The Finzi Singers. Dir.: Paul Spicer. (8m).

SUSATO: Danses del renaixement.

New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (18m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS

CARLO MARIA GIULINI

SCHUMANN: Obertura Manfred, op. 115.

Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Carlo Maria Giulini. (14m).

FAURE: Rèquiem, op. 48.

Kathleen Battle, soprano. Andreas Schmidt, baríton. Cor i Orquestra Philharmonia. Dir.: Carlo Maria Giulini. (42m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

BIZET: L'Arlesiana, op. 23. Música d'escena.

Orfeó Donostiarra. Orquestra del Capítol de Tolosa. Dir.: Michel Plasson. (54m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra. Joan Lluís Moraleda.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 10 de març de 1997 a l'Auditori de la Caixa de Sabadell. XARXA DE MÚSICA CLÀSSICA DE CATALUNYA. FALLA: El amor brujo. EASTWOOD: Uirapurú. PIAZZOLA: Historia del Tango. Albert Julià, saxo soprano. Santiago Figueres, guitarra. (65m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT REPETICIÓ DELS ÚLTIMS PROGRAMES.

01.00 NOUS INTÈRPRETS

02.00 SELECCIÓ DE JAZZ

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 3 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes

al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BARBER: Concert per a violí i orquestra, op. 14.

Robert McDuffie. Orquestra Simfònica d'Atlanta. Dir.: Yoel Levi. (23m).

SAINT-SAËNS: Sonata per a oboè i piano, op. 166.

Pietro Borgonovo. Pietro Spada, piano. (12m).

BACH: "Was mir behagt, ist nur die muntre Jagd" (L'únic que m'agrada, és la cacera alegre), cantata de caça BWV 208.

Solistes vocals. The Parley of instruments. Dir.: Roy Goodman. (44m).

BORODIN: Simfonia n. 1.

Orquestra Filharmònica de Rotterdam. Dir.: Valery Gergiev. (35m).

MÚSICA MEDIEVAL ANGLÉS: Retrove.

The Dufay Collective. (6m).

BRAHMS: Quartet amb piano n. 1, op. 25.

Tam s v s ry. Thomas Brandis. Wolfram Christ. Ottomar Borwitzky. (39m).

13.00 GRANS INTEGRAIS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

12 sonates op. 1 (per a dos violins i baix continu)

Sonata op. 1 n. 7, RV 65.

Salvatore Accardo, Franco Gulli, violins. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (10m).

Sonata op. 1 n. 8, RV 64.

Salvatore Accardo, Franco Gulli, violins. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (13m).

Sonata op. 1 n. 9, RV 75.

Salvatore Accardo, Franco Gulli, violins. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (8m).

Sonata op. 1 n. 10, RV 78.

Salvatore Accardo, Franco Gulli, violins. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (8m).

Sonata op. 1 n. 11, RV 79.

Salvatore Accardo, Franco Gulli, violins. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (10m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 3, KV 40.

Philharmonia Orchestra. Solista i director: Vladimir Ashkenazy. (15m).

RLAMOTE DE GRIGNON: Monocromies.

Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Dir.: Gonçal Comellas. (11m).

CAMBINI: Trio per a flauta, oboè i fagot op. 45 n. 1.

Membres del Quintet Arnold. (11m).

CHAUSSEON: Viviane, poema simfònic op. 5.

Orquestra Simfònica i Lírica de Nancy. Dir.: Jr "me Kaltenbach. (12m).

MONTEVERDI: Ballo delle ingrate.

Catherine Bott. Tessa Bonner. Michael George. New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (38m).

GLAZUNOV: Primavera, quadre musical op. 34.

Reial Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (9m).

J.Ch.BACH: Concert per a arpa i orquestra de cambra en Re M.

Suzana Klincharova. Solistes de Sofia. Dir.: Emil Tabakov. (16m).

R. STRAUSS: Lieder selectes.

Lucia Popp, soprano. Wolfgang Sawallisch, piano. (16m).

RODRIGO: Concert per a una festa.

Pepe Romero, guitarra. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (28m).

18.00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

R. STRAUSS: Així va parlar Zarathustra, op. 30.

Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (35m).

MOZART: Sonata per a piano, KV 333.

Alicia de Larrocha. (19m).

20.13 TEMPS D'HOMENATGE

FRANCIS POULENC: 100 ANYS

Concert Champêtre.

Simon Preston, clavicèmbal. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Andr. Previn. (24m).

Fiançailles pour rire. (6 cançons sobre poemes de Louise Vilmoren).

Mady Mesplé, soprano. Gabriel Tacchino, piano. (14m).

Mouvements perpétuels. Intermezzo.

Artur Rubinstein, piano. (10m).

Glòria.

Sylvia Greenberg, Wayne Williams. Cor de la Ràdio Suisse Romande. Cor Pro Arte de Lausanne. Orquestra de La Suisse Romande. Dir.: Jesús López-Cobos. (25m).

Sonata per a dos pianos.

Seta Tanyeli, Jeremy Brown, duet de pianos. (25m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 29 de juliol de 1998 al Claustre del Convent de Sant Agustí de Barcelona. FESTIVAL D'ESTIU "GRUPO 98". CONTRAST: FUSIÓ DE MÚSICA BARROCA I JAZZ. OBRES DE RAMEAU, COUPERIN, D. SCARLATTI I J.S. BACH.

Ludovica Mosca i Manel Campiano. (63m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT REPETICIÓ DELS ÚLTIMS PROGRAMES.

01.00 TEMPORADA D'ÒPERA

03.30 GRANS INTERPRETS

Emès dilluns.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 4 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MOZART: Simfonia n. 35, KV 385 "Haffner".

The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (20m).

SCHÖNBERG: Suite per a piano, op. 25.

Glenn Gould, piano. (13m).

BRAHMS: Variacions sobre un tema de Haydn, op. 56 a.

Orquestra Simfònica de Xicagó. Dir.: Daniel Barenboim. (20m).

HANDEL: My song shall be always, Anthem Chandos n. 7.

Patrizia Kwella, soprano. James Bowman, contralt. Ian Partridge, tenor. Michael George, baix.

Cor i Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (21m).

PENDERECKI: Concert per a viola i orquestra.

Grigori Zhislin. Orquestra Simfònica de la Ràdio Televisió Polonesa. Dir.: Szymon Kawalla. (20m).

RAVEL: Quartet de corda.

Quartet Melos. (28m).

DVORAK: A la natura, obertura op. 91.

Orquestra Südwestfunk. Dir.: David Zinman. (15m).

FAURE: Nocturn per a piano n. 4, op. 36.

Paul Crossley, piano. 8m.

ROSSINI: Sonata per a corda n. 1.

Nova Orquestra de Cambra de Berlín. Dir.: Michael Erxleben. (14m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

12 sonates op. 1 (per a dos violins i baix continu)

Sonata op. 1 n. 12, RV 63 "La Follia".

Salvatore Accardo, Franco Gulli, violins. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (11m).

Sonata op. 2 n. 1, RV 27.

Salvatore Accardo, violí. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (13m).

Sonata op. 2 n. 2, RV 31.

Salvatore Accardo, violí. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (8m).

Sonata op. 2 n. 3, RV 14.

Salvatore Accardo, violí. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (16m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

DUFAY: C'hien raison.

Syntagma Musicum. Dir.: Kees Otten. (5m).

pendent

PEIRE VIDAL: Vidas et razos i Barons de mon dan convit.

Clemencie Consort. Dir.: Ren, Clemencie. (18m).

BANCHIERI: La pazzia senile. Societá Cameristica di Lugano.

Dir.: Edwin Loehrer. (32m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

GLAZUNOV: Simfonia n. 5, op. 55.

Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Neeme Järvi. (33m).

CARULLI: Serenata per a flauta i guitarra en Do M.

Peter-Lukas Graf, flauta. Konrad Ragossnig, guitarra. (8m).

BEETHOVEN: La consagració de la llar, obertura op. 124.

Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (10m).

DONIZETTI: Teresa e Gianfaldoni.

Zehava Gal, mezzo-soprano. Bruce Brewer, tenor. Jeff Cohen, piano. (30m).

SAINT-SAENS: Concert per a piano i orquestra n. 4, op. 44.

Grant Johannesen. Orquestra de Ràdio Luxemburg. Dir.: Bernhard Kontarsky. (25m).

SINGELE: Primer Quartet per a saxos, op. 53.

Rollin'Phones. (20m).

SIBELIUS: Rei Christian II, música incidental op. 27.

Sauli Tiilikainen, baríton. Orquestra Simfònica d'Islàndia.

Dir.: Petri Sakari. (31m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burçs i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

SALIERI: Concert per a violí, oboè, violoncel i orquestra en Re M.

Thomas Furi, violí. Heinz Holliger, oboè. Thomas Demenga, violoncel. Camerata Bern. Dir.: Thomas Furi. (25m).

SCHÖNBERG: La nit transfigurada, op. 4.

Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (30m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada.

Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 14 d'octubre de 1998 al palau de la Música Catalana de Barcelona.

CICLE "EL PRIMER PALAU" (Temporada III). WEBER: Gran Duo concertant. POULENC: Sonata per a clarinet i piano. MOMPOU: Escenes d'infants. GUINJOAN: Tres petites peces. MONT-SALVATGE: Cinc ocells en llibertat. ALBENIZ: Fête-dieu à Séville. El Albacín.

Isaac Rodríguez, clarinet. Mireia Fornells, piano. Jordi López, piano. (72m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dilluns.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimarts.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 5 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 butlletí de notícies

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Missa solemnis, op. 123.

Pamela Coburn. Florence Qui-var. Aldo Baldin. Andreas Schmidt. Gächinger Kantorei Stuttgart. Bach-Collegium Stuttgart. Dir.: Helmuth Rilling. (79m).

STRAVINSKI: Tres moviments de Petruixka.

Roland Pöntinen, piano. (17m).

HONEGGER: Pacífic 231, moviment simfònic n. 1.

Orquestra Filharmònica de Nova York. Leonard Bernstein. (6m).

BRUDIEU: "Si fos amor substància rahonable", "Llir entre cards" madrigals.

La Colomina. (6m).

TXAIKOVSKI: Simfonia n. 3, op. 29.

Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Gilbert Levine. (51m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

12 sonates op. 2 (per a violí i baix continu)

Sonata op. 2 n. 4, RV 20.

Salvatore Accardo, violí. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (16m).

Sonata op. 2 n. 5, RV 36.

Salvatore Accardo, violí. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (9m).

Sonata op. 2 n. 6, RV 1.

Salvatore Accardo, violí. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (12m).

Sonata op. 2 n. 7, RV 8.

Salvatore Accardo, violí. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (8m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

DEL MILÀ: Pavana n. 6, Fantasia n. 18, Fantasia n. 23.

Luis Gasser, viola de mà. (10m).

J.SOLER: Introducció, fuga i giga.

Oriol Romani, clarinet. Àngel Soler, piano. (10m).

MORENO: Quintet en Fa-Fa. Quintet de vent Acadèmia de Praga. (6m).

A.SOLER: Sonata per a clavecí n. 53 "de Clarines".

Bob van Asperen. (7m).

LLANAS: Concert per a guitarra i corda.

Carles Trepas. Orquestra de Cambra Anton Webern. Dir.: José Luis Temes. (20m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 5 de febrer de 1990 al Centre de Documentació Musical de la Generalitat de Catalunya.

CERCÓS: Els bells camins, cicle de cançons sobre textos de Miquel Martí Pol.

Josep Cabré, baríton. Lluís Vidal, piano. (43m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSIQUES DEL MÓN

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimarts.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimecres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 6 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 27 d'octubre de 1991 a la Sala d'Actes Germans Maristes de Barcelona.

XX CONCERT DE SARDANES I MÚSICA PER A COBLA. Obres de CATALÀ, CASALS, CARRERA, PUJOL, TOLDRA, MORERA i VILA, entre d'altres (2ª part).

Cobla La Principal de La Bisbal.

Cobla Montgrins. Cor Juvenil de l'Orfeó Català. Jaume Nonell, presentador. Dir.: Francesc Cas-sú i Conxita García. (45m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

PURCELL: The Fairy Queen, òpera en cinc actes. Catherine Bott, Jeffrey Thomas, Michael Schopper. Cor i Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (134m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jan.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA ANTIGA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimecres.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dijous

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 7 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

HAYDN: Te Deum, Hob. XXIIIc:1. Nancy Argenta, soprano. Catherine Denley, mezzo-soprano. Mark Padmore, tenor. Stephen Varcoe, baríton. Collegium Musicum 90. Dir.: Richard Hickox. (7m). KODALY: Pange Lingua i Salm 150. Cor de Cambra de Pecs. Dir.: Aureil Tillai. (6m).

CHARPENTIER: Dixit Dominus pel "Port Royal", H. 226. Greta de Reyghere, Isabelle Poulenard, i Jill Feldman, sopranos. Ludwig van Gyseghem, tenor. Capella Ricercar. (7m).

HUMMEL: Missa en Si b M, lop. 77.

The Westminster Oratorio Choir. New Brunswick Chamber Orchestra. Dir.: John Eric Floren. (33m).

PURCELL: Tell me, some pitying angel, Z 196.

Lynne Dawson, soprano. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (8m). STRADELLA: "Esule dalle sfere", cantata per les ànimes de purgatori.

Lavinia Bertotti. Cristina Miatello. Antonio Abete. Cor i Orquestra de l'Accademia del Santo Spirito. Dir.: Sergio Balestracci. (34m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONT-SERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

DVORAK: Rusalka, òpera en tres actes.

Renée Fleming. Ben Heppner. Franz Hawlata. Dolora Zajick. Eva Urbanov. Cor Mixt Kühn. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Charles Mackerras. (163m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofr.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jan.

PROGRAMACIÓ DE NIT

01.00 MÚSICS DE CATALUNYA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dijous.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el divendres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DILLUNS, 8 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Suite de "El tren-canous".

Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: H. von Karajan. (22m). DVORAK: Cançons zingares, op. 55.

Gabriela Benackov. Rudolf Firkusny. (15m).

MESSIAEN: Oiseaux exotiques. Peter Donohoe, piano. Conjunt de vent Holandès. Dir.: Reinbert de Leeuw. (14m).

GRIEG: Danses noruegues, op. 35.

Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (17m).

FALLA: Fantasia bètica. Rafael Orozco, piano. (15m).

MONTEVERDI: Missa a quatre veus a cappella.

Ensemble vocal de Lausana. Dir.: Michel Corboz. (21m).

BRAHMS: Simfonia n. 4, op. 98. Orquestra de Cleveland. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (41m).

ROUSSEL: Trio per a flauta, viola i violoncel op. 40.

Paul Verhey. Henk Guittart. Herre-Jan Stegenga. (14m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

12 sonates op. 2 (per a violí i baix continu)

Sonata op. 2 n. 9, RV 16.

Salvatore Accardo, violí. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (15m).

Sonata op. 2 n. 10, RV 21.

Salvatore Accardo, violí. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (9m).

Sonata op. 2 n. 11, RV 9.

Salvatore Accardo, violí. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (11m).

Sonata op. 2 n. 12, RV 32.

Salvatore Accardo, violí. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (14m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

MILÀ: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 28.

Leonora Milà, piano. Orquestra Simfònica de RTVE. Dir.: Miguel A. Gómez Martínez. (20m).

KABALEVSKI: Suite de Romeu i Julieta, op. 55.

Orquestra Simfònica de Moscou. Dir.: Dmitri Kitaenko. (35m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

VIVALDI: Nisi Dominus.

Lynne Dawson, soprano. Christopher Robson, contratenor. The King's Consort. Dir.: Robert King. (22m).

DVORAK: Cants moravis, op. 32.

Cor Mixt Kühn. Dir.: Pavel Kala.

Stanislav Bogunia, piano. (22m).

FRANCHOMME: Segon aire variats, per a violoncel i quintet de corda, op. 32.

Ensemble Explorations. Dir.: R.

el Dieltiens. (11m).

GLAZUNOV: Raymonda, música de ballet op. 57.

Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (56m).

GRANADOS: El Amor y la Muerte (Goyescas).

Jordi Camell, piano. (14m).

JOMMELLI: Simfonia per a solí, corda i clavecí, en Sol M.

Karl-Heinz Schickhaus. Orquestra de Cambra de Múnic. Dir.: Hans Stadlmair. (8m).

MILHAUD: La Cheminée du Roi René, op. 205.

Quintet de vent de l'Orquestra Nacional de França. (13m).

KEITH JARRETT: "Works" "Country".

Keith Jarrett, piano; Jan Garbarek, saxo tenor; Palle Danielson, contrabaix; Jon Christensen, bateria. (5m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i viure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

HOLST: Els Planetes, op. 32.

Cor del Conservatori de Nova Anglaterra. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: William Steinberg. (47m).

ALBINONI: Adagio.

Canadian Brass. The Berlin Philharmonic Brass. (7m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA I DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

EL MÈTODE DELCROZE

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OB

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 5 de febrer de 1999 al Palau de la Música Catalana de Barcelona.

MISÈRES QUADRENY: La realitat lliure. RAVEL: Concert per piano i orquestra, per a la m.

guerra. HOLST: Els Planetes.

Josep M. Colom, piano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: David A. Miller.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA PER A COBLA

02.00 L'AUDIOVISUAL

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 9 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

TIPPETT: Simfonia n. 4. Orquestra Simfònica de Xicagó. Dir.: Georg Solti. (31m). BEE-THOVEN: Sonata per a piano n. 14, op. 27 n. 2 "Clar de lluna". Tatiana Nikolaieva. (16m).

SAINT COLOMBE: Concert per a dues violes n. 54.

Wieland Kuijken i Jordi Savall, baix de viola. (18m).

MARTINU: Cançons de bressol txeques.

Solistes vocals. Cor Mixt Kühn. Dir.: Pavel Kühn. (15m).

GRANADOS: Valsos poètics. Julian Bream, guitarra. (12m).

BIBER: Mensa sonora. (Parts I a III).

Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (27m).

STENHAMMAR: Quartet de corda n. 1, op. 2.

Quartet Fresk. (34m).

DOWLAND: "Come again, sweet love" i "I saw my lady weep", dues cançons.

Alfred Deller, contratenor. Robert Spencer, llaut. (6m).

13.00 GRANS INTERGRALS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

12 Concerts op. 3 "L'Estro Armonico" (per a un, dos o quatre violins, corda i baix continu) Concert op. 3 n. 1, RV 549. (per a quatre violins).

Simon Standage, Elisabeth Wilcock, Micaela Comberti, Miles Golding, violins. The English

Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (8m).

Concert op. 3 n. 2, RV 578. (per a dos violins).

Simon Standage, Micaela Comberti, violins. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (9m).

Concert op. 3 n. 3, RV 310. (per a violí).

Simon Standage, violí. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (7m).

Concert op. 3 n. 4, RV 550. (per a quatre violins).

Simon Standage, Elisabeth Wilcock, Micaela Comberti, Miles Golding, violins. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (7m).

Concert op. 3 n. 5, RV 519. (per a dos violins).

Simon Standage, Miles Golding, violins. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (7m).

Concert op. 3 n. 6, RV 356. (per a violí).

Simon Standage, violí. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (8m).

Concert op. 3 n. 7, RV 567. (per a quatre violins).

Simon Standage, Elisabeth Wilcock, Micaela Comberti, Miles Golding, violins. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (10m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

RIMSKI-KORSAKOV: Mozart i Salieri, òpera.

Avram Andreev. Pavel Gerdjikov. Cor Nacional Búlgar "Svetoslav Obretenov". Orquestra Simfònica de la Ràdio Nacional Búlgara. Dir.: Stoyan Angelov. (46m).

BRETÓN: La Verbena de la Paloma, preludi.

Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Enrique García Asensio. (4m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

RIMSKI-KORSAKOV: Simfonia n. 3, op. 32.

Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Yondani Butt. (30m). GIULIANI: Duo Concertant per a violí i guitarra, op. 25.

Joseph Swensen. Kazuhito Yamashita. (33m).

BRITTEN: Festival Te Deum op. 32.

Solistes vocals. Corydon singers. Coristes de la catedral de Westminster. Thomas Trotter, orgue. Dir.: Matthew Best. (7m).

GALUPPI: Concert per a flaut i orquestra en Re M.

James Galway. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (11m).

GOUNOD: Quartet de corda n. 3 en la m.

Quartet Bessler-Reis. (18m).

CHERUBINI: Elisa. (Obertura de l'òpera).

Orquestra Simfònica de la Filharmònica de Bacau. Dir.: Silvano Frontalini. (10m).

DELIUS: Summer Evening. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Vernon Handley. (6m).

CIMAROSA: Il maestro di cappella, intermezzo.

József Gregor, baix. Orquestra de Cambra Corelli. Dir.: Tamás P. I. (20m).

STENHAMMAR: Chitra, suite de la música d'escena, op. 43.

Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (22m).

18.00 GRANS INTERPRETS

CARLO MARIA GIULINI

VERDI: Te Deum per a cor i orquestra.

Cor i Orquestra Simfònica de la Rai de Torí. Dir.: Carlo Maria Giulini. (15m).

MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 23, KV 488.

Vladimir Horowitz. Orquestra del Teatro alla Scala. Dir.: Carlo Maria Giulini. (24m).

FALLA: El sombrero de tres picos, suite.

Philharmonia Orchestra. Dir.: Carlo Maria Giulini. (19m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

DVORAK: Rapsòdia eslava, op. 45 n. 3.

Orquestra Simfònica de Montreal. Dir.: Charles Dutoit. (13m).

MEDELSSOHN: Obertura La bella Melusina, op. 32.

Orquestra Simfònica de Montreal. Dir.: Charles Dutoit. (11m). HAYDN: Trio per a piano forte, violí i violoncel, Hob. XV:12.

Patrick Cohen. Erich Höbarth. Christophe Coin. (21m).

DELIBES: Duet de "Lakm".

June Anderson, soprano. Alfredo Kraus, tenor. Orquestra del Teatre Nacional de l'Òpera de París. Dir.: Michelangelo Veltri. (8m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra. Joan Lluís Moraleda.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 1 d'agost de 1998 a l'Església de Sant Genís. XVIII Festival de Música de Torroella de Montgrí. Obres de BRAHMS, MAHLER, BERG, SCHÖNBERG, MARTINI PLADEVALL, entre d'altres.

Cor Madrigal. Dir.: Mireia Barrera. Lieder Càmera. Dir.: Josep Vila. (70m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 NOUS INTERPRETS

02.00 SELECCIÓ DE JAZZ

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 10 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

WIENIAWSKI: Concert per a violí i orquestra n. 1, op. 14.

Itzhak Perlman. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Seiji Ozawa. (28m).

BRAHMS: Rinaldo, op. 50.

Ren, Kollo, tenor. Cor Filharmònic de Praga. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (38m).

AURIC: Imagine, s per a violoncel i piano.

Markus Nyikos. Jaroslav Smykal. (9m).

CASTELNUOVO-TEDESCO: Concert per a guitarra n. 1, op. 99.

Kazuhito Yamashita. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Leonard Slatkin. (19m). HAYDN: Quartet de corda op. 76 n. 3 "Emperador".

Quartet Praga. (25m).

SCRIABIN: Sonata per a piano n. 9, Op. 68.

Mikhail Rudy. (9m).

BACH: Concert de Brandenburg n. 3, BWV 1048

The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (11m).

WAGNER: Wesendonk-lieder. Kirsten Flagstad. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Hans Knappertsbusch. (20m).

13.00 GRANS INTERGRALS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

12 Concerts op. 3 "L'Estro Armonico" (per a un, dos o quatre violins, corda i baix continu) Concert op. 3 n. 8, RV 522. (per a dos violins).

Elisabeth Wilcock, Micaela Comberti, violins. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (11m).

Concert op. 3 n. 9, RV 230. (per a violí).

Simon Standage, violí. The English Concert. Dir: Trevor Pinnock. (8m).

Concert op. 3 n. 10, RV 580. (per a quatre violins).

Simon Standage, Elisabeth Wilcock, Micaela Combetti, Miles Golding, violins. The English Concert. Dir: Trevor Pinnock. (10m). Concert op. 3 n. 11, RV 565. (per a dos violins).

Simon Standage, Elisabeth Wilcock, violins. The English Concert. Dir: Trevor Pinnock. (9m). Concert op. 3 n. 12, RV 265. (per a violí).

Simon Standage, violí. The English Concert. Dir: Trevor Pinnock. (10m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

SAINT-SAENS: Simfonia n. 2, op. 55.

Orquestra Nacional de l'ORTE. Dir: Jean Martinon. (23m).

DANZI: Concert per a flauta i orquestra n. 2, op. 31.

Andr s Adorj n. Orquestra de Cambra de Munic. Dir: Hans Stadlmair. (19m).

ARENSKI: Trio amb piano n. 1, op. 32.

Yefin Bronfman. Cho-Liang Lin. Gary Hoffman. (30m).

MANUSCRIT DEL REI: Cançons de "troubadors" i trobadors. Ensemble Perceval. (19m). S.M.E-TANA: De la meua vida, versió orquestral del Quartet de corda feta per Georg Szell.

Orquestra Simfònica de Londres. Dir: Geoffrey Simon. (31m).

GLAZUNOV: Quartet per a saxos, op. 109.

Rollin'Phones. (27m).

J.Ch.BACH: Simfonia op. 3 n. 6.

Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir: Neville Marriner. (8m).

18.00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

GLAZUNOV: Simfonia n. 2, op. 16.

Orquestra Simfònica del Ministeri de Cultura de l'URSS. Dir: G. Rozhdestvenski. (48m).

HANDEL: Concerto grosso op. 3, n. 6.

Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir: Neville Marriner. (7m).

20.13 TEMPS D'HOMENATGE

FRANCIS POULENC: 100 ANYS Alada, concert coreo-

gràfic per a piano i 18 instruments.

Julian Evans. The New London Orchestra. Dir: Ronald Corp. (19m).

Capriccio.

Philippe Corre i Edouard Exerjean, duo de pianos. (5m).

Les Mamelles de Tirésias, òpera bufa en dos actes i un pròleg.

Barbara Bonney. Jean-Paul Fouchcourt. Wolfgang Holzmair.

Tokyo Opera Singers. Saito Kinen Orchestra. Dir: Seiji Ozawa. (54m).

Sonata per a violoncel i piano.

Markus Nyikos. Jaroslav Smykal. (22m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 de novembre de 1995 a l'Auditori Pau Casals d'El Vendrell.

CICLE QUATRE COMPOSITORS, QUATRE PIANISTES. BLANCAFORT: Notes d'antany, primer quadern. Cinc nocturns. Romança, intermèdi i marxa. El pare d'atraccions.

Joan Rubinat, piano. (77m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 TEMPORADA D'ÒPERA

03.30 GRANS INTEGRALS

Emès dilluns.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 11 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

CHARPENTIER: Les Arts Florissants, H 487.

Les Arts Florissants. Dir: William Christie. (41m).

SORS: Les Adieux, op. 21.

Eduardo Fernández, guitarra. (5m).

BALADA: Concert per a piano, vent i percussió.

Harry Franklin. Carnegie Mellon Concert Winds. Dir: Richard Strange. (15m).

BEETHOVEN: Cançons galileuses.

Julie Kaufmann, soprano. Neues Münchner Klaviertrio. (29m).

FRANÇAIX: Onze variacions sobre un tema de Haydn.

Bläser Ensemble Mainz. (11m).

SCHUBERT: Quartet de corda n. 10, D 87, op. post.

Quartet Melos. (25m).

LISZT: Tres Liebesträume (Somnis d'amor), S 541.

Kathryn Stott, piano. (17m).

BRITTEN: Simfonia Simple, op. 4.

Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir: Kenneth Sillito. (16m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

12 Concerts op. 4 "La Stravaganza" (per a violí, corda i baix continu)

Concert per a violí op. 4 n. 1, RV 383a.

Simon Standage. The English Concert. Dir: Trevor Pinnock. (8m).

Concert per a violí op. 4 n. 2, RV 279.

Simon Standage. The English Concert. Dir: Trevor Pinnock. (10m).

Concert per a violí op. 4 n. 3, RV 301.

Simon Standage. The English Concert. Dir: Trevor Pinnock. (8m).

Concert per a violí op. 4 n. 4, RV 357.

Simon Standage. The English Concert. Dir: Trevor Pinnock. (8m).

Concert per a violí op. 4 n. 5, RV 347.

Simon Standage. The English Concert. Dir: Trevor Pinnock. (9m).

Concert per a violí op. 4 n. 6, RV 316a.

Simon Standage. The English Concert. Dir: Trevor Pinnock. (9m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

PEÑALOSA: Missa "Nunca fu, pena mayor".

Cor de la Catedral de Westminster. Dir: James O'Donell. (25m).

RIQUIER: Suite n. 1.

Compagnie Medievale. (7m).

VON BINGEN: Symphoniae. Cants espirituals.

Sequentia. (12m).

COPRARIO: Almaine n. 1 i n. 3.

Jordi Savall. Christophe Coin. Sergi Casademunt. (6m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

GERHARD: Simfonia "Homenatge a Pedrell".

Orquestra Simfònica de la BBC. Dir: Matthias Bamert. (53m).

C.H.GRAUN: "Sulle sponde del torbido leet", ària de "Artaserse".

Jochen Kowalski, contratenor.

Orquestra de Cambra de Berlín. Dir: Max Pommer. (6m).

KABALEVSKI: Concert per a violí i orquestra op. 48.

David Oistrakh. Orquestra Nacional de l'URSS. Dir: D. Kallelevski. (16m).

TURQUIA: Música Sufi. (9m).

BEACH: Simfonia en min. op. 32 "Gaèlica".

Orquestra Simfònica de Detroit. Dir: Neeme Järvi. (41m).

BROUWER: El Decamerón Negro.

Philippe Lemaigre, guitarra. (14m).

KREUTZER: Septet per a clarinet, fagot, trompa i corda. Op. 62.

Consortium Classicum. (36m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Berres i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

STRAVINSKI: Simfonia dels salms.

Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir: Riccardo Chailly. (20m).

MENDELSSOHN: Trio amb piano n. 2, op. 66.

Trio Grieg. (31m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i presenta la música que li agrada.

Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Baquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 21 d'agost de 1997 a l'Església Parroquial de Llívia.

XVI FESTIVAL DE MÚSICA. Obres de VIVALDI.

STAMITZ, QUANTZ, C.P.E. BACH, J.S. BACH, entre d'altres.

Jean Pierre Rampal. Claudi Ammany, flauta. Concerto Armonico de Budapest. (77m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dilluns.

03.00 GRANS INTE-GRALS

Emès el dimarts.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 12 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RAVEL: Daphnis i Cloe, ballet. Cor i Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (56m).

TELEMANN: Quatre primeres fantasies per a violí sol.

Andrew Manze, violí. (20m).

TAKEMITSU: Tres cançons per a cor mixt.

Shin-Yu Kai Choir. Dir.: Shin Sekiya. (6m).

SMETANA: Polques de saló, op. 7.

William Howard, piano. (11m).

MENDELSSOHN: Quartet de corda en Mi b m.

Quartet de corda Coull. (25m).

KODALY: Missa brevis per a solistes, cor i orgue.

Jason James. James Gilchrist. Stephen Rice. Stephen Layton, orgue. Cor del King's College, Cambridge. Dir.: Stephen Cleobury. (28m).

SCHUMANN: Konzerstück, op. 134 (Introducció i allegro concertant per a piano i orquestra).

Murray Perahia, piano. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (13m).

13.00 GRANS INTE-GRALS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

12 Concerts op. 4 "La Stravaganza" (per a violí, corda i baix continu)

Concert per a violí op. 4 n. 7, RV 185.

Simon Standage. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (8m).

Concert per a violí op. 4 n. 8, RV 249.

Simon Standage. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (7m).

Concert per a violí op. 4 n. 9, RV 284.

Simon Standage. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (7m).

Concert per a violí op. 4 n. 10, RV 196.

Simon Standage. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (8m).

Concert per a violí op. 4 n. 11, RV 204.

Simon Standage. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (7m).

Concert per a violí op. 4 n. 12, RV 298.

Simon Standage. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (10m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

MARINER: Tocata en do m. Madrona Elías, clavicèmbal. (4m).

GERHARD: Tres Impromptus.

Jordi Camell, piano. (8m).

PUEYO: Quintet de vent.

Quintet de Vent Solistes de Barcelona. (10m).

J.SOLER: Concert de Cambra per a piano i conjunt de cambra (1989).

Lluís Vidal, piano. Orquestra de Cambra del Teatre Lluire. Dir. Josep Pons. (30m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 20 d'abril de 1988 al Centre Cultural de la Caixa de Pensions. XI Festival de Música Antiga. Obres de PHILIDOR, MARAIS, DORNEL i COUPERIN.

Grup Diatessaron. (73m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSIQUES DEL MÓN

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimarts.

03.00 GRANS INTE-GRALS

Emès el dimecres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 13 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

BERNAT: "Bressolant", "Quasi un àngel", "Dedicatòria", "Juvenil", sardanes.

Cobla Juvenil de Bellpuig. Dir.: Jesús Ventura. (21m).

HAVART: Contrasts, per a tenora i orgue.

Josep Gispert. Lydie Rifa. (9m).

J.L.MORALEDA: Nocturna Ribes-Roges.

Albert Guinovart, piano. Cobla Mediterrània. Dir.: Jesús Ventura. (3m).

LLOANSÍ: Fantasia lírica.

Cobles Mediterrània i Sant Jordi. Dir.: Joan Lluís Moraleda. (11m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

BRITTEN: El Príncep de les Pagodes, ballet op. 57.

Orquestra de la Royal Opera House, Covent Garden. Dir.: Benjamin Britten. (99m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA ANTIGA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimecres.

03.00 GRANS INTE-GRALS

Emès el dijous.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 14 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

JANACEK: Pater noster.

Solistes vocals i instrumentals.

Cor de Gonville i Caius College, Cambridge. Dir.: Geoffrey Webber. (15m).

SCHËTZ: "O Herr, hilf, o Herr, lass wohl gelingen", SWV 402; Op. 12 n. 5. (Simfonia sacra).

Solistes i Cor de Cambra de Stuttgart. Musica Fiata. Dir.: Frieder Bernius. (3m).

GOUVY: Rèquiem.

Scheri Greenawald. Elsa Maurus. Gérard Garino. Manfred Hemm. Cor de l'Escola de Viena. La Philharmonie de Lorraine. Dir.: Jacques Houtmann. (62m).

MONTEVERDI: Glòria a 7 veus. Schütz-Akademie. Dir.: Howard Arman. (12m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONT-SERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

GLUCK: Orfeu i Eurídice, òpera en tres actes. (Versió de Viena, 1762). Música de Ballet, versió de París, 1774.

Jochen Kowalski, contratenor. Dagmar Schellenberger-Ernst, soprano. Christian Fliegner (solistes del cor de nens de Tölz). Cor de la Ràdio de Berlín. Orquestra de Cambra "Carl Philipp Emanuel Bach". Dir.: Hartmut Haenchen. (114m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICS DE CATALUNYA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dijous.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el divendres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DILLUNS, 15 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

GRIEG: Simfonia en do m. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (32m).
GERSHWIN: Un americ... a París.

Katia i Marielle Labèque, pianos. (20m).

CIARDI: El Carnaval rus, per a flauta i orquestra.

Karl-Bernhard Sebon. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Uros Lajovic. (7m).

ARRIAGA: Quartet de corda n. 3.

Quartet de corda Sine Nomine. (26m).

R. STRAUSS: Nocturn op. 44 n. 1.

Linda Finnie, mezzo-soprano. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (19m).

BOUCHARD: Pourtinade, per a viola i percussió.

Kim Kashkashian. Robyn Schulkowsky. (17m).

TXAIKOVSKI: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 44. Emil Guilels. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (39m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

6 Sonates op. 5 (per a un o dos violins)

Sonata op. 5 n. 1, RV 18. (per a violí).

Salvatore Accardo, violí. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (10m).

Sonata op. 5 n. 2, RV 30. (per a violí).

Salvatore Accardo, violí. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (8m).

Sonata op. 5 n. 3, RV 33. (per a violí).

Salvatore Accardo, violí. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (10m).

Sonata op. 5 n. 4, RV 35. (per a violí).

Salvatore Accardo, violí. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (10m).

Sonata op. 5 n. 5, RV 76. (per a dos violins).

Salvatore Accardo, Italo Colandrea, violins. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (10m).

Sonata op. 5 n. 6, RV 72. (per a dos violins).

Salvatore Accardo, Italo Colandrea, violins. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (10m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

POULENC: Le Bal Masqué, cantata profana per a baríton i orquestra de cambra sobre poemes de Max Jacob.

Thomas Allen, baríton. The Nash Ensemble. Dir.: Lionel Friend. (20m).

NYMAN: Where the Bee Dances for a saxophone and orchestra.

Simon Haram, saxo. Ulster Orchestra. Dir.: Takuo Yuasa. (17m).

OZAITA: Tema amb variacions. Susana Marín, piano. (8m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BACH: "Seligist der Mann" (Feliç aquell home que suporta la temptació), cantata BWV 57.

Nen solista dels Petits Cantors de Viena. Paul Esswood, contralt.

Kurt Equiluz, tenor. Ruud van der Meer, baix. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (23m).

FRANCK: Les Djinns, poema simfònic per a piano i orquestra.

Aldo Ciccolini. Orquestra de Lieja. Dir.: Paul Strauss. (13m).

DONIZETTI: La Follia di Carnevale, obertura.

Orquestra de la Ràdio TV Belga de Brussel·les. Dir.: Silvano Frontalini. (7m).

HUMMEL: Sonata per a viola i pianoforte op. 5 n. 3.

Anna Barbara Duetschler. Ursula Duetschler. (20m).

LYADOV: Una tabaquera de música, op. 32.

Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (2m).

SCHUMANN: Simfonia n. 2, op. 61.

Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Sergiu Celibidache. (41m).

ARNOLD: Concert per a flauta i orquestra de corda, op. 45.

Karen Jones, flauta. London Music. Dir.: Mark Stephenson. (11m).

GALUPPI: Concerto a Quattro en do m.

Quartet Aglàia. (10m).

GRANADOS: Trio amb piano. Piano Trio Salzburg. (29m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

SCHUMANN: Carnaval, Op. 9.

Claudio Arrau, piano (34m).

J.(H) STRAUSS: Contes dels boscos de Viena.

Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Hans Knappertsbusch. (12m).

CORELLI: Sonata per a violí i continu, op. 5 n. 3.

Trío Locatelli. (11m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Catal... de la Música.

EL PIANO

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OB

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 12 de febrer de 1999 al Palau de la Música Catalana de Barcelona.

CONCERT VIENÈS. Valsos i àries d'operetes.

Ulrike Steinsky, soprano. John van Kesteren, tenor. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Franz-Paul Decker.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA PER A COBLA

02.00 L'AUDIOVISUAL

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 16 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HAYDN: Missa in angustis, Hob. XXII:11 "Missa Nelson".

Sylvia Stahlman. Helen Watts. Wilfred Brown. Tom Krause. Cor del King's College de Cambridge. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: David Willcocks. (40m).

LLANAS: Seqüències per a orquestra.

Orquestra Filharmònica de Poznan. Dir.: Jos. Luis Temes. (25m).

BACH (atribuït): Àlbum per a Anna Magdalena.

Ludovica Mosca, piano. (40m).

IBERT: Entr'acte, per a flauta i guitarra.

Montserrat Gascón. Xavier Coll. (4m).

KHATXATURIAN: Concert per a violí i orquestra.

D. Oistrakh. Orquestra Simfònica de la Ràdio de l'URSS. Dir.: A. Khatxaturian. (38m).

RAVEL: Chansons mad. casses. Gérard Souzay. Dalton Baldwin. (12m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

6 Concerts op. 6 (per a violí, corda i baix continu)

Concert op. 6 n. 1, RV 324.

Pina Carmirelli, violí. I Musici. (11m).

Concert op. 6 n. 2, RV 259.

Pina Carmirelli, violí. I Musici. (9m).

Concert op. 6 n. 3, RV 318.

Pina Carmirelli, violí. I Musici. (8m).

Concert op. 6 n. 4, RV 216.

Pina Carmirelli, violí. I Musici. (7m).

Concert op. 6 n. 5, RV 280.

Pina Carmirelli, violí. I Musici. (7m).

Concert op. 6 n. 6, RV 239.

Pina Carmirelli, violí. I Musici. (9m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

WOLF-FERRARI: Il Segreto di Susanna, intermezzo en un acte.

Renata Scotto. Renato Bruson. Philharmonia Orchestra. Dir.: John Pritchard. (49m).

LUNA: El niño judío (Cançó espanyola).

Teresa Berganza. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: Enrique García Asensio. (6m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Concert per a piano i orquestra n. 4, op. 58. Maurizio Pollini. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (33m).

STRAVINSKI: Petruixka, ballet.

Orquestra Simfònica de Montr.al. Dir.: C. Dutoit. (35m).

KROMMER: Partita op. 45 n. 1. Collegium Musicum Pragense. (22m).

MARAI: Sonnerie de Sainte Geneviève du Mont de Paris.

Alice Harnoncourt, violi. Nikolaus Harnoncourt, viola de gamba. Herbert Tachezi, clavecí. (9m).

FAURE: Tres romances sense paraules, op. 17.

Kathryn Stott, piano. (7m).

SIBELIUS: Rakastava (L'amant), Suite op. 14.

Orquestra de Cambra Ciutat d'Espoo. Dir.: Juhani Lamminmäki. (11m).

PISENDEL: Simfonia per a dues flautes, dos oboès, dues trompes, corda i baix continu, en Si b M. Virtuosi Saxoniae. Dir.: Ludwig Güttler. (11m).

MOERAN: Obertura per a un ball de disfresses.

Orquestra de l'Ulster. Dir.: Vernon Handley. (10m).

GUASTAVINO: 10 cançons.

Margot Pares-Reyna, soprano.

Georges Rabol, piano. (19m).

18.00 GRANS INTÈR- PRETS

CARLO MARIA GIULINI

LISZT: Concert per a piano i orquestra n. 2.

L. Berman. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: C.M. Giulini. (23m).

BEETHOVEN: Simfonia n. 5, op. 67.

Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Carlo Maria Giulini. (36m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

RAKHMANINOV: Danses simfòniques, op. 45.

The Philharmonia. Dir.: Neeme Järvi. (36m).

HANDEL: Concert per a orgue i orquestra op. 4 n. 5.

Ton Koopman. The Amsterdam Baroque Orchestra. (8m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra. Albert Sardà.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 25 de juliol de 1998 al Claustre del Convent de Sant Agustí de Barcelona.

FESTIVAL D'ESTIUGREC

98. Obres de RAVEL, CERVELLO, GARCIA MORANTE, MO-

RALEDA, ROSSINYOL i NAVARRETE.

Anna Ricci, mezzosoprano. Jordi Rossinyol, guitarra. Bernat Castillejo, flauta. Jaume Bragulat, tambors. (58m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 NOUS INTÈR- PRETS

02.00 SELECCIÓ DE JAZZ

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 17 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals. 09.00 butlletí de notícies

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Simfonia n. 5, op. 67.

Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Carlos Kleiber. (33m).

GRIEG: Sonata per a violí i piano op. 45.

Joaquín Palomares, Michel Wagemans. (25m).

HAYDN: Motetti de Venerabili Sacramento, Hob. XXIIIc:5 ad.

Solistes vocals. Cor de Nens de Bad Tölz. Tafelmusik. Dir.: Bruno Weil. (11m).

VILLA-LOBOS: Concert per a guitarra i petita orquestra.

Pep Romero, guitarra. The Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (19m).

MARINI: Passacaglio op. 22.

Musica Antiqua Köln. Dir.: Reinhard Goebel. (6m).

STRAVINSKI: Suite de "l'Ocell de foc".

Orquestra Royal Concertgebouw. Dir.: Riccardo Chailly. (29m).

BACH: Suite per a llaüt, BWV 1006 a.

Konrad Junghänel. (21m).

R. STRAUSS: Quatre lieder op. 68.

Julie Kaufmann, soprano. Irwin Gage, piano. (15m).

13.00 GRANS INTE- GRAIS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

12 Concerts op. 7 (per a oboè o violí, corda i baix continu)

Concert per a oboè op. 7 n. 1, RV 465.

Heinz Holliger, oboè. I Musici. (7m).

Concert per a violí op. 7 n. 2, RV 188.

Salvatore Accardo, violí. I Musici. (9m).

Concert per a violí op. 7 n. 3, RV 326.

Salvatore Accardo, violí. I Musici. (8m).

Concert per a violí op. 7 n. 4, RV 354.

Salvatore Accardo, violí. I Musici. (10m).

Concert per a violí op. 7 n. 5, RV 285a.

Salvatore Accardo, violí. I Musici. (10m).

Concert per a violí op. 7 n. 6, RV 374.

Salvatore Accardo, violí. I Musici. (8m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

LACHNER: Simfonia n. 1, op. 32.

Orquestra Simfònica de Singapur. Dir.: Choo Hoey. (33m).

G. SAMMARTINI: Concert per a oboè, corda i continu en Re M.

Heinz Holliger. I Musici. (13m).

BARBER: Obertura "The Schol for Scandal", Op. 5.

Orquestra Simfònica de Saint Louis. Dir.: Leonard Slatkin. (8m).

MASSNET: Poema d'abril.

Damien Top, tenor. Alain Raucos, piano. (17m).

DITTERSDORF: Simfonia en La M. "La transformació dels pàgesos Licians en granotes". (Simfonies a partir de les Metamorfosis d'Ovidi).

Wiener Simfonietta. Dir.: Kurt Rapf. (18m).

WALTON: Christopher Columbus, Suite.

Linda Finnie, mezzo-soprano. Arthur Davies, tenor. Westminster Singers. City of London Sinfonia. Dir.: Richard Hickox. (11m).

GRIEG: Imatges poètiques, op. 3.

Gerhard Oppitz, piano. (9m).

KHATXATURIAN: Simfonia n. 1.

Orquestra Filharmònica d'Armènia. Dir.: Loris Tjeknavorian. (41m).

BONONCINI: "Voi del ciel numiclementi", ària de "Polifemo" i "Per la gloria", ària de "Griselda".

Jochen Kowalski, contratenor. Orquestra de Cambra de Berlín. Dir.: Max Pommer. (6m).

18.00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

CHAUSSON: Poema per a violí i orquestra, op. 25.

Kyung Wha Chung. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Dutoit. (16m).

VAUGHAN WILLIAMS: Simfonia n. 5.

Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (39m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 TEMPS D'HOMENATGE

FRANCIS POULENC: 100 ANYS

Stabat Mater, per a soprano, cor i orquestra.

Kathleen Battle. Cor del Festival de Tanglewood. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (29m).

Suite francesa.

Orquestra de París. Dir.: Georges Prêtre. (12m).

Sonata per a clarinet i piano.

Michel Portal. Pascal Rogé. (14m).

Quatre petites prières de Saint Francis d'Assis.

Cor del Trinity College de Cambridge. Dir.: Richard Marlow. (7m).

Trio per a piano, oboè i fagot.

Pascal Rogé, Maurice Bourgue, Amaury Wallez. (13m).

20.45 CONCERT EN DIRECTE DES DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA DE BARCELONA

CONCERT en directe de l'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Bertrand de Billy. Programa a determinar.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 TEMPORADA D'ÒPERA

03.30 GRANS INTE- GRAIS

Emès dilluns.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 18 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes

al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MAHLER: Simfonia n. 2 "Resurrecció". Cheryl Studer, Waltraud Meier. Cor Arnold Schönberg. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (87m). PROKOFIEV: Visions fugitives per a piano, op. 22. Michel Béroff. (21m). TELEMANN: Suite (Obertura) en la m, TWV 55:a2. Marion Verbruggen, flauta de bec. Orchestra of the Age of Enlightenment. Dir.: Monica Huggett. (29m). DVORAK: L'ondí, poema simfònic op. 107. Orquestra Südwestfunk. Dir.: Václav Neumann. (19m). FRANÇAIX: Mozart new-look. Conjunt de vent de Magúncia. (3m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

12 Concerts op. 7 (per a oboè o violí, corda i baix continu) Concert per a oboè op. 7 n. 7, RV 464.

Heinz Holliger, oboè. I Musici. (7m).

Concert per a violí op. 7 n. 8, RV 299.

Salvatore Accardo, violí. I Musici. (8m).

Concert per a violí op. 7 n. 9, RV 373.

Salvatore Accardo, violí. I Musici. (12m).

Concert per a violí op. 7 n. 10, RV 294a.

Salvatore Accardo, violí. I Musici. (9m).

Concert per a violí op. 7 n. 11, RV 208a.

Salvatore Accardo, violí. I Musici. (11m).

Concert per a violí op. 7 n. 12, RV 214.

Salvatore Accardo, violí. I Musici. (7m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

FRESCOBALDI: Arie musicale, n. 1 a 12 (primer llibre).

Concerto Italiano. Dir.: Rinaldo Alessandrini. (34m).

LOCKE: Audi, Domine, claudes ad te, motet.

Cor del New College, Oxford. The Parley of Instruments. Dir.: Edward Higginbottom. (10m).

DUFAY: Festorum Beatae Mariae Virginis. (Nocturn III).

Schola Hungarica. Dir.: Janka Szendrei. László Dobszay. (9m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

DOHNANYI: Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 5.

Martin Roscoe. Orquestra Simfònica Escocesa de la BBC. Dir.: Fedor Glushchenko. (45m).

OLTRA: Suite primerenca.

Quintet de Vent Solistes de Barcelona. (7m).

BACH: Suite per a llaüt, BWV 995.

Narciso Yepes, guitarra. (25m).

HAHN: Le Bal de Batrice d'Este, suite.

The New London Orchestra. Dir.: Ronald Corp. (17m).

HARRIS: Simfonia n. 3.

Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (18m).

BOELY: Quartet op. 29 n. 3.

Edouard Popa. Trio de corda de París. (24m).

MOZART: Regina Coeli, KV 108.

Emma Kirkby. Cor de nois de la Catedral de Westminster. Cor i Orquestra de l'Academy of Ancient Music. Dir.: C. Hogwood. (14m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Bur, i l'ex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

RODRIGO: Fantasia para un gentilhombre.

Andrés Segovia, guitarra. Orquestra Simfònica de l'Aire. Dir.: Enrique Jord. (21m).

MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 20, KV 466.

Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: solista: Georg Solti. (32m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada.

Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 23 de maig de 1991 a la Casa Llotja de Mar.

FELIP PEDRELL I EL SEU ENTORN. PEDRELL: Exaltación. Esquisses symphoniques, op. 34. TURINA: La procesión del rocío.

Fernando Puchol i Ana Bogani, piano a quatre mans. (66m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dilluns.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimarts.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 19 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

CEREROLS: Missa de Batalla. La Capella Reial. Dir.: Jordi Savall. (22m).

SCHNITTKE: Stille Nacht, per a violí i piano.

Gidon Kremer. Christoph Eschenbach. (5m).

REGER: Concert per a violí i orquestra, op. 101.

Edith Peinemann. Orquestra Filharmònica de Stuttgart. Dir.: Wolf-Dieter Hauschild. (64m).

GRIEG: Cançons de nens op. 61.

Monica Groop, mezzo-soprano. Love Derwingwer, piano. (13m).

MOZART: Trio per a piano, clarinet i violoncel, KV 498 "Kegelstatt".

Emanuel Ax. Richard Stoltzman. Yo-Yo Ma. (21m).

GEMINIANI: El bosc encantat. Orquestra Barroca Italiana. Dir.: Ryo Terakado. (34m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

12 Concerts op. 8 "Il Cimento dell'Armonia e dell'Invenzione"

Les quatre estacions, op. 8.

L'Europa Galante. Dir.: Fabio Biondi. (41m).

Concert op. 8 n. 5, RV 253 "La Tempesta di mare".

Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (9m).

Concert op. 8 n. 6, RV 180 "Il piacere".

Concentus Musicus de Viena. Dir.: N. Harnoncourt. (8m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

MORALEDA: Música para quinteto.

Quintet de Vent Solistes de Barcelona. (10m).

CABEZON: Quatre obres.

Trio Unda Maris. (11m).

MASSENET: Tres àries (Manon i Werther).

Jaume Aragall, tenor. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Lamberto Gardelli. (12m).

GUINJOAN: Trio per archi.

Trio de corda de París. (17m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 20 d'agost de 1992 a l'Església Parroquial de Sant Andreu de Llavanera.

VIII CICLE "MÚSICA FESTIVA". BACH: Concert per a dos violins i corda, BWV 1041.

MONTSALVATGE: Concertino 1 + 13. BRITTEN: Variacions sobre un tema de Frank Bridge.

op. 10.

Joan Orpella, violí. Rodolfo Friend, violí i direcció. The Royal College String Ensemble. (66m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSQUES DEL MÓN

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimarts.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimecres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 20 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 18 d'octubre de 1992 al Palau de la Música Catalana. XXI CONCERT

DESARDANES IMÚSICA PER A COBLA (2ª part). Obres de VILAMANY· i MARTINEZ CO-MiN.

Jaume Nonell, presentador. Coblà La Principal de La Bisbal. Coblà Montgrins. Dir.: Francesc Cassú. Martí Camús. (40m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA
Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

MENDELSSOHN: Paulus, oratori op. 36.

Gundula Janowitz. Rosemarie Lang. Hans Peter Blochwitz. Theo Adam. Gothart Stier. Hermann Christian Polster. Cor de la Ràdio de Leipzig. Cor de nens i Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (116m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jan.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA ANTIGA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimecres.

03.00 GRANS INTERGRALS

Emès el dijous.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 21 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

WALTON: Glòria.

Ameral Gunson, contralt, Neil Mackie, tenor, Stephen Roberts,

baix. Cor Bach. Orquestra Philharmonia. Dir.: David Willecocks. (18m).

BACH: Magnificat, BWV 243.

Nancy Argenta. Patrizia Kwella. Charles Brett. Anthony Rolfe-Johnson. David Thomas. Cor

Monteverdi. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Elliot Gardiner. (26m).

MENDELSSOHN: Mein Gott, warum hast du mich verlassen, op. 78 n. 3 (Salm 22).

Windsbacher Knabenchor. (8m).

MONDONVILLE: Venite exultemus.

Gillian Fischer, soprano. Charles Daniels, contratenor. Stephen Varcoe, baix. Cor del New College d'Oxford. London Baroque. Dir.: Edward Higginbottom. (25m).

VIVALDI: Longe Mala Umbrae Terrores, Motet.

Teresa Berganza, contralt. Orquestra de cambra Anglesa. Dir. Antoni Ros-Marbà. (16m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONT-SERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

BRITTEN: Gloriana, òpera en tres actes, op. 53.

Josephine Barstow. Philip Langridge. Alan Opie. Yvonne Kenny. Della Jones. Cors i Orquestra de l'Òpera Nacional Gal·lesa. Dir.: Charles Mackerras. (148m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICS DE CATALUNYA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dijous.

03.00 GRANS INTERGRALS

Emès el divendres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DILLUNS, 22 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

CORECKI: Simfonia n. 3, op. 36.

Joanna Kozłowska, soprano. Orquestra Filharmònica de Varsòvia. Dir.: Kazimierz Kord. (58m).

BIBER: Sonata I a 8.

New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (5m).

SCHUMANN: Märchenbilder (Imatges fantàstiques), per a viola i piano, op. 113.

Nobuko Imai. Roger Vignoles. (16m).

LIGETI: Concert de Cambra per a 13 instrumentistes.

London Sinfonietta. Dir.: David Atherton. (19m).

RAMEAU: Càstor i Pòl·lux, suite instrumental.

Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (34m).

BELLINI: Ah! rammenta, o bella Irene, cavatina.

Eva Mei, soprano. Fabio Bidini, piano. (6m).

DVORAK: Suite americana, op. 98b.

Royal Philharmonia Orchestra. Dir.: Antal Dorati. (21m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

12 Concerts op. 8 "Il Cimento dell'Armonia e dell'Invenzione"

Concert op. 8 n. 7, RV 242.

Concentus Musicus de Viena. Dir.: N. Harnoncourt. (7m).

Concert op. 8 n. 8, RV 332.

Concentus Musicus de Viena. Dir.: N. Harnoncourt. (9m).

Concert op. 8 n. 9, RV 236.

Concentus Musicus de Viena. Dir.: N. Harnoncourt. (8m).

Concert op. 8 n. 10, RV 362 "La caccia".

Concentus Musicus de Viena. Dir.: N. Harnoncourt. (8m).

Concert per a violí op. 8 n. 11, RV 210.

Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (11m).

Concert op. 8 n. 12, RV 178.

Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (9m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

SCHÖNBERG: Concert per a violí i orquestra, Op. 36.

Louis Krasner. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Dimitri Mitropoulos. (33m).

XOSTAKOVITX: Simfonia n. 2, Op. 14, "Octubre".

Cors de la República de Rússia. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Kirill Kondrashin. (18m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Simfonia n. 9 op. 125. "Coral".

Janet Perry, soprano. Agnes Balt-sa, contralt. Vinson Cole, tenor.

Jos. van Dam, bariton. Wiener Singverein. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (66m).

BOISMORTIER: Suite per a flauta de bec, llaüt i viola de gamba, op. 35 n. 1.

Bernhard Böhm. Jürgen Hübscher. Achim Weigel. (10m).

HONEGGER: Preludi, Arioso i Fughetta sobre el nom de Bach.

I Musici de Montreal. Dir.: Yuli Turovsky. (7m).

GRIEG: Escenes de la vida popular, op. 19.

Gerhard Oppitz, piano. (9m).

RODRIGO: Concierto Madrigal per a dues guitarres i orquestra.

Pepe i Angel Romero. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (30m).

MOZART: Divertimento n. 2, KV 439b.

Conjunt de vent de l'Orquestra Filharmònica de Berlín. (19m).

WIENER: Sonata sense nom.

Omar Yagoubi, piano. (11m).

CEBALLOS: Hortus conclusus. Coral Universitària de Torí. Dir.: Dario Tabbia. (5m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

TXAIKOVSKI: El llac dels cig-nes (Selecció).

Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Stefan Soltesz. (50m).

PRÉVERT: Fulles mortes.

Orquestra dirigida per Don Sebesky. (5m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

MÚSICA I POESIA

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE EOBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 20 de febrer de 1999 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. MAHLER: Simfonia n. 9. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Franz-Paul Decker.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA PER A COBLA

02.00 AUDIOVISUAL

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 23 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SCHNITTKE: Concert per a viola i orquestra. Kim Kashkashian. Orquestra Simfònica de la Ràdio a Saarbrücken. Dir.: Dennis Russell Davies. (29m).

VERDI: "Parigi, o cara, noi lasceremo", ària del tercer acte de "La Traviata".

Kiri Te Kanawa (Violetta). Alfredo Kraus (Alfredo). Orquestra del Maggio Musicale, Florència. Dir.: Zubin Mehta. (5m). MOZART: Quintet de corda, KV 515.

Ensemble 415. (33m).

LISZT: Missa solemnis.

V.Kincaes. K. Takacs. G. Korondy. J. Gregor. Cor de la Radiotelevisió Hongaresa. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: J. Ferencsik. (7m).

POULENC: Sonata per a piano a quatre mans.

Jacques Février. Gabriel Tacchino. (6m).

COUPERIN: Les Nations: L'Espanyola. Kuijken Ensemble. (29m).

13.00 GRANS INTERGRALS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI
12 Concerts op. 9 "La Cetra" (per a violí)

Concert op. 9 n. 1 RV 181a. Monica Huggett, violí. Raglan Baroque Players. Dir.: Nicholas Kraemer. (9m).

Concert op. 9 n. 2 RV 345. Monica Huggett, violí. Raglan Baroque Players. Dir.: Nicholas Kraemer. (9m).

Concert op. 9 n. 3 RV 334. Monica Huggett, violí. Raglan Baroque Players. Dir.: Nicholas Kraemer. (10m).

Concert op. 9 n. 4 RV 263a. Monica Huggett, violí. Raglan Baroque Players. Dir.: Nicholas Kraemer. (11m).

Concert op. 9 n. 5 RV 358. Monica Huggett, violí. Raglan Baroque Players. Dir.: Nicholas Kraemer. (8m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

CHAPÉ: El Rey que rabió. Pilar Lorengar. Toñy Rosado. Manuel Ausensi. Carlos Munguía. Cor Cantors de Madrid. Orquestra Simfònica. Dir.: Ataúlfo Argenta. (58m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

LALO: Concert per a violoncel i orquestra. Mstislav Rostropovitch. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: Victor Dubrovsky. (25m).

SEIXAS: Sonata per a clavecí n. 27.

Anne Robert. (6m).

STRAVINSKI: El cant del rosinyol. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Neeme Järvi. (21m).

KUHLAU: Concertino per a dues trompes i orquestra, op. 45.

Ib Lanzky-Otto. Froydis Ree Wekre. Orquestra Simfònica Odense. Dir.: Othmar Maga. (23m).

WAGENAAR: Amphitruon, obertura op. 45.

Orquestra Royal Concertgebouw. Dir.: Riccardo Chailly. (8m).

VIVALDI: "Cessate, omai cessate", cantata RV 684.

Gérard Lesne, contratenor. Il Seminario Musicale. Dir.: Fabio Biondi. (12m).

DANIEL-LESUR: El pom de flors de Beatriu.

Philippe Corré i Edouard Exerjean, piano. (4m).

SCHUBERT: Octet, op. post. D 803.

Academy Chamber Ensemble. (58m).

18.00 GRANS INTERPRETS

CARLO MARIA GIULINI
RECITAL: DONIZETTI, VERDI, HALEVY, MEYERBEER, BIZET.

Plácido Domingo. Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Carlo Maria Giulini. (45m).

MAHLER: El Cant de la Terra (El solitari a la tardor).

Brigitte Fassbaender, contralt. Francisco Araiza, tenor. Or-

questra Filharmònica de Berlín. Dir.: Carlo Maria Giulini. (10m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

BERG: Concert per a violí i orquestra "A la memòria d'un àngel".

Pinchas Zukerman. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Pierre Boulez. (27m).

HAYDN: Simfonia n. 92 "Oxford".

Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (26m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra. Albert Sardà.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 4 d'octubre de 1998 al Teatre Auditori "La Gorga", de Palamós. CICLE "XARXA DE CLÀSSICA A CATALUNYA". Obres de D. SCARLATTI, RAVEL, LISZT, A. SOLLER, DEBUSSY i FALLA.

Lluís Ruth, piano. (56m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 NOUS INTERPRETS

02.00 SELECCIÓ DE JAZZ

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 24 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MOZART: Concert per a flauta i orquestra n. 2, KV 314.

James Galway. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (21m).

BACH: Suite anglesa n. 5, BWV 810.

Glenn Gould, piano. (16m).

DVORAK: Variacions simfòniques op. 78.

Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (22m).

DEBUSSY: Dues cançons: "Pantomime", "Claire de Lune".

Julie Kaufmann, soprano. Irwin Gage, piano. (5m).

GUINJOAN: Música per a violoncel i orquestra.

Lluís Claret. Orquestra Simfònica Gottwaldov. Dir.: Joan Guinjoan. (19m).

TXAIKOVSKI: Tres romances. Viktoria Postnikova, piano. (9m).

BRIDGE: Quartet de corda n. 2.

Quartet de corda Delm., (25m).

MONTEVERDI: Beatus vir (pòmo) a 6. (Salm de "Selva Morale e Spirituale").

Emma Kirkby, Rogers Covey-Crump, David Thomas, Taverner Consort i Taverner Players. Dir.: Andrew Parrott. (9m).

D'INDY: Poème des rivages, suite simfònica op. 77.

Orquestra Filharmònica de Monte-Carlo. Dir.: Georges Prêtre. (33m).

13.00 GRANS INTERGRALS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

12 Concerts op. 9 "La Cetra" (per a violí)

Concert op. 9 n. 6 RV 348.

Monica Huggett, violí. Raglan Baroque Players. Dir.: Nicholas Kraemer. (12m).

Concert op. 9 n. 7 RV 359.

Monica Huggett, violí. Raglan Baroque Players. Dir.: Nicholas Kraemer. (8m).

Concert op. 9 n. 8 RV 238.

Monica Huggett, violí. Raglan Baroque Players. Dir.: Nicholas Kraemer. (9m).

Concert op. 9 n. 9 RV 530.

Monica Huggett, violí. Raglan Baroque Players. Dir.: Nicholas Kraemer. (10m).

Concert op. 9 n. 10 RV 300.

Monica Huggett, violí. Raglan Baroque Players. Dir.: Nicholas Kraemer. (9m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

TIPPETT: Danses rituals de "The midsummer marriage".

Orquestra Simfònica de Bournemouth. Dir.: Rudolf Barshai. (30m).

EBENDA: Concert per a flauta en la m.

Andrés Adorján. Ensemble Ars Rediviva de Praga. Dir.: Milan Munclinger. (22m).

RODRÍGUEZ-PICÓ: Imatges de l'Àlícia.

Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (9m).

SUK: Maduresa, poema simfònic op. 34.

Cor de dones i Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: V. clav Neumann. (39m).

FALLA: Serenata.

Josep Colom, piano. (4m).

SCHÜTZ: Venite ad me omnes qui laboratis, simfonia sacra SWV 261.

Solistes vocals. Concerto Palatino. (7m).

OFFENBACH: La bella Helena, obertura.

Orquestra Simfònica Johann Strauss de Budapest. Dir.: István Bogner. (9m).

HAYDN: Simfonia n. 56.

Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (26m).

HÄNDEL: Deborah. (Cincàries de l'oratori).

David Thomas, baix. Philharmonia Baroque Orchestra. Dir.: Nicholas McGegan. (10m).

18.00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

BEETHOVEN: Concert per a piano, violí, violoncel i orquestra, op. 56 "Triple Concert".

Leonora Milà, Pedro León, Pedro Corostola. Orquestra Filharmònica Nacional de Xina. Dir.: Han Zongjie. (38m).

BOCCHERINI: Simfonia op. 37 n. 3, G 517.

Orquestra Barroca Academia Montis Regalis. Dir.: Luigi Manigocavallo. (18m).

20.13 TEMPS D'HOMENATGE

FRANCIS POULENC: 100 ANYS

Sinfonietta. Orquestra de París. Dir.: G. Prêtre. (28m).

BLC03400

Intermezzo n. 2.

Vladimir Horowitz, piano. (3m).

Història de Babar.

Joan Manuel Serrat, narrador. Orquestra Simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Salvador Brotons. (27m).

Sonata per a violí i piano.

Frank Peter Zimmermann, Alexander Lonquich. (18m).

20.45 transmissió en directe des del teatre victòria

BELLINI: Norma, tragèdia lírica en dos actes.

Sharon Sweet, Verónica Villarroel, Gegam Grigorian, Dimitri Kavrakos. Cor i Orquestra del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Stefano Ranzani.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 TEMPORADA D'ÒPERA

03.30 GRANS INTERGRALS

Emès dilluns.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 25 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RAMEAU: Nélée et Myrthis.

Agnès Mellon, Jérôme Corréas.

Françoise Semellaz, Donatienne Michel-Dansac, Caroline Pelon.

Cor i Orquestra Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (35m).

JANACEK: Quartet de corda n. 1, "Sonata Kreutzer".

Quartet Vlach. (19m).

MONTSALVATGE: Tres divertiments.

Ramon Coll, piano. (7m).

PIAZZOLA: Tango Suite.

Walter Feybli i Daniel Erni, guitarres. (17m).

MENDELSSOHN: Concert per a piano i orquestra n. 1 op. 25.

Ronald Brautigam, Nova Sinfonietta d'Amsterdam. Dir.: Lev Markiz. (19m)

XENAKIS: Kottos, per a violoncel sol.

Rohan de Saram. (10m).

MOZART: Quintet amb clarinet, KV 581.

B. Zahradnik, Quartet Talich. (33m).

HINDEMITH: Suite de "Tutti-fantchen".

Orquestra Filarmònica de la BBC. Dir.: Yan Pascal Tortelier. (19m).

13.00 GRANS INTERGRALS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

12 Concerts op. 9 "La Cetra" (per a violí)

Concert op. 9 n. 11, RV 198a.

Monica Huggett, violí. Raglan Baroque Players. Dir.: Nicholas Kraemer. (10m).

Concert op. 9 n. 12, RV 391.

Monica Huggett, violí. Raglan Baroque Players. Dir.: Nicholas Kraemer. (12m).

Concert op. 10 n. 1, RV 98 "Tempesta di mare".

Frans Brüggen, flauta de bec. Membres de l'Orquestra del Segle XVIII. (8m).

Concert op. 10 n. 2, RV 104 "La notte".

Frans Brüggen, flauta de bec. Membres de l'Orquestra del Segle XVIII. (9m).

Concert op. 10 n. 3, RV 90 "Del gardellino".

Frans Brüggen, flauta traversera. Membres de l'Orquestra del Segle XVIII. (12m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

MACHAUT: Rose, lis.

The Folger Consort. (3m).

FRANCO: Salve Regina.

Andrew Watts, dulcian. Andrew Lawrence-King, arpa. Iain Simcock, orgue. Cor de la Catedral de Westminster. Dir.: James O'Donnell. (12m).

MÚSICA ALEMANYA DEL SEGLE XVI

Glenda Simpson, mezzo-soprano. Barry Mason, laüt, guitarra renaixentista, vihuela. Camera-ta de Londres. Dir.: Glenda Simpson i Barry Mason. (14m).

DOWLAND: Música per a laüt.

Paul O'Dette, laüt. (26m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

CHAUSSEAU: Simfonia op. 20.

Orquestra Simfònica i Lírica de Nancy. Dir.: J.-r. me Kaltenbach. (34m).

DANZI: Quintet, op. 51 n. 1.

Ensemble Viena-Berlin. (13m).

RESPIGHI: Trittico Botticelliano.

Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Petr Skvor. (21m).

R. STRAUSS: Concert per a trompa i orquestra n. 1, op. 11.

Marie Luise Neunecker, Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Ingo Metzmacher. (16m).

KABALEVSKI: Cinc variacions fàcils, op. 51.

Marina Rodríguez, piano. (16m).

PIERNE: Ramuntcho, música d'escena. Suite n. 1.

Philharmonie de Lorraine. Dir.: Jacques Houtmann. (20m).

GEMINIANI: Sonata per a guitarra, violoncel i clavecí n. 1. (de "L'art de tocar la guitarra").

László Szendrey-Karper, Ede Banda, J. nos Sebestyén. (9m).

CRUSELL: Simfonia concertant per a clarinet, trompa, fagot i orquestra, op. 3.

Anna-Maija Korsimaa-Hursti, L. szló Hara, Ib Lanzky-Otto, Tapiola Sinfonietta. Dir.: Osmo Vänskä. (28m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

FASCH: Concert en Re M "Die Jagd" (La caça).

H. Baumann i R. Vlatkovic, trompes. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (13m).

MILHAUD: Le boeuf sur le toit.

Orquestra de París. Dir.: Semyon Bychkov. (17m).

TXAIKOVSKI: Fantasia de concert, op. 56.

Dimitris Sgouros, piano. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Walter Weller. (28m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada.

Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 28 de juliol de 1993 a l'Auditori Pau Casals d'El Vendrell. XII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA PAU CASALS. MONTEVERDI: Quatre madrigals.

BRAHMS: Polifonia a cappella, op. 93. BRITTEN: A Ceremony of carols, op. 28.

Magdalena Barrera, arpa. Coral Sant Jordi. Dir.: Jordi Noguera. (59m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dilluns.

03.00 GRANS INTERGRALS

Emès el dimarts.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 26 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RAUTAVAARA: Simfonia n. 5.

Orquestra Simfònica de la Ràdio de Leipzig. Dir.: Max Pommer. (32m).

BEEHÖVEN: Quartet de corda en Sib M op. 130.

Quartetto Italiano. (43m)
MOZART: Missa de la Coronació, KV 317.

Patrizia Kwella, Ulla Groenewold, Christoph Prégardien, Franz-Josef Selig, Cor de Cambra de Colònia, Collegium Carthusianum. Dir.: Peter Neumann. (29m).

GERHARD: Fantasia.

Julian Bream, guitarra. (4m).
XOSTAKOVITX: Concert per a violí i orquestra n. 1, op. 99. Itzhak Perlman. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Zubin Mehta. (35m).

PEZEL: Xacona en Si b m. Musica Antiqua Köln. Dir.: Reinhard Goebel. (16m).

13.00 GRANS INTERGRALS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

6 Concerts op. 10 (per a flauta, corda i baix continu)

Concert op. 10 n. 4, RV 435.

Frans Brüggen, flauta traversera. Membres de l'Orquestra del Segle XVIII. (7m).

Concert op. 10 n. 5, RV 442.

Frans Brüggen, flauta de bec. Membres de l'Orquestra del Segle XVIII. (9m).

Concert op. 10 n. 6, RV 101.

Frans Brüggen, flauta de bec. Membres de l'Orquestra del Segle XVIII. (9m).

Concert op. 11 n. 1, RV 207.

Stanley Ritchi, violí. The Academy of Ancient Music. Christopher Hogwood. (8m).

Concert op. 11 n. 2, RV 277 "Il Favorito".

Stanley Ritchi, violí. The Academy of Ancient Music. Christopher Hogwood. (13m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

BROTONS: Sonata da concerto.

Gary Smart, piano. Britton Theurer, trompeta. (13m).

HUME: Capitaine Humes Poeticall Musicke.

Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (10m).

TURINA: Sanlúcar de Barrameda, Sonata pintoresca per a piano.

Alicia de Larrocha. (21m).

MEYERBEER: "O beau pays de la Touraine", ària de l'òpera Les Huguenots.

Montserrat Caballé. Nova Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Reynald Giovaninetti. (7m).

R.LAMOTE DE GRIGNON: Scherzino.

Paul Cortesse, viola. Angel Soler, piano. (4m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 10 de juny de 1993 a l'Institut Francès de Barcelona. MUSIQUE FRANÇAISE · L'INSTITUT LIBERT: Quartet de Do M. BACRI: Esquisses pour un Tombeau, op. 18. RAVEL: Quartet en Fa M. Quartet Arpeggione. (59m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSIQUES DEL MÓN

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimarts.

03.00 GRANS INTERGRALS

Emès el dimecres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 27 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

SERRA: La presó de Lleida, poema simfònic per a dues cobles i timbales.

Cobla Barcelona. Dir.: Antoni Ros Marbà. (11m).

BERNAT: "Perseverança", "La nit", sardanes.

Cobla Sabadell. Dir.: Jesús Ventura. (10m).

OLTRA: Rapsòdia per a piano i cobla.

Miquel Farré. Cobla Montgrins. (10m).

ARISA/GENER: Montgrí blues. Cobla Montgrins. Santi Arisa i Lakatans. Dir.: Martí Camós. (8m).

HAMBURG: El Golem.

Cobla La Principal d'Amsterdam. (6m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 E-UDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES PROKOFIEV: Romeu i Julieta, ballet en 4 actes.

Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (144m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA ANTIGA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimecres.

03.00 GRANS INTERGRALS

Emès el dijous.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 28 DE FEBRER DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

PERGOLESI: Miserere II.

Isle Wolf, David James, Roger Covey-Crump, Richard Stuart, Cor del Magdalen College, Oxford. Orquestra Wren. Dir.: Bernard Rose. (50m).

STRAVINSKI: Variacions corals sobre "Vom Himmel hoch, da komm'ich her" de Bach.

Festival Singers de Toronto. CBC Symphony Orchestra. Dir.: Igor Stravinski. (10m).

GALUPPI: Confitebor tibi, Domine, motet.

Gérard Lesne, Véronique Genet, Peter Harvey. II Seminario musicale. (35m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

NIELSEN: Maskarade, òpera còmica.

Aage Haugland, Susanne Resmark, Gert-Henning Jensen, B. Skovhus. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio Ulf Schirmer. (145m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofr.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICS DE CATALUNYA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dijous.

03.00 GRANS INTERGRALS

Emès el divendres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

Freqüències de Catalunya Música per comarques (FM). Baix Ebre, Montsià i Ribera d'Ebre: 102.5. Terra Alta: 97.3. Priorat: 92.2. Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Costa de Barberà i Tarragonès: 105.4. Baix Penedès: 105.9. Garrigues, Noguera, Pla d'Urgell, Segarra, Segrià i Urgell: 91.9. Garraf: 91.9. Alt Penedès, Anoia, Bages i Berguedà: 102.4. Baix Llobregat, Barcelonès, Vallès Occidental i Vallès Oriental: 101.5. Maresme: 96.4/101.5. Osona: 100.5. Solsonès: 89.7. Gironès i Pla de l'Estany: 96.7. La Selva: 96.7/88.7. Baix Empordà: 87.8/96.7. Alt Empordà i Rosselló: 90.8/87.6/93.7/96.7. Garrotxa: 97.1. Ripollès: 100.5/105.8. Cerdanya: 88.4. Alt Urgell: 88.6. Pallars Jussà i Pallars Sobirà: 88.6. Val d'Aran: 92.8/101.2.

BARCELONA (BARCELONES)

5 FEBRER	20 h	Casa Elizalde	Alumnes de flauta de bec de Lluís Casso. Música Barroca. (Conservatori del Liceu).
	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Josep M. Colom, piano. Dir.: David A. Miller. Mestres, Ravel, Holst.
6 FEBRER	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
	22 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Dir.: Salvador Brotons. Obertures i cors d'òpera. (Caprabo).
7 FEBRER	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Tercera audició).
	22 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Dir.: Salvador Brotons. Obertures i cors d'òpera. (Caprabo).
8 FEBRER	20 h	Col·legi Major La Salle	Alumnes de piano de Cecilio Tiele, Leonardo Aso i Elena Aguilar. (Conservatori del Liceu).
	22 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Dir.: Salvador Brotons. Obertures i cors d'òpera. (Caprabo).
9 FEBRER	21 h	Teatre Victòria	<i>Norma</i> , de Bellini. Dir.: Stefano Ranzani. (Gran Teatre del Liceu).
	22 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Dir.: Salvador Brotons. Obertures i cors d'òpera. (Caprabo).
10 FEBRER	22 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Dir.: Salvador Brotons. Obertures i cors d'òpera. (Caprabo).
11 FEBRER	21 h	Palau	Mikhaïl Pletnev, piano. Bach, Mendelssohn, Grieg, Schumann. (Palau 100).
12 FEBRER	20 h	Casa Elizalde	Alumnes de música de cambra de G. Voronkov. (Conservatori del Liceu).
	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Ulrike Steinsky, soprano. John van Kesteren, tenor. Dir.: Franz-Paul Decker Valsos i àries d'operes.
13 FEBRER	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
	21 h 22 h	Teatre Victòria Palau	<i>Norma</i> , de Bellini. Dir.: Stefano Ranzani. (Gran Teatre del Liceu). Orquestra Simfònica del Vallès. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Dir.: Salvador Brotons. Obertures i àries d'òpera. (Caprabo).
14 FEBRER	11,15 h	Orfeó Gracienc	Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics. Eva Clemens, soprano. Dir.: Joan Palet i Ibars. Rodríguez, Händel, Duran, Vidal, Wagner. (Amics dels Clàssics).
	12,30 h	Capella Evangèlica alemanya	Filharmonia de Cambra de Barcelona. Albert Mora, flauta. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Solistes vocals. Dir.: Jordi Casas Bayer. Bach.
	22 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Dir.: Salvador Brotons. Obertures i àries d'òpera. (Caprabo).
15 FEBRER	21,30 h	Casal del Metge	Alicia Ferrer, soprano. Manel Cabero, piano. (El lied català).
	22 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Dir.: Salvador Brotons. Obertures i àries d'òpera. (Caprabo).
16 FEBRER	21 h	Palau	Sinfonia Varsovia. Dimitri Ashkenazy, clarinet. Dir.: Krzysztof Penderecki. Prokofiev, Penderecki, Mendelssohn. (Palau 100).
	21 h	Teatre Victòria	<i>Norma</i> , de Bellini. Dir.: Stefano Ranzani. (Gran Teatre del Liceu).
17 FEBRER	21 h	Palau	Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Bertrand de Billy.
18 FEBRER	19,30 h	Reial Cercle Artístic	Willy Mitchel, violí. Katia Mitchel, piano. Beethoven, Turull, Franck, Sarasate. (Amics dels Clàssics).
	20 h	Saló de Cent	Àngel Jesús García, violí. Albert Attenelle, piano. Turina, Poulenc, Arriaga/García, Arbós, Del Hierro. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	21,30 h	CCCB	Montse Massaguer, piano. Olm, Bofill, Coduras, Rincón, Munizaga, Messiaen. (Avuimúsica).
19 FEBRER	19,30 h	Sala Cultural	Orquestra Simfònica del Vallès. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Dir.: Salvador Brotons. Obertures i àries d'òpera. (Caprabo).
	20 h	Caja Madrid	Duo Supin (trompa i piano). (II Cicle de Concerts de Professors del Conservatori del Liceu).
	21 h	Casa Elizalde	Alumnes de saxo de Salvador López. (Conservatori del Liceu).
20 FEBRER	19 h	Teatre Victòria	<i>Norma</i> , de Bellini. Dir.: Stefano Ranzani. (Gran Teatre del Liceu).
	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Franz-Paul Decker. <i>Sinfonia núm. 9</i> de Mahler.
	22 h	Teatre Victòria Palau	<i>Norma</i> , de Bellini. Dir.: Stefano Ranzani. (Gran Teatre del Liceu). Orquestra Simfònica del Vallès. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Dir.: Salvador Brotons. Obertures i àries d'òpera. (Caprabo).
21 FEBRER	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
	17 h 18,30 h	Teatre Victòria Ateneu Barcelonès	<i>Norma</i> , de Bellini. Dir.: Stefano Ranzani. (Gran Teatre del Liceu). Pedro Miguel Oliveira, violoncel. Ainhoa Múgica, piano. Cassadó, Debussy, Brahms. (Associació Massià-Carbonell).
22 FEBRER	20 h	Col·legi Major La Salle	Carolina Estrada, piano. Alumnes de piano de M. Wagemans. (Conservatori del Liceu).

	21 h	Palau	London Philharmonic Orchestra. Cheryl Studer, soprano. Dir. Juka Pekka Saraste. Strauss, Beethoven. (ProMúsica).
23 FEBRER	19 h	Teatre Victòria	<i>Norma</i> , de Bellini. Dir.: Stefano Ranzani. (Gran Teatre del Liceu).
24 FEBRER	21 h	Palau	Abdel Rahman el Bacha, piano. Chopin. (Euroconcert).
	21 h	Teatre Victòria	<i>Norma</i> , de Bellini. Dir.: Stefano Ranzani. (Gran Teatre del Liceu).
25 FEBRER	20 h	Saló de Cent	Eric Koontz, viola. Mònica Raga, flauta. Roxan Jurkevich, percussió. Magdalena Barrera, arpa. Piston, Maes, Colgrass, Ma Ayala. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	21,30 h	CCCB	Fernando Rodríguez, guitarra. Villa-Lobos, Sardà, Brouwer, Ribas, Capellas, Pujol, Soler. (Avuimúsica).
26 FEBRER	19,30 h	Sala Cultural	Duo Anka (violí i viola). (II Cicle de Concerts de Professors del Conservatori del Liceu).
	20 h	Caja Madrid	Trio de corda. Alumnes de música de cambra de G. Voronkov. (Conservatori del Liceu).
	20 h	Auditori Winterthur	Verónica Villarroel, soprano. Marco Evangelisti, piano. (Lírica de Barcelona).
28 FEBRER	18 h	Palau	Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). David Malet, orgue. Dir.: Josep Vila Casañas. Barber, Grieg, Elgar, Duruflé. (Els Diumenges al Palau).
4 MARÇ	21 h	Palau	Arianna Zukerman, soprano. Purcell, Schubert, Rossini, Halévy, Foster. (Ibercamera).
5 MARÇ	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Lluís Masramon, piano. J-B. Pommier, piano i director. Bach, Mendelssohn, Frank.
6 MARÇ	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (Segona audició).
7 MARÇ	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Tercera audició).
	18 h	Palau	Quartet Casals. Vera Martínez-Mehner, violí. Abel Tomàs, violoncel. Andoni Mercero, viola. Arnau Tomàs, violoncel. Josep Sancha, clarinet. Webern, Mozart, Schubert. (Els Diumenges al Palau).
8 MARÇ	21 h	Palau	Musica Antiqua Köln. Dir.: Reinhard Goebel. Heinrich, Pissendel, Quantz, Hasse, Bach, Graun. (Euroconcert).

MANRESA (BAGES)

14 FEBRER	19 h	Conservatori	Albert Guinovart, piano. Chopin, Poulenc. Concert inaugural del "Premi Ciutat de Manresa".
21 FEBRER	19 h	Conservatori	Guanyadors categories piano i música de cambra del "Premi Ciutat de Manresa".

MARTORELL (BAIX LLOBREGAT)

7 FEBRER	19 h	Auditori J. Cererols	Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Dir.: Jordi Casas Bayer. Regent: Poulenc.
----------	------	----------------------	--

TERRASSA (VALLES OCCIDENTAL)

26 FEBRER	22 h	Teatre Auditori	Macro coral d'homes del Vallès, Osona i Ripollès. Dir.: Josep M. Ma i Bigas. Societat Coral El Vallès. Dir.: Maria José Toledano. Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut.
-----------	------	-----------------	--

RIPOLLET (VALLES OCCIDENTAL)

12 FEBRER	21,30 h	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Àlex Garrobé, guitarra. Dir.: Salvador Brotons. Wagner, Rodrigo, Dvorák.
3 MARÇ	21 h	La Faràndula	<i>L'elisir d'amore</i> , de Donizetti. Dir.: Lluís Vila. (Temporada d'Òpera a Sabadell).
5 MARÇ	21 h	La Faràndula	<i>L'elisir d'amore</i> , de Donizetti. Dir.: Lluís Vila. (Temporada d'Òpera a Sabadell).
7 MARÇ	18 h	La Faràndula	<i>L'elisir d'amore</i> , de Donizetti. Dir.: Lluís Vila. (Temporada d'Òpera a Sabadell).

SABADELL (VALLES OCCIDENTAL)

4 FEBRER	21 h	Centre Cultural	Brussels Virtuosi. Beethoven, Reichardt, Mozart, Roellina. (Fundació Caixa Terrassa).
20 FEBRER	21 h	Centre Cultural	I.T. Dansa / Jove Companyia de l'Institut del Teatre de Barcelona. Dir.: Catherine Allard. (Fundació Caixa Terrassa).
21 FEBRER	18 h	Centre Cultural	I.T. Dansa / Jove Companyia de l'Institut del Teatre de Barcelona. (Fundació Caixa Terrassa).

TORROELLA DE MONTGRÍ (BAIX EMPORDA) - XARXA DE MÚSICA CLÀSSICA I JAZZ

5 FEBRER	23,30 h	Cinema Montgrí	Randy Greer & Ignasi Terraza Quintet. Jazz.
7 FEBRER	19 h	Cine Petit	Affetti Musicali. Margarida Lladó, mezzosoprano. Sara Parés, flauta de bec. Jordi Comellas, viola da gamba. Alfred Fernández, tiorba i guitarra barroca. Carles Budó, clavicèmbal. Fontana, Monteverdi, Marini, Caccini, Cima, Couperin, Montéclair, Hotteterre.
14 FEBRER	19 h	Cine Petit	Abigail Prat, arpa. Albert Mora, flauta. Bach, Doppler-Zamara, Rota, Piazzolla, Bert.
19 FEBRER	23,30 h	Cinema Montgrí	Georges Cables Trio. Goerge Cables, piano. David Mengual, contrabaix. Marc Miralta, bateria. Jazz.
21 FEBRER	19 h	Cine Petit	Duo de guitarres Kassner-Quer. Alfons X el Savi, Mozart, Stravinski, García Lorca, Granados, Tàrraga.
28 FEBRER	19 h	Cine Petit	Cor de Cambra Vivaldi. Dir.: Óscar Boada. Britten.

YAHOO! Personalize <http://de.yahoo.com/entertainment/music/> Help - Check Email

Home - Entertainment - Music

See's CANDIES Click Here to Order

Yahoo! Rock & Pop
daily news, reviews, charts, artist and album information

New & Events
Headlines - Full Coverage - Live Set Events
Community Chat - Clubs - Message Boards
Shopping Auctions - Classifieds - Yellow Pages - Online Shopping

Search all of Yahoo!

Browse By Region (11396) MENU

- Artists (33442) MENU
- Awards (756) MENU
- Band Naming (14)
- Bookellers@
- Bootlegs (3)
- Censorship (8)
- Charts (110) MENU
- Chat and Forums (71)
- Classifieds (8)
- Collecting@
- Companies@
- Composition (324) MENU
- Computer Generated (435) MENU
- Consumer Information (7)
- Contests, Surveys, Polls (28) MENU
- Countries, Cultures, and Groups (190) MENU
- Cover Art (6)
- Disc Jockeys (26)
- Discographies@
- Education (321) MENU
- Employment (13)
- Equipment (88)
- Events (324)
- Film Music@
- Games@
- Genres (3667) MENU
- History (108)
- Humor@
- Independent Music Resources (33)
- Instruments (1533) MENU
- Karaoke (21)
- Listening Booth (68) MENU
- Lyrics and Notation@
- Mailing Lists (83)
- Music Therapy@
- Music Videos (26)
- Musicals@
- Musicology (38)
- New Releases (3)
- News and Media (377)
- Organizations (282)
- Recording (76) MENU
- Reference (61)
- Reviews (92) MENU
- Software (91) MENU
- Soundtracks (2)
- Theory (43) MENU
- Trivia (20)
- Vocal (443) MENU
- Web Directories (159)
- World Music (27)
- X of the Week (9)
- Usenet (70)

Buy It Here! Buy Music

- Great Gift Ideas
- CDs under \$10.00
- 30% Off Top Titles

Rock in the new year with some kickin' new tunes from CDnow!
Click here now for music that will start your 1999 off right!

Copyright © 1994-98 Yahoo! Inc. - Company Information - Suggest a Site - FAQ

formació sobre intèrprets, compositors, revistes especialitzades, centres de recerca, etc. A més, però, hi ha una determinada informació no present a la xarxa a la qual podem accedir posant-nos en contacte, via correu, amb persones especialitzades en qualsevol tema.

Arxius sonors

La informació textual esdevé el principal component dels webs analitzats en l'apartat anterior (en els darrers mesos l'increment d'imatges i elements interactius ha crescut considerablement). En contraposició, tenim adreces on podem disposar d'una sèrie d'arxius sonors. De la mateixa manera que hi ha llibreries d'imatges per tal de completar treballs fets amb processadors, podem disposar d'una gran quantitat de sons i fragments musicals. El maquinari necessari per utilitzar aquests recursos es redueix a un ordinador multimèdia connectat a Internet. El procediment per tal d'obtenir sons és força senzill.

En primer lloc cal obrir l'adreça corresponent i a continuació visualitzar la llista dels diferents sons o arxius disponibles. Tot seguit hem de procedir segons les indicacions de cada pàgina; generalment, podem executar l'arxiu en l'ordinador on està situat el so o carregar-lo al nostre ordinador mitjançant una transferència de dades. El primer pro-

cediment és menys operatiu perquè sovint el so queda tallat com a conseqüència de la saturació de la xarxa i del servidor on està situat l'arxiu. El segon funciona correctament i és comparable a obrir un arxiu amb un programa determinat un cop el tenim al nostre ordinador. Aquest programa, un intèrpret de sons, sempre està instal·lat en un ordinador multimèdia; en el cas de necessitar-ne un de millor, el podem instal·lar al nostre ordinador (via comercial o d'accés lliure). Com a exemple recomanaria consultar les adreces <http://www.ornith.cornell.edu/LNS> per disposar d'una extensa llista de sons naturals i <http://www.hike.te.chiba-u.ac.jp/cons1>, on hi ha demostracions de sons d'instruments del Renaixement. Per tant, el que estem fent, a causa de la digitalització del so, és intercanviar arxius sonors mitjançant diversos mitjans per tal de ser executats en qualsevol ordinador amb el programa adient. Una composició musical realitzada amb instruments MIDI (Musical Instrument Digital Interface) o amb ordinador pot ser distribuïda per tota la xarxa en minuts. Les partitures tradicionals també podrien encabir-se en aquesta dinàmica, però el procés de conversió a format digital és força lent. L'intercanvi d'informació sonora entre centres que utilitzen recursos informàtics, entre compositors i estudiosos és una eina amb un potencial considerable.

Programari

Una de les utilitats més importants que la xarxa Internet ens ofereix és la possibilitat d'obtenir programes informàtics gràcies a la telemàtica. Aquests programes poden classificar-se en dos grans grups: comercials i de distribució lliure.

Els primers abasten des de programes genèrics com poden ser els seqüenciadors MIDI (programes que permeten enregistrar, escriure partitures -des d'un pentagrama fins a trenta-dos-, imprimir partitures i gestionar sintetitzadors per tal d'assignar un instrument a cada pentagrama) fins a tutorials per aprendre a tocar el piano. També podem trobar programes força més especialitzats que permeten generar o editar sons i també compondre. A tall d'exemple, he seleccionat una aplicació per a Windows95. A <http://www.native-instruments.com> tenim una pàgina força representativa amb les notícies corresponents entorn del producte i l'obligada versió de demostració.

En l'àmbit dels programes comercials és força comú poder accedir a una versió de prova, per tal de poder analitzar-ne les prestacions, que es caracteritza pel fet que deixa de funcionar als quinze o vint minuts d'iniciar l'aplicació.

Darrerament ha aparegut una novetat aplicada als equips de reproducció musical. Alguns aparells,

concretament els conversors digital/analògic utilitzen, des de fa temps, elements constructius propis dels ordinadors (processadors, memòria, entre d'altres). Caldria destacar la utilització de programes per realitzar el procés de conversió del so a format digital. Aquest programari, des de fa poc temps pot actualitzar-se a través de la xarxa. El mètode és senzill, com ha de correspondre a productes comercials: cal baixar el programa des de la pàgina web on estigui situat i després instal·lar-lo a l'aparell de música amb uns connectors especials situats a la part posterior. Hi ha models que permeten endollar directament el producte a la línia telefònica per tal de realitzar l'actualització.

L'altre grup de programes pertany al denominat domini públic. És a dir, programari que podem recuperar de la xarxa sense cap cost econòmic. En aquest apartat podem trobar alternatives a productes comercials malgrat que no podrem disposar de manual d'instruccions ni la possibilitat d'obtenir un bon manteniment i ajuda del productor en el cas de no tenir uns bons coneixements d'informàtica. De les moltes possibilitats he seleccionat l'adreça <http://www.xs4all.nl/~rexbo/index.htm> pel seu contingut adreçat a la majoria d'usuaris. En aquesta pàgina podem visualitzar un ampli índex amb diverses possibilitats: programari per a Mac, MIDI o per a PC, fonamentalment.

També s'inclou en aquest apartat una gran part de la producció realitzada als centres universitaris i de recerca musical amb programes que creen efectes o construeixen sons informàticament, entre d'altres.

Recursos educatius

Les aplicacions educatives de la xarxa són múltiples i haurien de considerar-se en les programacions dels ensenyaments obligatoris. Els coneixements que caldria assolir poden dividir-se en: temàtica general i específica. En el primer apartat s'inclouen els procediments mínims per tal de poder "navegar" per la xarxa; és a dir, saber buscar i recuperar informació. L'especificitat de cada matèria en condicionarà els continguts. En el camp de la música destacaríem diversos aspectes en funció del grau dels estudis.

A nivell universitari no cal ampliar massa tot allò exposat en l'apartat d'informació: contactes amb qualsevol centre universitari o conservatori superior.

La utilització de la informàtica com a recurs educatiu és un fet que s'incrementa de manera imparable. És, possiblement, primer en l'àmbit dels ensenyaments secundaris i després en els primaris on caldria posar èmfasi especial en la familiaritza-

ció amb aquestes eines del futur, per no dir del present.

Internet ofereix diversos recursos educatius als seus usuaris. En primer lloc, tenim tots els aspectes relacionats amb la informació i l'intercanvi d'experiències amb altres centres escolars. L'estudi de la música popular, per exemple, pot permetre el coneixement d'un repertori amplíssim, tant en el sentit quantitatiu com geogràfic. Actualment a Catalunya hi ha centres que estan en contacte amb el Japó per tal de compartir activitats musicals.

Quant a programari, Internet ofereix la possibilitat d'utilitzar programes educatius d'accés lliure i també de prova. Aquests recursos estan recollits pel PIE (Programa d'Informàtica Educativa), d'on cal destacar un apartat musical amb moltes adreces interessants. La seva pàgina web és: <http://www.xtec.es/recursos/musica>.

La varietat de programes que podem trobar a la xarxa són d'una varietat tan elevada que depassen el contingut d'aquest article. Malgrat això, podem esmentar des de l'existència d'eines que poden reforçar els dictats melòdics i rítmics, fins a programes que generen tots els acords possibles que una guitarra pot fer, passant per intèrprets d'arxius sonors.

Comunicació

Els mitjans de comunicació utilitzen les noves tecnologies de manera usual, i els podem considerar la punta de llança en l'aplicació de nous sistemes d'emissió i distribució de continguts. Premsa escrita i ràdio utilitzen els recursos de la xarxa per difondre una part de les seves publicacions i emissions. Evidentment, la premsa queda fora de l'àmbit d'aquest article, per la mínima incidència en la música com a referent sonor. Només podem parlar d'una nova manera de difondre un format existent: el diari o la revista especialitzada. El cas de la ràdio és diferent per l'emissió de música, a més de la utilització de la xarxa per tal d'ampliar el seu àmbit d'audiència.

Actualment la televisió no utilitza la xarxa per emetre els seus programes a causa d'un problema de prestacions dels equips i les instal·lacions actuals. Sovint en escoltar la ràdio a través d'Internet es produeixen talls per la saturació de la xarxa. En aquest cas només estem considerant l'àudio, però en el cas de la televisió tenim imatges i sons. Les imatges demanen grans quantitats de memòria, amb la consegüent impossibilitat d'utilitzar la xarxa per difondre'n els continguts. La televisió utilitza el satèl·lit i el cable com a nous mitjans de transmissió, que es caracteritzen per la possibilitat d'incrementar la qualitat de la imatge i la del so en

CATALUNYA RÀDIO, S.R.G. S.A.

CATALUNYA RÀDIO 15 ANYS **CATALUNYA MÚSICA**

Avinguda Diagonal, 614-616; 08021-Barcelona; Tel.: (93) 306.92.00; Fax: (93) 306.92.01

Ràdio en directe
Ràdio a la carta @ **Comunica't amb nosaltres**
Real Àudio
Novetats **La marató de TV3 (1.998)**

Accés a l'espai telemàtic dels programes:

- **El matí de Catalunya Ràdio, amb Antoni Bassas**
- **El món s'acaba**
- **L'Internauta, amb Jordi Vendrell**
- **Pentagrama**
- **Èxit**
- **Diagonal**
- **Adreces interessants**
- **Newsnews**
- **TVC-On line**

poder ampliar la quantitat d'informació que s'hi pot emetre.

La ràdio, dins l'àmbit d'aquest article, és un cas paradigmàtic de la utilització d'Internet que en fan els mitjans de comunicació. Qualsevol oient habitual d'aquest mitjà haurà estat informat, alguna vegada, de la possibilitat de poder escoltar una part o la totalitat de la programació a través d'Internet; les emissores periòdicament anuncien la seva adreça per tal de poder utilitzar aquest servei.

Per tal d'analitzar el funcionament d'una emissora que utilitza aquesta tecnologia, he escollit Catalunya Ràdio (els motius són clars: el grau d'incidència en la nostra quotidianitat i, el que és més important, el seu paper capdavanter en l'aplicació d'aquest nou sistema a l'Estat espanyol).

A final de l'any 1995 s'iniciaren les primeres proves per emetre a través de la xarxa. L'abril de l'any següent es posà en marxa l'emissió de programes via Internet.

L'oferta es divideix en dos grans blocs: programes que s'estan emetent en directe i programes ja emesos. Consultant la pàgina web de l'emissora (<http://www.catràdio.es>) podem observar quins programes es poden sentir amb l'ordinador com si fos un sintonitzador i quins estan emmagatzemats per tal de ser escoltats quan desitgem.

La possibilitat d'oferir aquest servei no implica, malgrat el que ens puguem pensar, uns elevats nivells de sofisticació. En realitat el sistema és molt més senzill: ordinadors personals, un router per a la connexió a la xarxa i el lloguer d'una línia de 256 Mb. Els ordinadors que s'utilitzen són del tipus 486 amb 16 Mb de memòria RAM i 2 Gb de disc dur; aquestes dades corresponen a la dels ordinadors punters que existien els anys 95 i 96, superats actualment per molts equips domèstics. El router (dispositiu que distribueix el trànsit a la xarxa) és un dispositiu d'utilització obligada en qualsevol xarxa que està connectada a Internet. I, finalment, la línia telefònica que permet entrar a la xarxa pot ser llogada per qualsevol persona sempre que estigui disposada a pagar unes quotes elevades (es tracta d'una línia permanentment en servei).

El funcionament del sistema és el següent: la font sonora presenta un format digital (concretament són arxius amb l'extensió .snd) que cal que sigui transformat a un altre format digital de menys qualitat denominat Real Audio (amb l'extensió .ra). Per fer aquest procés cal, ara per ara, una conversió de digital a analògic i després a l'inrevés, perquè actualment no podem fer el canvi de manera directa. En el pas intermedi d'aquesta conversió obtenim un senyal analògic que és utilitzat per ser transmès per antena; és el senyal que rebem a través dels nostres sintonitzadors. Quan obtenim el so digital en format Real Audio aquest es col·loca al servidor per tal que qualsevol persona ho pugui consultar a través de la xarxa.

Aquest servei permet ampliar la cobertura de l'emissora a qualsevol lloc on es pugui establir una connexió amb Internet. Així, les zones no cobertes pel satèl·lit (per exemple Austràlia) poden connectar-se i escoltar qualsevol programa. Per a les zones amb cobertura utilitzant emissions tradicionals o satèl·lit, és millor utilitzar els sintonitzadors, per la major qualitat de so, però és útil poder disposar de programes anteriors en format digital per poder ser consultats en el moment que ho desitgem. D'altra banda, també hi ha una limitació en el nombre de persones que poden utilitzar simultàniament el servei. En funció de les característiques d'aquest sistema es poden atendre vint-i-cinc persones al mateix moment amb uns nivells acceptables de qualitat. Un increment d'aquestes xifres implica talls en la recepció del senyal.

La utilització d'aquest servei està xifrada en unes mil connexions al dia; i val a dir que les retransmissions esportives, concretament el futbol, són les demandes més nombroses. En aquest cas, el sistema ofereix molt poca qualitat i és recomanable no utilitzar-lo si podem utilitzar un sintonitzador tradicional.

Internet. Cap a noves formes d'entendre la creació musical?

Per **SERGI JORDÀ**

Tots coneixem algunes de les múltiples possibilitats creatives que els ordinadors poden aportar en el camp de la pràctica i de la composició musical; el tema ja no és cap novetat, però quines poden ser les més recents possibilitats que ens ha d'oferir la xarxa? Què pot aportar Internet que no tinguéssim abans en el nostre ordinador personal, solitari i incomunicat?

Internet no és tan sols la porta oberta a una quantitat desorbitada de coneixements; a diferència de les biblioteques tradicionals, rigorosament unidireccionals, la informació a la xarxa circula de forma omnidireccional: hom pot consultar qualsevol informació, però també pot, i aquí radica la seva grandesa (ahora que s'estableix la gran paradoxa sobre la saturació de dades totalment prescindibles...), aportar el seu propi i particular testimoni. Tothom esdevé emissor i receptor alhora.

Creació i difusió

De moment, aquesta lliure circulació d'idees i obres ja té molt a dir en el tema que ens ocupa, el de la creació (sia o no musical). D'una banda, les teòriques possibilitats de trobar oients potencials, pot encoratjar molts creadors que fins ara no tenien accés als circuits de difusió, i que ara poden oferir les seves creacions en diversos formats digitals, com ara l'MP3 o el MIDI.

En aquest sentit, l'SGAE va iniciar l'any 1997 el projecte MODE, una mena de "ràdio a la carta", que permetrà accedir en línia (*on-line*) a una gran base de dades de peces musicals, que inclouria també, *a priori*, obres inèdites, no publicades en cap altre mitjà. Aquest projecte no està encara finalitzat; però en una línia similar, tot i que menys ambiciosa, són ja moltes les pàgines web particulars que funcionen com a catàlegs de músiques noves, tot centralitzant composicions aportades per creadors d'arreu el món. Un exemple és el MIDI Composers' Exchange a <http://midimusic.miningco.com/blexchange.htm>. A la majoria d'aquestes planes, el format utilitzat, per raons de velocitat i d'economia –la xarxa és encara molt lenta, i la informació d'àudio “devora megues”– és el MIDI, que en comptes d'incloure el so pròpiament, conté

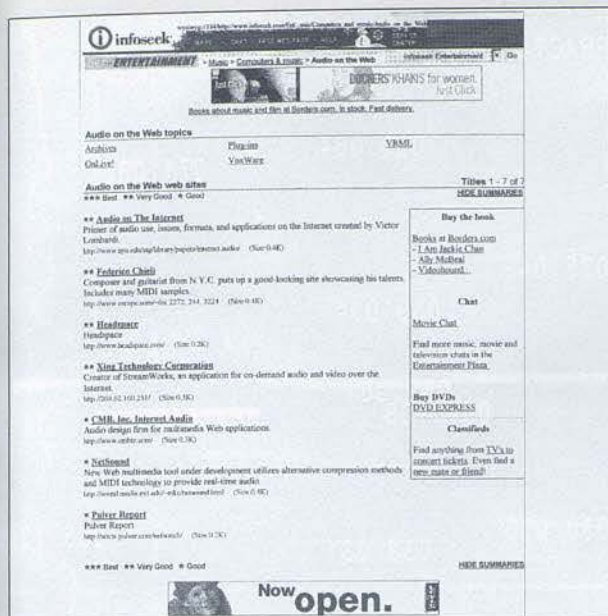
la partitura digital de la peça reproducible per qualsevol targeta de so estàndard. I això ens porta directament a la qüestió següent.

Creació i recreació

El digital és clonable, ho hem sentit a dir tot suficientment, però és també manipulable. És a dir, no només és senzill fer-ne còpies idèntiques, també és fàcil fer-hi modificacions o crear noves entitats a partir del “reciclatge” d'entitats ja existents. En el cas de l'àudio, això significa poder incloure, amb molta facilitat, fragments sonors ja existents (processats/modificats o no) a les nostres pròpies peces, una pràctica cada cop més freqüent en la música electrònica d'avui. En el cas del MIDI, significa poder modificar qualsevol partitura, fer obres *collage* amb la línia de baix d'una peça i la melodia d'una altra, transposar qualsevol fragment, modificar les quantitzacions temporals, amb un únic clic de ratolí... I no calen gaires coneixements musicals, tan sols un senzill programa seqüenciador MIDI.

Cal remarcar que aquestes possibilitats no les aporta realment Internet, però l'accés directe a milers de fitxers, sens dubte facilita aquest procés, sobretot si considerem que a Internet, el percentatge de peces MIDI originals és pràcticament menyspreable respecte de la infinitud de peces conegudes (clàssics, jazz, *pop*, etc.) que hom pot trobar-hi.

Som davant d'una qüestió que porta de cap legisladors i societats d'autors: plagis, violació de *copyrights*... La situació no és, però, gens nova: ara tan sols és més senzilla de dur a terme del que ha estat mai. El préstec, la citació o l'apropiació generalitzada (com a referència a un estil musical estereotipat) són elements permanents en la història de la creació musical. Què fa sinó Mozart quan s'apropia del ritme de la gavota i l'incorpora a una sonata de piano? O Bach i d'altres compositors barrocs quan reciclen melodies de corals protestants (formades elles mateixes a partir del permanent reciclatge de seculars temes populars) i les inclouen en cantates o peces d'orgue? ¿I el mateix Bach quan “adapta” l'*Stabat Mater* de Pergolesi al gust alemany? Com podem qualificar l'ús que fa, ja en aquest segle, Charles Yves de molts himnes nord-americans?

Avui, la qüestió és sens dubte polèmica, però és indiscutible que, al marge dels complicats plantejaments legals, molts enfocaments que transcendeixen el simple plagi poden ser enormement creatius.

Creació col·lectiva i obres obertes (*chats musicals*)

La xarxa no afavoreix únicament la distribució omnidireccional d'informació; serveis com el correu electrònic o les tertúlies (*chats*) també fomenten el diàleg. I si pensem on ens podrien dur uns *chats* o uns correus "musicals" que fomentessin la participació en línia (*on line*) i la col·laboració de compositors d'arreu del món, sens dubte la creació col·lectiva i la producció d'obres obertes, en permanent evolució, podrien ser dues clares conseqüències artístiques. Dons bé, a la xarxa existeixen ja aplicacions i projectes que responen a ambdós paradigmes.

El model de la tertúlia està representat amb aplicacions que utilitzen Internet per dur a terme autèntiques *jam-sessions*, on els participants poden estar separats a milers de quilòmetres. Per intervenir en una, tan sols cal baixar gratuïtament un programa com ara Res Rocket Surfer, disponible gratuïtament per a PC i per a Mac a <http://www.resrocket.com/>, i a continuació instal·lar-lo en un ordinador compatible, que disposi d'una connexió a Internet, un teclat MIDI i un sintetitzador o una targeta de so. Igual com succeeix amb els *chats*, els requeriments de velocitat de resposta fan que aquests programes –tot i que utilitzen la xarxa i els protocols d'Internet– funcionin de forma autònoma sense necessitat de navegador i gestionin ells mateixos totes les comunicacions.

Amb aquests programes, el primer participant (poden ser-ne diversos, si prèviament s'han posat

d'acord en l'hora de la cita) assumeix una veu o instrument i comença a tocar, tot esperant que altres músics es vagin afegint a la improvisació. A partir d'aquest moment, qualsevol que s'incorpori escoltarà, juntament amb la música que ell mateix interpreti, la de tota la resta de membres del grup virtual, com si d'una *jam* real es tractés (tot s'ha de dir, amb un petit retard ocasionat per les distàncies que cal superar).

Els curiosos o indecisos poden escoltar alguns dels temes MIDI resultants d'aquestes improvisacions col·lectives (en les quals preval una certa estètica *new age*) a la mateixa pàgina de Res Rocket.

Faust Music On Line (FMOL)

Un altre exemple, més proper al model del correu electrònic, el podem trobar en el projecte FMOL, concebut i desenvolupat per l'autor d'aquestes línies en col·laboració amb Toni Aguilar, per a l'obra teatral *Faust 3.0* de la Fura dels Baus, que va ser estrenada al Teatre Nacional de Catalunya l'abril de 1998.

La història comença el gener del 97, quan la Fura iniciava els preparatius del seu proper espectacle, *Faust 3.0*, lliurement inspirat en el *Faust* de Goethe. Carles Padrissa, codirector del projecte amb Alex Ollé, es posà en contacte amb mi per fer-me una demanda inusual: "Vull que una part de la música de l'espectacle sigui composta per internautes d'arreu el món." Jo duia des del 1989 treballant en sistemes de composició interactius i en instruments musicals virtuals, i feia ja uns quants mesos que donava voltes a la idea de concebre una eina que aprofités les possibilitats de comunicació i de creació col·lectiva que podia oferir Internet, per la qual cosa la proposta de la Fura va arribar en el moment idoni. Per la mateixa raó, no desitjava limitar el projecte a una mera eina d'intercanvi de fitxers MIDI; el mes següent, el Carles i jo definíem les bases del decàleg Fmolià: "No volem música MIDI. No volem notes, volem so. No volem teclistes, volem escultors sonors. No exigirem als compositors internautes més equip que una connexió a Internet i una targeta de so de 10.000 ptes. La música es compondrà en directe, a cop de ratolí, en una interfície abstracta. Nous compositors podran alterar, modificar, destrossar la música dels usuaris anteriors; les composicions no seran tancades, sinó evolutives." Per facilitar-ne la integració a l'espectacle final, es decideix a més a més que la durada de les minicomposicions sigui de 20 segons.

Per obtenir aquestes sonoritats electròniques, tan llunyanes de l'avorrit so MIDI estàndard de les targetes de so multimèdia, només podíem re-

córrer a la síntesi de so a temps real, la qual cosa va complicar notablement tot el procés de disseny i de programació informàtics. D'altra banda, des del primer moment es va veure clar que els dissenys de l'arquitectura del sintetitzador virtual, de la base de dades del servidor i del mecanisme de composició col·lectiva, estaven íntimament relacionats.

FMOL: arbres, architectures de síntesi i creació col·lectiva

Cada peça FMOL pot ser fruit de la col·laboració de quatre autors. En comptes de triar l'enfocament col·lectiu "concurrent" (tots els músics alhora com a Res Rocket) o l'"horitzontal seqüencial", que consistiria a crear un tot, afegint-hi fragments l'un darrere l'altre, vam decidir l'enfocament "vertical". En FMOL, un segon compositor pot afegir noves veus o sons, o fins i tot modificar o distorsionar el que ha produït el primer, però no pot allargar les composicions. El mateix principi s'aplica per al tercer i el quart compositors.

El programari (*software*) definitiu, que va ser presentat al MIDEM de Cannes el gener del 98, funciona com un programa autònom —és a dir, independentment de qualsevol navegador— i un cop baixat (<http://www.sgae.es/fmol/>) i instal·lat, gestiona totes les connexions amb la base de dades del servidor (a més a més del motor de síntesi i de les interfícies gràfiques). Suporta vuit canals de so independents, sintetitzats tots ells a temps real, a partir dels algorismes de síntesi escollits per cada compositor entre una llista de gairebé cent opcions. A cada compositor li corresponen dos d'aquests canals. A les figures 1 i 2 es pot veure, respectivament, la finestra de selecció i configuració d'instruments i la interfície gràfica Bamboo (una de les dues disponibles a FMOL).

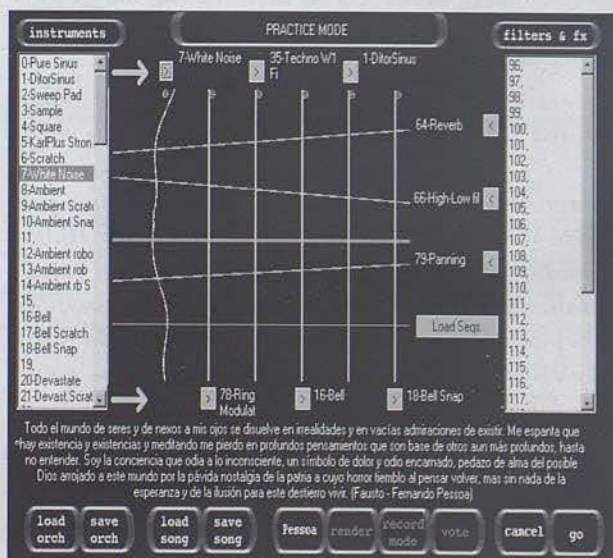

Figura 1. FMOL: finestra de configuració i selecció d'instruments

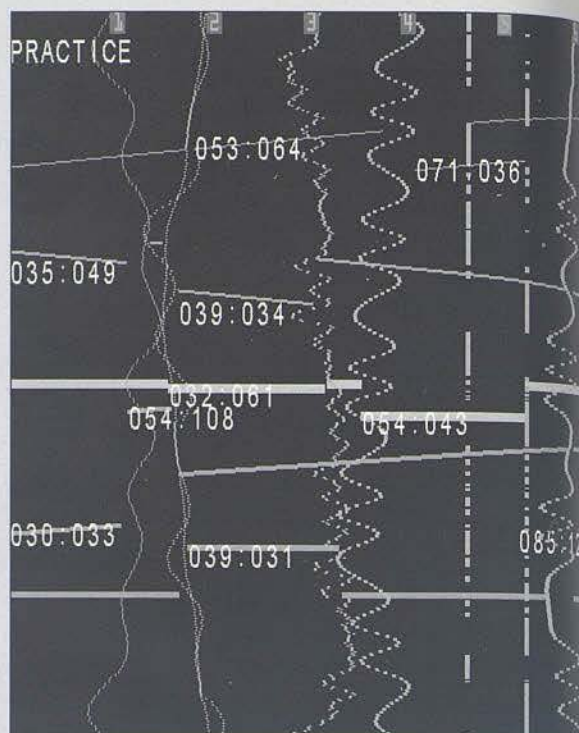

Figura 2. FMOL: la interfície gràfica Bamboo en acció

El servidor emmagatzema tots els temes rebuts en una base de dades amb una estructura d'arbre de quatre nivells de profunditat (un per a cada capa o compositor), la qual cosa permet que qualsevol tema inicial pugui tenir una "descendència" teòricament infinita. Cada cop que un usuari accedeix, mitjançant el programa, a la base de dades de temes en el servidor, pot:

- Observar l'estat actual de l'arbre.
- Escotar qualsevol dels seus nodes.
- Ampliar/modificar/distorsionar qualsevol node de nivell 1, 2 o 3 (els nodes de nivell 4 no es poden ampliar més).
- Iniciar una nova branca, creant un node de nivell 1.

Amb aquest mecanisme, qualsevol idea musical aportada per un compositor pot evolucionar en múltiples i, possiblement ortogonals, direccions diferents.

Imaginem diversos compositors connectats a FMOL i treballant sobre la mateixa branca. Com que les peces es componen en temps real (encara que normalment es realitzin diverses temptatives "proves", abans d'enviar el nou material al servidor), el lapse de temps entre que un autor envia una composició germinal i que comprovi que la peça ha tingut descendents, pot ser tan sols d'uns pocs minuts. Aquest procés pot ser iterat infinites cops. La figura 3, obtinguda a partir d'una captura de pantalla del programa, mostra un diàleg musical d'una hora i mitja entre dos usuaris (KTON i praxis, component el dia 28.03.1998, entre les 08:24 PM i les 9:58 PM).

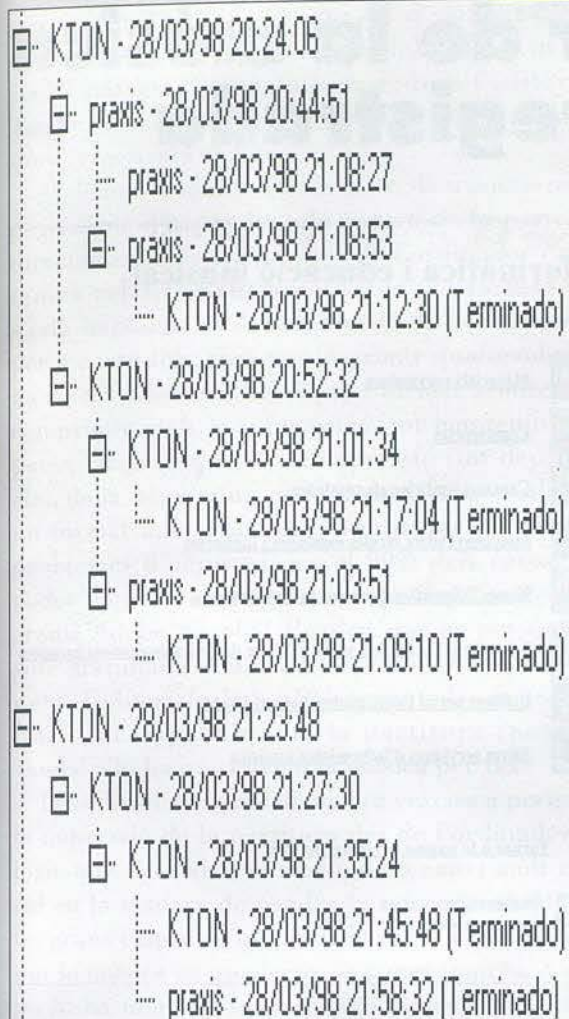

Figura 3. FMOL: un fragment de l'arbre de composicions

Autoria i drets

És ben cert que el fenomen Internet està provocant importants discussions i debats al voltant de les qüestions dels drets d'autor i la propietat intel·lectual. Conscient que són necessàries iniciatives que ofereixin exemples nous, susceptibles de ser observats i analitzats, l'SGAE va decidir apadrinar i produir aquest projecte, que es va plasmar, no solament en les dotacions econòmiques que el van fer possible, sinó també en el compromís d'agilitzar tots els tràmits de registre de les obres col·lectives resultants.

Amb aquesta intenció, el programari FMOL demana una sèrie de dades (nom complet, àlies i direcció de correu electrònic) a cada nou participant en el projecte. Aquesta informació s'emmagatzema automàticament i confidencial en una altra base de dades en el servidor, i l'usuari rep una clau d'entrada (*password*) personal. A partir d'aquest moment, de cada nova aportació, se n'enregistra en el servidor l'autor juntament amb l'hora i el dia de la col·laboració.

Conclusions

La pàgina i el servidor FMOL es van inaugurar tres mesos abans de l'estrena de *Faust 3.0*, al TNC de Barcelona, l'abril de 1998. Durant aquest període es van rebre més de 1.200 breus composicions d'uns 100 autors, de les quals se seleccionaren 50 que s'integraren a la banda sonora de l'obra.

Durant el procés de selecció, era cada cop més evident la quantitat de minicomposicions interessants que havien de ser descartades, així com també el "saber fer" de compositors anònims, en un terreny tan típicament elitista i poc promocionat com el de la música electrònica experimental. D'altra banda, la limitació dels 20 segons truncava irremissiblement peces que demanaven un major desenvolupament.

Ara sabem que molts dels compositors participants no tenien cap experiència treballant "amb el so i el soroll" (per oposició al treball amb notes i escales). Fins i tot, alguns componien per primer cop i, tot i així, van afrontar la tasca amb serietat, com ho demostren les llargues hores de connexió periòdica amb el servidor. Alguns, ens han comentat posteriorment, escolten ara el "so" d'una forma diferent i amb una nova sensibilitat. Tot això, en un entorn on l'immens potencial creatiu d'Internet és sovint desestimat per multituds àvids de plaer instantani, que naveguen per la xarxa com si d'un televisor amb zàping infinit es tractés, no pot sinó animar-nos profundament.

Reconeixements FMOL:

El *software* FMOL ha rebut el primer premi en l'apartat de multimèdia en el tercer concurs internacional de programari musical Bourges 98.

El disc compacte FMOL, realitzat íntegrament amb material recollit a la base de dades, ha estat seleccionat per Arco 99.

Algunes adreces a Internet:

<http://midiworld.com/mw-mflib.htm> (composicions MIDI originals. També clàssica i jazz).

<http://www.prs.net/midi.html> (fitxers MIDI clàssics).

<http://midimusic.miningco.com/blexchange.htm> (només composicions MIDI originals).

<http://www.flexfx.com> (cercador i enllaços a fitxers MIDI).

<http://www.resrocket.com> (*jam-sessions on line*).

<http://www.sgae.es/fmol> (pàgina principal de FMOL; permet baixar-lo).

<http://www.iaa.upf.es/~sergi/FMOL/Project%20Description.htm> (informació addicional sobre FMOL).

Sergi Jordà

sergij@mx3.redestb.es

Internet i el futur de la música impresa i enregistrada

Per LLORENÇ BALSACH

El creixement de la xarxa Internet a tot el món és espectacular, molt més ràpid que el que va suposar al seu temps la incorporació de la televisió a les llars. Tots els especialistes auguren que, en un futur proper, la majoria d'empreses i famílies disposaran d'una connexió a la xarxa.

Com afectarà això a la música? Les prediccions solen ser molt diferents del que passa realment, però no és molt agosarat fer volar la imaginació i escenificar algunes possibles situacions com les següents en un futur imaginari.

Imaginem-nos que estem buscant la partitura de, posem pel cas, la *Sonata per a clarinet i fagot* de Poulenc. Aquesta partitura, com tantes d'altres, difícilment la trobarem en un establiment convencional i aconseguir-la pot ser un procés llarg i costós.

Ens connectem a Internet, sol·licitem aquesta peça en un cercador de partitures, en paguem el cost mitjançant una targeta i al cap d'uns minuts la tenim impresa a la nostra impressora.

A més, volem escoltar una versió enregistrada d'aquesta peça: anem a la base de dades de música enregistrada, cerquem aquesta peça, i mitjançant l'equip d'alta fidelitat connectat a l'ordinador o a la televisió, escoltem i enregistrem en CD l'esmentada peça.

Aquests són uns possibles exemples de com Internet pot modificar el món de la música impresa i enregistrada en un futur més o menys proper.

De fet, abans hem usat l'expressió "fer volar la imaginació" per referir-nos a aquestes possibles activitats en un futur, però la veritat és que algunes d'aquestes coses ja es poden fer, més o menys rudimentàriament i amb una bona dosi de paciència, en l'actualitat.

La música impresa a la xarxa en l'actualitat

A l'adreça Classical Sheet Music Publishers & Distributors (www.webcom.com/musics/catalogs.html), pàgina incorporada dins del Directori de la música a Catalunya (www.webcom.com/musics) he realitzat un recull de pàgines web d'editores i distribuïdores de música impresa de tot el

Informàtica i educació musical

[Materials curriculars](#)

[Experiències](#)

[Cançons tradicionals catalanes](#)

[Intercanvi entre escoles catalanes i japoneses](#)

[Xarxa Telemàtica Europea per a l'Educació](#)

[Teledmus: Vocabulari musical i base de dades de cançons europees](#)

[Utilitats per al sintetitzador Roland SK-50](#)

[Altres servidors d'informàtica i música](#)

[Tornar a la pàgina principal del PIE](#)

fbusquets@pie.xtec.es

Francesc Busquets - 09/01/97

món. Actualment hi consten 102 pàgines web (entre les quals hi ha 5 de catalanes) i segur que n'hi existeixen moltes més.

Suposem que volem trobar una determinada partitura –el millor i més ràpid que podem fer és trucar a l'Audenis o a la Casa Beethoven, demanar si la tenen i anar-la a comprar allà o demanar que ens l'enviïn. Però suposem que és una partitura difícil d'aconseguir. Si coneixem l'editora que l'ha publicat i aquesta disposa de pàgina web, només caldrà consultar el seu catàleg per l'ordinador. Moltes pàgines disposen ja de sistemes de recerca és a dir, entrem el nom de l'obra o del compositor (o de l'editorial, si es tracta d'una distribuïdora –o fins i tot d'un instrument determinat– i en pantalla apareixen les partitures amb les característiques sol·licitades. Si localitzem la partitura, el més probable és que la puguem comprar directament a l'editora; normalment es pot pagar amb targeta. Al cap d'un temps rebrem la partitura per correu.

Si no coneixem l'editora de la partitura, la cosa esdevé més difícil. El millor és deixar la pàgina d'editorials musicals i intentar cercar la informació amb un cercador generalista com Alta Vista (www.altavista.com) (actualment, a aquest cercador, és possible fer-li preguntes –en anglès– del

pus: on puc trobar la *Sonata per a clarinet i fagot* de Poulenc?). Segur que alguna informació us sortirà i potser d'aquí podreu deduir l'editorial. També podeu consultar la informació de biblioteques (vegeu més avall).

A algunes pàgines d'editores o distribuïdores ja és possible d'imprimir una mostra de la partitura directament a la impressora de l'ordinador en un temps relativament acceptable. El format que s'està imposant és l'anomenat PDF, no únicament per a partitures, sinó per imprimir qualsevol pàgina de text amb gràfics. Aquest format aconsegueix comprimir molt la informació, tot mantenint una potencial gran qualitat d'impressió (tot depèn, és clar, de la impressora que tinguem connectada). És un format universal, en el sentit que no tindrem problemes d'impressió en el 99% dels casos. Per poder imprimir, però, necessitem disposar del programa Adobe Acrobat Reader, que es pot aconseguir gratuïtament des de la xarxa. En dos o tres webs d'editorials de les 102 esmentades és possible fins i tot imprimir tota la partitura (pagant). També n'hi ha que envien la música per fax.

Les editorials semblen encara reàcties a permetre la impressió de la partitura des de l'ordinador. És lògic que sigui així, es tracta d'un canvi molt radical en la manera de vendre la música, sobretot en les grans empreses que durant generacions han venut la música en quaderns de paper imprès. A més, no hi ha una legalització clara respecte dels drets d'autor en aquestes circumstàncies. A això, s'hi suma el fet que normalment els guanys d'una obra publicada són a molt llarg termini i les editorials acostumen a tenir grans estocs de partitures que han de vendre d'una manera o altra. Tampoc no és senzill passar tota la música a format PDF. En les obres que s'han dibuixat amb programes informàtics com ara Finale o Score, això és relativament senzill, però en la resta —que és la gran majoria— s'han d'escanejar pàgina per pàgina (la qual cosa fa que també ocupin més memòria i, per tant, que tardin més a imprimir-se, a part de patir una minva en la qualitat). També cal afegir el conflicte que això suposaria entre les editorials, les distribuïdores i les botigues de partitures, moltes vegades també amb una relació comercial de generacions.

A part dels webs de les editorials i distribuïdores, també podem trobar a Internet bases de dades de música impresa i manuscrita. Solen ser pàgines d'institucions com ara biblioteques, organismes estatals, etc.

Les biblioteques més completes són The British Library i la Library of Congress a Washington. La British Library té un cercador només de partitures (partitures que tenen a la biblioteca, evidentment, que són moltes); a més, té l'avantatge que es poden buscar per autor, títol, editorial... i combi-

nacions instrumentals(!). Així, per exemple, si posem "flute and piano" veurem que ens surten 219 partitures. Si posem, per exemple, "Guinjoan" surten 22 obres d'aquest compositor català. La Biblioteca del Congrés és encara més gran que la British Library, però actualment no hi ha un cercador només per partitures (fa uns anys, a través de TELNET —una versió primitiva de la World Wide Web— recordo que sí es podia consultar només la música) i ara els llibres, partitures i discos i altres materials estan tots agrupats en un sol cercador. Per fer una comparació: demanant "Guinjoan" surten 28 fitxes (entre partitures, discos i llibres).

Una pàgina absolutament recomanable és la del RISM (Répertoire International des Sources Musicales), on hi ha un recull de manuscrits musicals des del 1600 fins al 1850. Té un cercador excel·lent i a cada fitxa apareixen els incipits musicals de cada obra(!). Així, per exemple, introduint "Terradel·las" apareixen 71 obres o fragments d'òperes d'aquest poc conegut compositor català del segle XVIII, cada una amb el seu incipit musical i l'arxiu on es poden trobar.

Un inici del que pot ser el futur en la recerca i obtenció de música impresa de què parlàvem al començament de l'article, el trobem a la pàgina alemanya VLM (Verzeichnis Lieferbaren Musikalien). És una creixent base de dades privada de partitures musicals on, una vegada trobada la partitura, l'empresa s'encarrega de vendre-la(?) o bé et dirigeix a la pàgina del lloc on la pots trobar.

És molt possible que a la llarga s'aconsegueixi aglutinar totes les partitures publicades al món en una única base de dades. Això ho poden aconseguir empreses com l'esmentada anteriorment o institucions com ara l'ISMN (International Standard Music Number), semblant a l'ISBN dels llibres, però en partitures, i que funciona des de l'any 1995 (per cert, Espanya és un dels pocs països europeus que encara no ha creat l'agència ISMN i els editors encara hem de fer servir l'ISBN espanyol). He consultat la pàgina oficial de l'ISMN a Berlín però no sembla que hi hagi informació de la seva base de dades disponible a Internet.

La música enregistrada a la xarxa en l'actualitat

A Internet hi ha milers de pàgines que contenen peces musicals amb els més diversos formats. El problema de la música enregistrada, si la volem de qualitat, és el gran volum d'informació que conté. Actualment el format que s'està imposant ràpidament és l'anomenat MP3 (MPEG1 layer3) arran del seu gran nivell de compressió de dades tot mantenint una qualitat d'àudio semblant a la d'un CD (de fet, és el format d'àudio que s'utilitza en els

Library of Natural Sounds

The largest collection of its kind in the world, the **Library of Natural Sounds (LNS)** at the Cornell Laboratory of Ornithology is a vital tool for conservation, education, and research. The collection consists of over 130,000 wildlife recordings that represent more than 6,000 species of birds, as well as numerous recordings of reptiles, amphibians and mammals.

Sound
of the
Week

We invite you to listen to **LNS** recordings by visiting our popular **Sound of the Week** feature.

Welcome to LNS

To find out more about LNS click on one of the buttons on either side of this page.

recentment apareguts vídeos compactes DVD). A Internet es poden trobar milers de peces en aquest format (vegeu www.mp3.com), fins i tot de música clàssica. Però per molt comprimida que estigui la música, amb l'estat actual de les comunicacions, transferir una peça musical a l'ordinador (amb qualitat CD) pot tardar entre 3 i 10 vegades la seva durada real. Per poder escoltar la música també cal un programa especial de reproducció, però igualment que en el cas del format PDF, també es distribueix gratuïtament per Internet.

Hi ha un format anomenat Real Audio que permet escoltar la música directament, sense transferir cap fitxer; de fet, es poden escoltar moltes emissores de ràdio –entre les quals Catalunya Ràdio– amb aquest format. El problema, evidentment, és que la qualitat sonora és molt deficient, però pot ser útil per fer-se una idea de com sona una determinada música. El que sí desaconsello totalment són els anomenats fitxers MIDI, que ocupen molt poca memòria però que converteixen tota la música al so d'un teclat electrònic.

Fins al dia en què la fibra òptica –que sembla que ja s'està instal·lant amb celeritat a Catalunya– acabi substituint les línies telefòniques de coure, no podrem començar a parlar de la venda instantània de música per Internet.

Igual com amb les partitures, el que sí podem fer actualment és comprar discos directament des de l'ordinador. Quin és l'avantatge respecte dels comerços tradicionals? Bàsicament dos, la recerca

de la música sol ser ràpida –podem buscar per títol, compositor, segell, intèrpret, etc.– i la varietat de discos (en no estar limitat per un espai físic) és molt més gran –fins i tot es poden trobar discos dels segells catalans més petits. El desavantatge, aquí a Catalunya, és que la majoria d'aquestes botigues virtuals estan als Estats Units i en sumar el transport, el disc surt molt més car. En aquest cas també pot ser millor i potser més ràpid encarregar-lo a la botiga tradicional de discos. Les botigues de discos més grans i conegudes a Internet són: CD Now, Amazon, Tower Records, Music Boulevard... Les seves adreces es poden trobar a la nostra pàgina (www.webcom.com/music/guido.html).

Fent un resum del que pot ser el futur proper de la música impresa i enregistrada, la meua opinió és que en un temps relativament breu coexistiran simultàniament tres maneres de comprar música impresa: la tradicional a la botiga, la compra de partitures infreqüents directament a l'editorial i la impressió directa de música mitjançant l'ordinador. Per als discos, crec que l'aparició de botigues virtuals a Espanya o Europa farà que molta part de les compres es facin per aquest mitjà, sobretot entre els habitants que no vivim ni treballem a Barcelona. Respecte de la venda directa del so per Internet, crec que encara en som lluny, però sens dubte es farà durant les primeres dècades del segle que som a punt d'encetar.

FLORENCE QUIVAR

Sensibilitat i exquisidesa d'una gran mezzosoprano

L'any 1981, una llavors jove mezzosoprano nord-americana, Florence Quivar, trepitjava per primer cop el Palau de la Música Catalana per interpretar, amb la que llavors s'anomenava Orquestra Ciutat de Barcelona i sota la batuta d'Antoni Ros Marbà, *La damnació de Faust*, d'Hector Berlioz. Ara, setze anys després, Florence Quivar ha tornat al Palau per cantar, juntament amb la mateixa formació, dirigida pel seu actual titular, Lawrence Foster, *El cant de la terra*, de Gustav Mahler. Considerada actualment com una de les veus més valuoses del panorama líric internacional, la cantant ha deixat reflectit que, a més d'una artista de primera magnitud, és també una dona d'un encomanadís sentit de l'humor i una arrasadora personalitat.

Per ANNA MARIA DÀVILA

Ens sap molt de greu que la seva presència a Barcelona no hagi estat molt més freqüent durant aquests anys...

—A mi també. La veritat és que no he actuat gaire a Espanya. L'any 92 vaig ser a Sevilla per interpretar *Un ballo in maschera* i recordo haver vingut també aquí, a Barcelona, una altra vegada per fer la Segona Simfonia de Mahler amb Zubin Mehta i la Filharmònica d'Israel, però no sabia dir quan va ser això.

—El març de 1983, en la temporada Palau 100.

—De debò? Em sembla que la meua memòria és una mica fluïxa.

—Segur que la seva agenda és tot el contrari. ¿Ens podria explicar com desenvolupa actualment la seva activitat artística, quin percentatge del seu temps

dedica a l'òpera, al recital, als concerts?

—La veritat és que faig tot el que m'arriba... (riu). El que més m'agrada són els concerts, però curiosament, mai no he fet òpera a Espanya.

—Com s'explica, això?

—Jo crec que és perquè quan vaig començar la meua carrera tenia una veu més aviat lleugera i per tant el repertori operístic que se'm podia oferir no era tan ampli. En canvi, sí se'm va presentar l'oportunitat de fer força concerts, Mahler, Beethoven, i aleshores les coses varen anar d'aquesta manera.

—I actualment, quines són les fronteres del seu repertori?

—Bàsicament, canto Respighi, Zemlinski, Alban Berg i, sobretot, molt Mahler, potser massa i tot. Centenars de vegades, em sembla. Per al repertori de lied m'estimo molt particularment Brahms. Em concentro, sobretot, en el darrer període romàn-

tic. També he estrenat obres de Penderecki. D'ell vaig interpretar la seva Setena Simfonia, Les set portes de Jerusalem.

—Recentment, a més, ha participat en l'estrena de l'òpera *Amistat*, d'Anthony Davis, a la Chicago Lyric Opera.

—Efectivament. En realitat només intervenia en una escena, tot i que el meu paper era extremament difícil, però per a mi molt fascinant.

—¿Ens podria dir per què aquest evident interès que manifesta vostè per la música contemporània?

—Bé, de fet, quan he pres la decisió de participar en una interpretació d'aquest tipus, com l'obra de Davis, ha estat perquè la proposta m'ha semblat interessant per si mateixa. Per tant, no em considero una veritable especialista en el repertori contemporani.

—Tot i que no sigui una especialista, com assenyala, hi ha

FOTO: A. BURGUES

FOTO: A. BURGUES

172 *revista musical catalana*

moltes cantants que refusen fer aquest repertori perquè diuen que és massa exigent amb les seves veus i que, en el fons, les perjudica.

—Jo crec que en aquesta època, el que més danya la veu és cantar contínuament òpera, sense anar alternant repertori. Evidentment, hi ha molta gent que ha fet això, però en actualment, en què la gent comença molt jove i, a més, ha d'estar viatjant contínuament, pot ser molt perillós. L'ideal és poder barrejar el lied amb òpera o concerts, anar combinant repertoris.

—Quines són les òperes que vostè té actualment en repertori?

—Tristan e Isolde. També Norma, Trovatore i Aida, que he fet en versió de concert.

—¿En alguna oportunitat ha lamentat no tenir la tessitura de soprano per poder afrontar un repertori operístic més ampli?

—I tant..., per poder cantar Puccini sobretot, i bel canto en general. M'hauria encantat in-

terpretar Tosca, per exemple. La veritat és que m'hauria agradat fer tots els seus personatges.

—Una vegada Mirella Freni va dir que per a ella era impossible interpretar Madame Butterfly, no per raons tècniques, sinó emocionals. ¿Vostè s'ha trobat alguna vegada en una situació d'aquestes?

—La veritat és que no, però és cert que hi ha molts factors que influeixen quan afrontes una interpretació. Hi ha la vida privada, la música... O sigui que sí, jo també he tingut funcions amb moments difícils.

—Abans parlava que en aquest moment la gent comença la seva carrera molt d'hora. Quina opinió li mereix aquest fet tan estès en l'actualitat? Sembla com si els cantants encara no haguessin tingut temps de sortir dels conservatoris que ja són famosos i estan actuant per tot el món.

—Sí, estic d'acord que aquesta és la tendència actual. Si mirem els programes del Metropolitan o de l'Òpera de Chicago ens tro-

bem que hi està cantant gent molt jove, que són meravellosos i tenen molt de talent, és clar, però aquesta no és la qüestió. Penso que això és molt perillós, perquè aquesta gent que puja tan ràpid, sense tenir la preparació o l'experiència suficient, a la llarga s'acaben cremant.

—Dins d'aquest panorama líric actual, també fa l'efecte que hi ha més presència de veus americanes. Com si, de sobte, els Estats Units haguessin passat de ser un país importador a ser un país exportador de veus. Què n'opina?

—Jo crec que els Estats Units sempre han donat moltes veus molt bones. En tot cas, si hi ha hagut una major presència americana a Europa, pot ser després de la Segona Guerra Mundial. Ara, en canvi, el que passa és que hi ha molta més quantitat de cantants a tot arreu i això fa que hi hagi més competència. A parer meu, els cantants americans continuen venint a Europa, però en canvi tenen moltes menys

oportunitats de treballar que no abans.

—També fa la sensació que Europa ha deixat de ser destinació obligada per a la formació de qualsevol cantant i que els Estats Units ofereixen, també, una molt bona formació. La Juilliard School n'és un bon exemple.

—No hi estic massa d'acord, amb això. Crec que el nivell de l'ensenyament musical al meu país no és del tot bo. El que sí va passar és que arran de la guerra, molts professors europeus, magnífics professors, van anar a Amèrica i això va permetre crear uns bons centres d'ensenyament. Però un cop desapareguda aquesta gent, no en va quedar res. De fet, en l'actualitat, als Estats Units continuem tenint aquella mena d'admiració pel mestre estranger i quan ve un professor de fora, tothom vol anar a fer classes amb ell. Nosaltres no tenim bons professors per a les veus.

—Al començament de la seva carrera vostè va guanyar diversos concursos, com el Marian Anderson o el Concurs d'Òpera de Baltimore. ¿Creu que aquest fet és fonamental perquè la gent jove s'obri camí?

"Recordo una Cançó de la terra a Londres amb Kurt Masur que va ser una experiència increïble"

—Desgraciadament sí. I més que res perquè per fer una carrera musical es necessiten molts i molts diners, i els premis constitueixen una bona ajuda financera per poder continuar endavant, a més d'oferir una plataforma de promoció per als joves. Jo veig els concursos com una mena d'avinguda que cal recórrer.

—Tornant al tema del repertori. Comença també a ser usual que els cantants lírics interpretin aquest tipus de repertori que s'anomena cross-over. És a dir, peces que no són estrictament clàssiques. ¿Vostè també preveu aquesta possibilitat?

—Sí, sí que m'ho he plantejat i ho trobo força interessant. M'atrauen, per exemple, els espirituals, el repertori francès i el jazz.

—¿Ens podria parlar una mica dels seus compromisos en el futur immediat?

—Entre altres coses, haig de fer la Tercera de Mahler amb la Simfònica de Boston i la Nove-na de Beethoven amb l'Orquestra de San Francisco, sota la direcció de Michael Tilson Thomas. I també la Tercera de Mahler amb l'Orquestra de Chicago.

—Per acabar, vostè ha estat dirigida per les millors batutes del món. ¿Ha tingut alguna vegada algun problema amb qualsevol d'ells, potser pel seu caràcter, la seva personalitat?...

—No, mai. Tot el contrari, de tots ells t'ha quedat quelcom de positiu i has après moltes coses. Recordo en particular un Cant de la terra a Londres amb Kurt Masur, que va ser una experiència increïble. I també una altra vegada amb Larry Foster. A Giulini també el recordo amb molt d'afecte. És un veritable gentleman.

catalunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MUSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA
C/ Sant Fancesc de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/líbeta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meua subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA"

Nº Entitat Nº Agència Dígit control Nº Compte

Titular Banc/Caixa Agència

Adreça agència Població Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms Professió

Carrer Telèfon

Població Dte. Província

Desitjo subscriure'm a partir del número ☐ Faré efectiu l'import mitjançant ☐

amb la quota anual de 4.200 ptes. ☐ taló bancari adjunt.

semestral de 2.350 ☐ domiciliació bancària. Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

FOTO: A. BOFILL

Josep Vila

Ofèlia Sala

Important oferta simfònica a la setena edició del cicle Els Diumenges al Palau

Per RRM

Una oferta variada, eclèctica i d'un nivell qualitatiu important configura la setena edició del cicle Els Diumenges al Palau que promou i finança en exclusiva la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana.

El cicle, que comença el proper dia 28 de febrer amb un concert a càrrec de l'Orfeó Català, Orquestra de Cambra Gonçal Comellas i l'organista David Malet amb direcció de Josep Vila, està integrat per vuit concerts, que abasten gairebé tots els gèneres, enguany amb un protagonisme especialment acusat del simfònic i simfonico coral.

En aquest sentit, s'ha de destacar, d'entrada, l'esmentat primer concert, que permetrà gaudir de la primera audició a Catalunya del *Rèquiem*, de Duruflé (1902-1986), un compositor contemporani força desconegut. Es tracta d'una composició que Josep Vila va considerar molt en la línia de l'homònim de Fauré; una música que, havent estat escrita a la centúria actual, estèticament, està

ancorada en els postulats entre tardoromàntics i impressionistes. Obra d'un considerable atractiu, permet el lluïment de la formació coral, en aquest cas l'Orfeó Català.

En el mateix terreny simfonico coral s'ha de fer esment del darrer concert del cicle (6 de juny), que oferirà la probablement més important obra religiosa de Mozart, després, és clar, del *Rèquiem*, la *Gran Missa K 427*, que serà interpretada pel Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana acompanyat per l'Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra i comptarà amb un quartet de solistes que encapçala la soprano valenciana Ofèlia Sala, un autèntic luxe, amb Marta Almajano, un nom prou reconegut i estimat a casa nostra, el tenor Lluís Vilamajó i el baix Jordi Ricart, dos artistes catalans així mateix prou reconeguts.

Amb aquests dos grans concerts com a entrada i cloenda, en l'endemig cal destacar també en el mateix terreny del gran format, el que oferirà l'Orquestra Filharmonia de Cambra amb direcció d'Ernest Martínez Izquierdo i ac-

tuació solista de Carles Trepal que interpretarà el bellíssim *Concert per a guitarra i orquestra* d'Heitor Villa-Lobos, en un programa que haurà obert el conegut *Prélude a l'après midi d'un faune*, i clourà la *Simfonia núm. 4 "Italiana"* de Fèlix Mendelssohn.

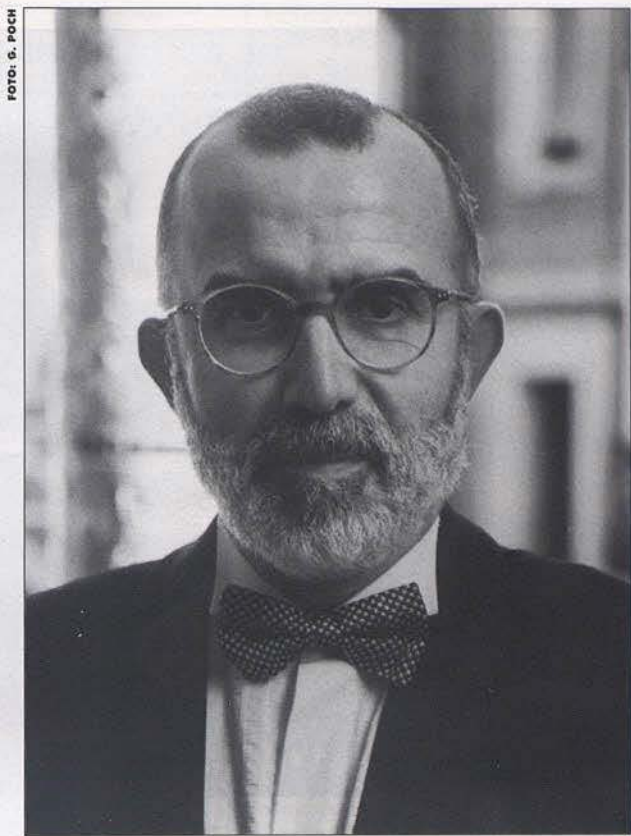
L'Orquestra Simfònica de Vallès, dirigida pel seu titular Salvador Brotons amb l'actuació com a solista de Ramon Coll, oferirà un programa en què s'interpretarà com a part central el *Concert per a piano i orquestra* de Chopin, es clourà amb la tan celebrada *Simfonia núm. 9 "El nou món"* de Dvóřák i l'obrirà una obra del compositor català Pladevall.

Per la seva part, sense canviar de tessitura, l'Orquestra Simfònica de l'Òpera de Malmö, dirigida pel seu titular, Shuya Okatsu, interpretarà un programa integrat per obres de Strauss, Mahler i Schubert, amb el concurs del baríton Michael Weinius.

En el terreny del petit format cal fer esment del recital que oferirà la pianista Alba Ventura, un valor cada dia més consolidat que ha escollit un programa inte-

Alba Ventura

Jordi Casas Bayer

grat per obres de Granados, Schubert, Liszt i Prokófiev.

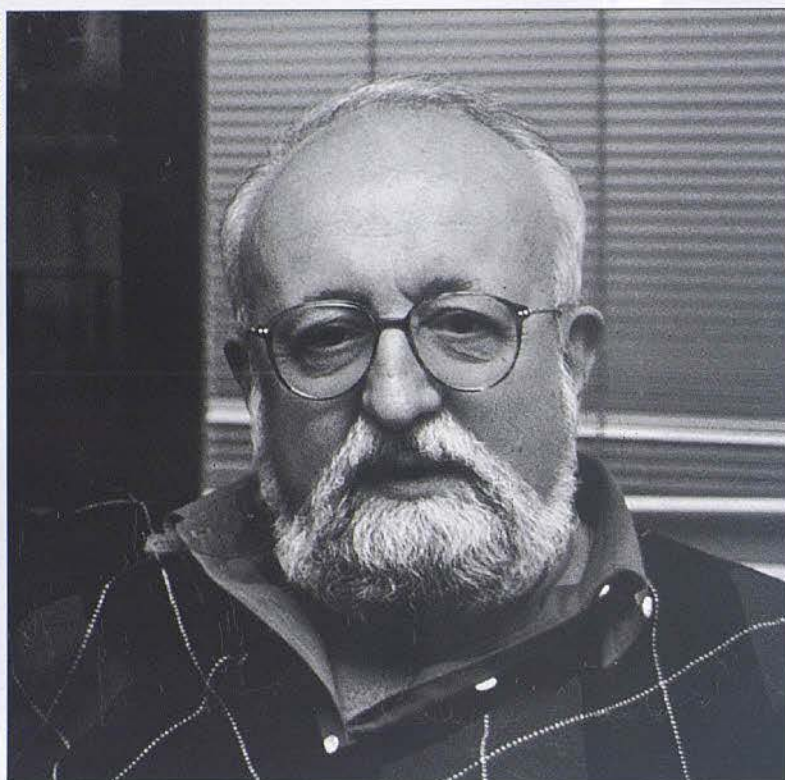
L'apartat cambrístic inclou dos concerts d'un interès prou notable. D'una banda, el que oferirà el Quartet Casals, integrat per Vera Martínez-Mehner, Abel i Arnau Tomàs i Andoni Merciero, amb la col·laboració del clarinetista Josep Sancho amb un programa Webern, Mozart i Schubert. Finalment, el Dresdner Barocksolisten, formació especialitzada en repertori de música antiga i interpretació amb instruments d'època o rèpliques, oferirà un concert amb protagonisme solista del clavecí, dedicat íntegrament a obra de J. S. Bach. Els solistes seran tres coneguts clavicembalistes catalans: Maria Lluïsa Cortada, Eduard Martínez i Jordi Reguant.

Amb un pressupost de 24 milions de pessetes i un percentatge d'ocupació que fins ara ha estat superior al 90 per cent a gairebé totes les edicions, Els Diumenges al Palau vol constituir, una edició més, un cicle capaç d'atendre els seus objectius bàsics: obrir el concertisme a nous segments d'aficionats, presentar una oferta d'un gran interès i amb un nivell interpretatiu elevat i atendre l'oferta d'artistes catalans.

Carles Trepal

FOTO: E. GUILLAMET

Penderecki dirigeix obra pròpia

Palau 100 (Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana). Sinfonia Varsovia. Dimitri Ashkenazy, clarinet. Dir.: Krzysztof Penderecki, Prokófiev, Penderecki, Mendelssohn. Palau de la Música Catalana. 18 de febrer de 1999 (21 h).

En la música d'avantguarda, Krzysztof Penderecki ha esdevingut ja un veritable compositor clàssic. Des de les seves composicions *Estrofes*, *Emanacions* o els *Psalmes* de David —escrites en un estil serial lliure—, *Anaklasis* —amb un llenguatge plenament expressionista— o les seves obres que gaudeixen de més celebritat, com la *Passió segons sant Lluc*, escrita l'any 1962, o *Lamentacions de les víctimes d'Hiroshima*, aquest compositor i director nascut a Cracòvia l'any 1933 ha estat punt de referència en la trajectòria de la música del segle XX. La seva tasca com a compositor, que tingué en la dècada dels anys setanta un nou impuls amb la creació d'obres com *Canticum Canticorum*, *Salomonis*, *Magnificat* —que va rebre el Premi Honegger—, el *Concert per a violí* —una de les seves pàgines emblemàtiques— o l'òpera *El pa-*

radís perdut, desenvolupa idènticament una tasca modelica en el camp de la direcció orquestral.

Actualment ocupa el càrrec de principal director invitat de la Norddeutscher Rundfunk Orchester d'Hamburg i de la Mitteldeutscher Rundfunk Sinfonie Orchester de Leipzig, a més de ser director del Festival Casals de San Juan de Puerto Rico. Ara a Barcelona actuarà al Palau dirigint, a més d'obres de Mendelssohn i Prokófiev, pàgines de la seva pròpia creació, com el *Concert per a viola* —en versió per a clarinet— i la *Sinfonietta per a corda* al capdavant de la Simfònica de Varsòvia, una formació que va rebre un impuls decisiu l'any 1984 quan va rebre una estreta col·laboració de Lord Yehudi Menuhin actuant a partir d'aquell moment als escenaris més rellevants d'Amèrica del Nord i del Sud, d'Àsia i d'Europa.

El paper de solista l'ocuparà el clarinetista Dimitri Ashkenazy, fill del mític pianista i director Vladimir Ashkenazy, el qual precisament actuarà en el següent concert programat en la temporada de Palau 100. ● LL.Trullén

Rahman El Bacha interpreta Chopin

Euroconcert. Abdel Rahman El Bacha, piano. Chopin. Palau de la Música Catalana. 24 febrer de 1999 (21 h).

La temporada Euroconcert commemora el 150 aniversari de la mort de Chopin amb un recital a càrrec d'Abdel Rahman El Bacha, pianista que ja va fer el seu debut a la península ibèrica, precisament convidat per la mateixa temporada, al Palau de la Música Catalana.

Nascut a Beirut (Líban) l'any 1958, va viure envoltat en un ambient marcadament musical i amb només deu anys va realitzar la seva primera aparició pública. Després que Claudio Arrau veiés en El Bacha un pianista de primer ordre, aquest artista libanès va rebre beques d'estudi per part de França, Gran Bretanya, i l'antiga URSS. Al Conservatori de París, sota el mestratge de Pierre Sancan, El Bacha va obtenir un seguit de premis en diferents disciplines impartides al centre. El punt que va marcar decisivament la seva trajectòria va arribar l'any 1978 quan amb només dinou anys obtenia el Premi de Piano Reina Elisabeth de Bèlgica. A partir d'aquell moment la seva carrera va rebre un impuls definitiu i se succeïren les actuacions a escenaris tan prestigiosos com el Mozarteum de Salzburg, el Théâtre des Champs Elisées de París o el Concertgebouw d'Amsterdam, a més de realitzar nombroses gires per Europa, el Japó i l'Orient Mitjà.

El seu repertori resulta sumament ampli, amb més de cinquanta pàgines per a piano i orquestra que van des de Bach a Ravel, passant per Mozart, Beethoven, Rakhmàninov o Prokófiev. El seu trajecte discogràfic va iniciar-se l'any 1983 amb una gravació dedicada a Prokófiev —premiada amb el Grand Prix de l'Académie Charles Cross—, i a partir d'aquell moment n'han anat apareixent nous enregistraments, dedicats a música de Ravel, Schumann, Bach, i molt especialment Beethoven, de qui va enregistrar la integral de les *Sonates per a piano*.

Actuacions sota les ordres d'Inbal, Baudo, Masur, al costat d'orquestres com la Filharmònica de Berlín, l'Orquestra de París, o la Suisse Romande, han consolidat la trajectòria d'aquest artista que a més de la seva reconeguda vàlua com a solista du a terme una rellevant tasca com a compositor. ● LL.T.

Pletnev, hereu de la millor tradició russa

Palau 100 (Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana). Mikhaïl Pletnev, piano. Bach, Mendelssohn, Grieg, Schumann. Palau de la Música Catalana. 11 de febrer de 1999 (21 h).

L'herència de l'escola pianística russa té en Mikhaïl Pletnev un dels seus màxims exponents. Nascut el 14 d'abril de 1957 a Arkhangelsk, a la riba del Mar Blanc i molt a prop del Pol Nord, va viure des de la seva infantesa un ambient marcat per la música. Membre d'una família de músics, les qualitats de Mikhaïl van fer-se força evidents, i als tretze anys ingressava a l'Escola Central de Música de Moscou. Quatre anys després les seves virtuts el porten a prosseguir la seva formació al Conservatori de Moscou, on és alumne de Lev Vlasenko i Jakob Flier, que, mort l'any 1977, havia rebut el mestratge d'Igoumnov, hereu del pianisme de Siloti, que per la seva banda havia estat deixeble directe de Liszt i Nicolai Rubinstein.

Pletnev és en l'actualitat, juntament amb Andrei Gavrilov, el representant més emblemàtic de l'escola pianística russa de la seva generació. Pletnev va estudiar paral·lelament composició i direcció d'orquestra, una disciplina que en l'actualitat ocupa un lloc idènticament important a la seva carrera com a pianista.

El punt d'inflexió decisiu en la seva trajectòria artística va arribar l'any 1978; amb només vint-i-un anys obté el primer Premi Txaikovski de Moscou, i es converteix en un dels artistes més joves a aconseguir aquest preuat guardó. Amb el triomf al Concurs Txaikovski inicia la seva tasca concertística: actuacions per tota l'antiga URSS i Europa, debut als Estats Units l'any 1979 i una trajectòria que concert rere concert resultava aclamada a nivell internacional. Les seves recreacions d'obres certants de Mozart i de Beethoven, dirigides des del teclat, mostraven la seva vàlua com a pianista i com a director.

Però Pletnev, un músic en el sentit més ampli del terme, no

FOTO: S. MAYAT/DOG

només volia assolir èxits en el camp pianístic, sinó que volia mostrar el seu talent com a director d'orquestra. L'any 1980 va debutar en aquesta disciplina i deu anys després Mikhaïl Gorbtxov li va permetre crear una orquestra —l'Orquestra Nacional de Rússia amb seu a Moscou— independent del govern, un fet força històric com insòlit, ja que des de l'any 1917 no sorgia un conjunt simfònic netament independent de l'estat. Pletnev va saber-se envoltar dels millors instrumentistes d'altres orquestres de Moscou per crear una formació que va assolir immediatament èxits internacionals.

Com a compositor ha assolit grans èxits a Rússia, però aquesta faceta encara no és prou coneguda més enllà d'aquest país.

La carrera com a pianista prosseguia amb èxits arreu i la de director es consolidava amb un seguit de triomfs al capdavant de l'orquestra Philharmonia, la London Symphony, o Los Angeles Philharmonia.

Com a solista invitat ha actuat sota les ordres d'Abbado, Blomstedt, Giulini, Haitink, Chailly, Sanderling, Gergiev o Maazel a les sales de més prestigi del món i els seus recitals en solitari esdevenen idènticament paradigmàtics.

El repertori de Pletnev és d'una gran amplitud; de Bach als compositors del segle XX. Pletnev ha mostrat una gran estimació per les obres de Txaikovski i a més del cèlebre *Concert en Si bemoll op. 23*, ha interpretat en públic obres tan inusuals com les *Dotze peces de moderada dificultat op. 40* o l'*Àlbum infantil op. 39*, a més d'haver realitzat l'arranjament per a piano d'una *suite* concertant del *Trencanous*. Les seves recreacions d'obres poc freqüents sobre els escenaris, com les *Peces líriques* de Grieg —de les quals interpretarà una selecció en el seu recital al Palau i que han obtingut unes crítiques entusiastes—, comparteixen protagonisme amb les grans obres de la literatura pianística de tots els temps.

La discografia de Pletnev resulta idènticament aclamada. Els seus enregistraments com a pianista en solitari, que van iniciar-se amb Deutsche Grammophon amb un disc compacte dedicat a Chopin, han tingut una gran transcendència en el món pianístic. Des de *Sonates* de Scarlatti amb les quals va obtenir l'any 1996 un Grammophone Award i els seus discos més recents dedicats a *Variacions* i *Bagatel·les* de Beethoven, novament a Chopin, a *Sonates* de Prokófiev, i a Liszt —en el qual interpreta una de les més extraordinàries recreacions de la *Sonata en Si menor*—, integren part d'una discografia en solitari realitzada per un pianista que ha rebut els qualificatius de brillant, provocador, misteriós, de tècnica formidable, i que discogràficament integra part de l'extraordinària col·lecció dirigida per Alfred Brendel dedicada als grans pianistes del segle XX i que inclou enregistraments dels setanta-quatre pianistes considerats més cèlebres del nostre segle. Obres de Bach, Grieg, Mendelssohn i Schumann ocuparan la programació que Pletnev ha preparat per al seu recital al Palau.

● LL.T.

Pekka Saraste dirigeix la London Philharmonic

Pro Musica. London Philharmonic Orchestra. Cheryl Studer, soprano. Dir.: Juka Pekka Saraste. Strauss, Beethoven. Palau de la Música Catalana. 22 de febrer de 1999 (21 h).

La temporada Pro Música programa novament la London Philharmonic Orchestra en el seu primer cicle de concerts. Si el mes de gener era la batuta de Xavier Güell l'encarregada de dirigir la prestigiosa formació britànica, ara el director finlandès Juka Pekka Saraste serà l'encarregat de conduir el concert, que a més té com a al·licient la participació de la soprano americana Cheryl Studer interpretant l'escena final de *Capriccio* de Richard Strauss.

Als seus quaranta-dos anys Saraste esdevé un dels directors més excepcionals de la seva generació. Format a l'Acadèmia Sibelius d'Hèlsinki, va debutar com a director l'any 1980 dirigint l'Orquestra Filharmònica d'Hèlsinki. Tres anys després ja va fer la seva primera gira americana amb aquesta formació i hi obtingué un gran triomf. Després de ser invitat l'any 1985 a dirigir l'Orquestra Simfònica de la Ràdio Finlandesa, n'esdevé el seu director titular a partir de 1987. Aquell mateix any va ser nomenat director permanent de la Scottish Chamber Orchestra, càrrec que va ocupar fins a l'any 1991. L'any 1994 i després d'haver aconseguit fer-se un nom i assolir un reconeixement en l'àmbit internacional, esdevé director musical de l'Orquestra Simfònica de Toronto. Les actuacions amb aquesta formació simfònica, i molt especialment amb l'orquestra finlandesa —amb la qual ha realitzat gires pel Japó, Alemanya, i essent convidat a participar en concerts a Viena, al Festival d'Edimburg o als Proms londinencs—, han enlaira Saraste cap a un dels llocs més alts del món de la direcció actualment. Fruit de la seva vàlua i reconeixement internacional aconseguit, Saraste —que a més és conseller artístic de l'Orquestra de Cambra de Finlàndia— ha estat invitat recentment a dirigir altres orquestres, com

FOTO: C. VON TIEDEMANN

la Simfònica de Boston, Cleveland, San Francisco, Nova York, Ràdio de Frankfurt o l'Orquestra de París.

Per la seva banda, la carrera de Cheryl Studer va tenir el seu impuls decisiu quan l'any 1979 Seigi Ozawa va reclamar-la per actuar al costat de l'Orquestra de Boston. Després de formar part de la companyia de l'Òpera de Munic, les seves actuacions se succeïren als escenaris més rellevants d'òpera del món. Enregistraments operístics de personatges que inclouen des de títols belcantistes i d'òpera romàntica italiana —entre els quals destaquen els rols de Lucia i Violetta— i francesos —Marguerita de l'òpera *Faust*—, tenen en el repertori alemany un paper determinant. Per la seva veu, els rols de Leonor (de *Fidelio*), Agatha (del *Caçador furtiu*), Salomé, Herodiade, Arabella, Ariadna o els rols wagnerians d'Eva, Sieglinde, Senta o Elisabeth, han esdevingut paradigmàtics, tot convertint-se en una habitual en els festivals de Bayreuth. Ara, sota la batuta de Saraste, cantarà al Palau un dels moments més emblemàtics de les òperes de Strauss, com és l'escena final de *Capriccio*. ● LL.T.

De Penderecki a Prokófiev

Per F. TAVERNA BECH

No podem negar, i en no sabem la raó, que el nom de Penderecki sembla emanar un rar atractiu als nostres promotors de concerts. Des que va venir al final de la dècada dels anys seixanta per dirigir l'aleshores seva recent *Passió segons sant Lluc* per a cors, solistes i orquestra, Penderecki no ha deixat de passar per Barcelona per oferir-nos les mostres de la seva producció. L'any passat l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya va sol·licitar la seva col·laboració per a un concert simfònic i un altre de caràcter cambrístic.

Ara, a un any i dos mesos, Penderecki torna amb una orquestra polonesa per dirigir un programa en el qual figura altra vegada la *Quarta Simfonia* de Mendelssohn, a més de la *Simfonia núm. 1 "Clàssica"* de Prokófiev i la versió per a clarinet i corda del seu *Concert per a viola*.

D'alguna manera, no ignorant l'evolució del compositor polonès que figurà, primer en el sector més radicalment avantguardista de la música postserial dels anys seixanta i que efectuant, després, una sorprenent giragonsa estètica va passar-se al camp de la desacreditada tonalitat, no podem negar un interès per saber quina serà la seva aportació amb el seu *Concert per a viola*. Ara bé, el fet d'escollir un programa amb una simfonia tan fidel als molles del classicisme haydinià com ho és la *Primera Simfonia* de Prokófiev, escrita segons el mateix autor per mesurar les seves capacitats per imaginar mentalment una música, posar-la al costat de l'eclectica *Quarta* de Mendelssohn, a més de la seva partitura, pot ésser com una declaració d'adhesió als postulats més conformistes i reaccionaris de la composició finisecular.

En tot cas, d'aquest concert sense possibles sorpreses estètiques, potser sí caldrà esperar-ne l'acostumada brillantor i l'ampul·lositat simfòniques de les quals Penderecki és un lúcid i interessant exponent.

Palau 100. Sinfonia Varsovia. Dimitri Ashkenazy, clarinet. Dir.: Krzysztof Penderecki, director. *Simfonia núm. 1, "Clàssica"* de S. Prokófiev, *Concert per a clarinet i Sinfonietta per a corda* de K. Penderecki i *Simfonia núm. 4 "italiana"* de F. Mendelssohn. Palau de la Música Catalana. 16 de febrer de 1999 (21 h).

Norma obre la temporada de representacions del Liceu

FOTO: A. BOFILL

Sharon Sweet

Per JAUME COMELLAS

Norma, la més coneguda i estimada de les òperes de Vincenzo Bellini, serveix per obrir la que ha de ser la darrera temporada liceística de representacions fora del Liceu.

Amb ella arriba a la programació d'enguany l'expressió més depurada del geni del músic sicilià i l'avantpenúltim títol del seu *opus*, només seguit per *Beatrice di Tenda* i *I Puritani*, estrenades poc temps més tard de la que ens ocupa. Cal recordar el fet que quan Bellini el dia de Sant Esteve de 1831 estrena *Norma* a la Scala de Milà, només té 30 anys d'edat i ja és a punt de cloure el seu historial creatiu i també personal, perquè, com és sabut, va morir encara no feia quatre anys després. Ens trobem, doncs, davant d'una trajectòria curta però molt intensa —recordem en aquest sentit el paral·lelisme amb el seu plenament coetani Franz Schubert—, pròpia d'un talent superlatiu que comportà que als cinc anys d'e-

dat ja mostrés unes capacitats extraordinàries per a la música.

Va viure en el si d'uns anys de transició pel que fa al concepte operístic, a cavall entre l'epigonisme classicista ja decadent i d'un moviment romàntic encara no ben consolidat, que vivificaria la seva aportació genial. Més jove que Rossini, que li seria un amic i conseller intel·ligent, Bellini malda per obrir nous camins al gènere, aleshores molt subjecte al culte a la veu i, sense renunciar a aquest aspecte, n'intenta elevar la música a una dimensió molt més autèntica, en la qual l'impuls melòdic no se subjecti a les exigències virtuosístiques dels cantants sinó que es basi en un alè expressiu ric i poderós.

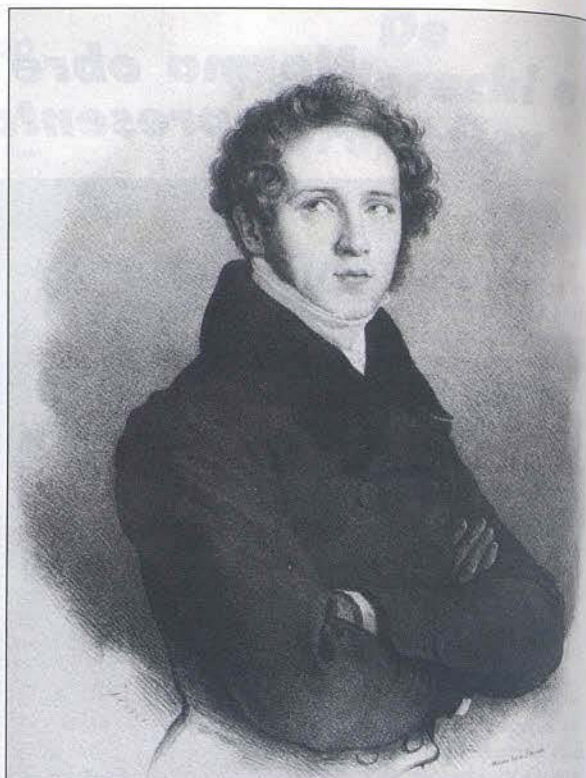
La melodia, doncs, esdevé centre de l'univers bellinià i ell l'eleva a una categoria expressiva com mai fins aleshores no s'havia assolit. L'amplitud de la seva melodia no és mai buida de contingut sinó transportadora d'autenticitat anímica. Si Verdi va poder elogiar que en Belli-

ni "hi ha melodies extremament llargues com ningú no havia escrit abans", Wagner va poder dir: "En la seva obra s'uneixen una realitat intensa, la més rica profunditat melòdica i la passió més aconseguïda." I un menys famós Mottini va afirmar, amb una exactitud inqüestionable, que l'ària *Casta diva* era juntament amb el *Lamento d'Ariana*, de Monteverdi, la frase melòdica més bella de la música italiana.

Tota versió d'aquesta òpera inclou un doble risc. L'interpretatiu i el dramàtic. En aquest sentit, pel que fa a veus, exigeix un nivell molt elevat de qualitat si hom no vol desvirtuar l'obra. Aquesta característica ha comportat versions de referència que sovint perduren en la memòria, si cal llunyana, dels qui les van gaudir, o en el referent llegendari a què tan propici és el gènere. La liceística de Maria Caniglia i Ebe Stignani, a aproximadament mig segle de distància, constitueix un exemple definitiu del que pretenc assenyalar. La producció que

Verónica Villarroel

Vincenzo Bellini

se'ns ofereix, amb vuit representacions, és conformada per dos repartiments. L'un amb noms molt consolidats a la lírica universal i l'altre amb artistes en fase ascendent. Sharon Sweet i Verónica Villarroel—respectivament, Norma i Adalgisa—garanteixen juntament amb el Pollione de Gegam Grigorian unes interpretacions a l'alçària de les circumstàncies. Són artistes prou coneguts dels afeccionats barcelonins i no exigeixen cap més comentari. Per la seva part, Susan Neves i Agnes Wolska, amb José Azocar, defensaran una segona opció que cal esperar que respongui també a un nivell notable de qualitat i interès.

La dramaturgia ofereix dificultats notables derivades del caràcter estàtic de l'acció. El seu responsable serà Francisco Negrín, un nom amb inevitables connotacions polítiques ben explícites i en darrera instància vinculables a l'artista, el qual, malgrat la seva joventut, té un historial remarcable en què figura la seva activitat en el molt exigent i rigorós Théâtre de La Monnaie de Brussel·les. És una producció que compta amb escenografia d'Anthony Baker i vestuari de Jonathan Morrell; producció que s'estrena a Barcelona i que és fruit d'una col·laboració amb el Théâtre de Genève.

La direcció musical en les versions d'abonament serà a càrrec de Daniele Callegari, un nom desconegut a casa nostra, i en les altres, de Javier Pérez Batista, aquest savi artesà de la casa.

Norma, de Vincenzo Bellini. Llibret: Felice Romani. Sharon Sweet, Verónica Villarroel, Gegam Grigorian, Susan Neves, Agnes Wolska, José Azocar, Josep Ruiz, Francisco Vas, Rosa Maria Conesa, Begoña Alberdi. Direcció musical: Daniele Callegari i Xavier Pérez Batista. Direcció d'escena: Francisco Negrín. Producció: Gran Teatre del Liceu-Grand Théâtre de Genève. Teatre Victòria (Barcelona). 9, 13, 16, 19, 20 (21 h), 21 (17 h), 23 (19 h) i 24 (21 h) de febrer de 1998.

XIV. CONCOURS DE PIANO

Premi Ciutat de Berga

en homenatge a Ricard Lamote de Grignon

Dies 1, 2, 3, 9 i 10 de maig de 1999

Categories:

A. fins a 28 anys - B. fins a 19 anys - C. fins a 15 anys - D. fins a 11 anys

Organitza:

CENTRE D'ESTUDIS MUSICALS DEL BERGUEDÀ «L'ESPILL»
c/. Ciutat, 16, 1r. - 08600 Berga - Tel. i Fax (93) 821 39 53

Patrocina:

fundació
caixaManresa

Des d'ara, en un sol telèfon hi trobaràs la resposta a infinitat de qüestions d'arreu de Catalunya.

012

La resposta

Un nou servei. Un nou telèfon* que pot resoldre alguns tràmits sense haver-se de desplaçar, que dóna resposta i orientació, principalment, sobre temes relacionats amb l'Administració de la Generalitat i també sobre d'altres serveis.

El 012 posa, a l'abast de tothom, infinitat de dades d'interès.

Només cal telefonar.

012

**atenció
ciutadana**

 InfoCat

 **Generalitat
de Catalunya**

*91,2 ptes. els 3 minuts o fracció.

AUDITORIS DE CATALUNYA

Auditori de Cornellà de Llobregat

1.- **Nom:** L'Auditori.

2.- **Adreça:** c/ Albert Einstein, s/n. Cornellà de Llobregat. Tel. 93.474.02.02. Correu electrònic: auditori@precsa.com.

3.- **Arquitecte:** Jordi Frontons.

4.- **Any d'inauguració:** 2 de juny de 1994. Cor del Liceu de Barcelona i diverses corals de Cornellà.

5.- **Cost de construcció:** 700 milions.

6.- **Propietat:** municipal.

7.- **Gestió:** empresa pública Precsa.

8.- **Aforament:** 698 butaques.

9.- **Capacitat d'ubicació d'interprets:** les mides de l'escenari són: boca, 14 m; amplada total, 21,90 m; profunditat, 13 m; corbata, 2 m.

10.- **Funcionalitat i/o polivalència:** música, teatre, dansa, enregistraments discogràfics, pro-

grames de televisió, congressos, convencions i campanyes de presentació per a empreses.

11.- **Temporades estables:** caldria parlar més aviat de cicles per a escolars i joves, no pas de temporades estables.

12.- **Pressupost:** 24 milions comptant els espectacles de Precsa i els de l'Ajuntament. El Departament de Cultura hi destina uns 7 milions.

Per MONTSERRAT PUIG

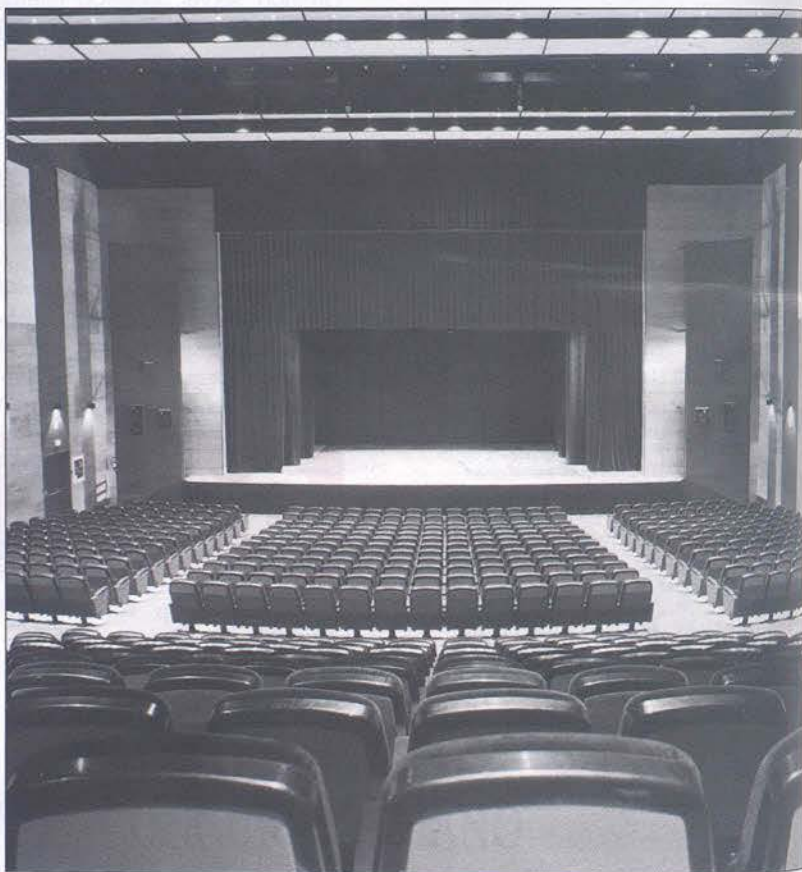
Laureà Palmer i Joan és el director del nou Auditori de Cornellà, que té la particularitat de ser gestionat per una empresa pública, Precsa.

—Com funciona l'Auditori de Cornellà?

—La gestió de l'Auditori la porta Precsa, que és una empresa pública. Nosaltres procurem rendibilitzar-lo al màxim, i el lloguem a empreses per fer-hi convencions o congressos. També s'hi fan enregistraments discogràfics; per exemple, l'últim disc de la Montserrat Caballé amb la seva filla, la Montserrat Martí. També serveix com a plató de TV, i així, tota la temporada passada s'hi va fer Moros i Cristianos, un programa de Tele-5.

—Però, de fet, qui n'elabora la programació?

—D'una banda, el Departament de Cultura de l'Ajuntament fa la seva programació, i Precsa mira d'aconseguir coproduccions amb companyies perquè facin la preestrena a l'Auditori. De teatre professional, en devem tenir uns sis espectacles per temporada, sense comptar la Festa Major i el Car-

naval. Hem fet coproduccions amb Comediants i Dagoll-Dagom per esmentar només dues companyies...

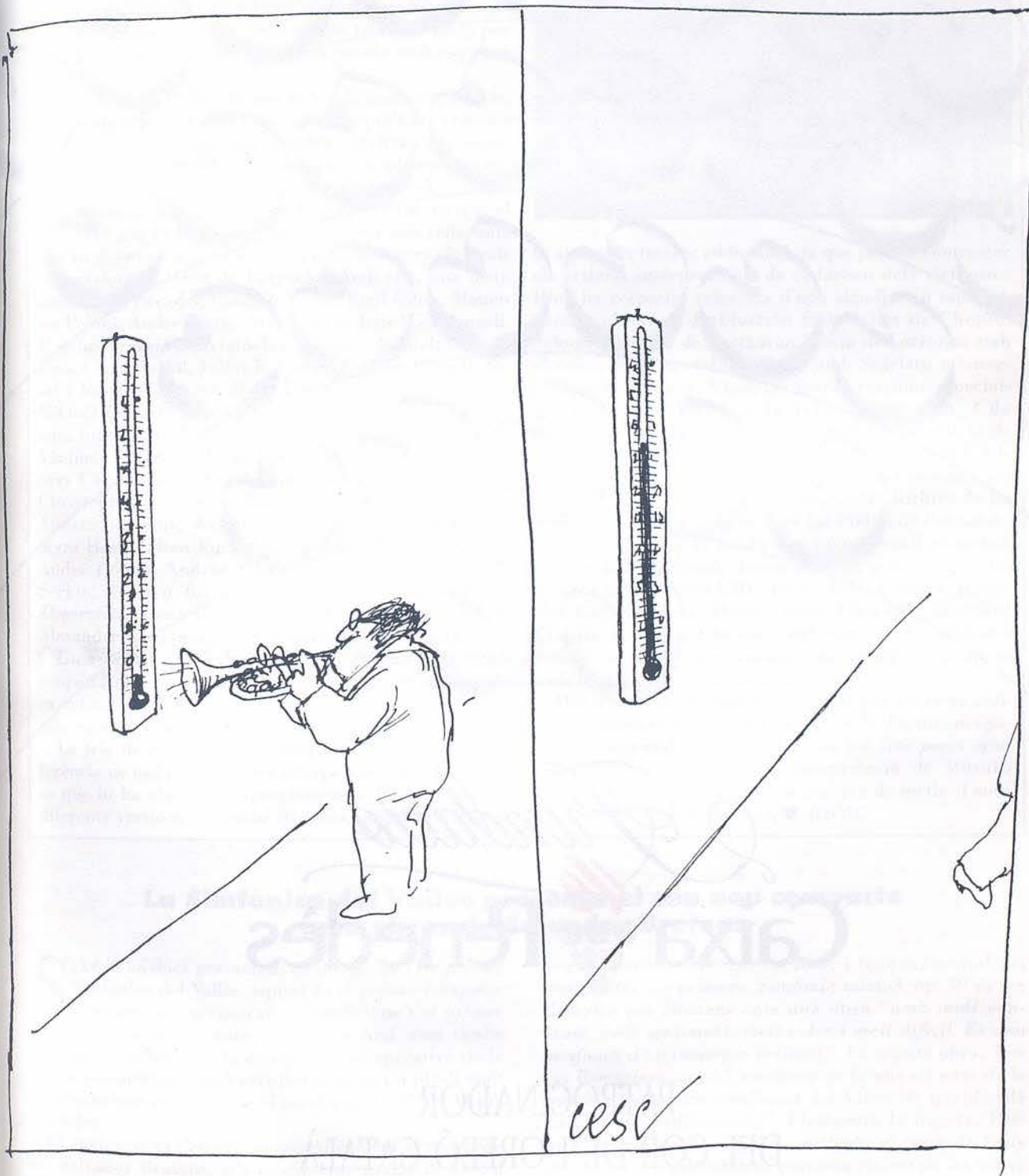
—I pel que fa a la programació musical?

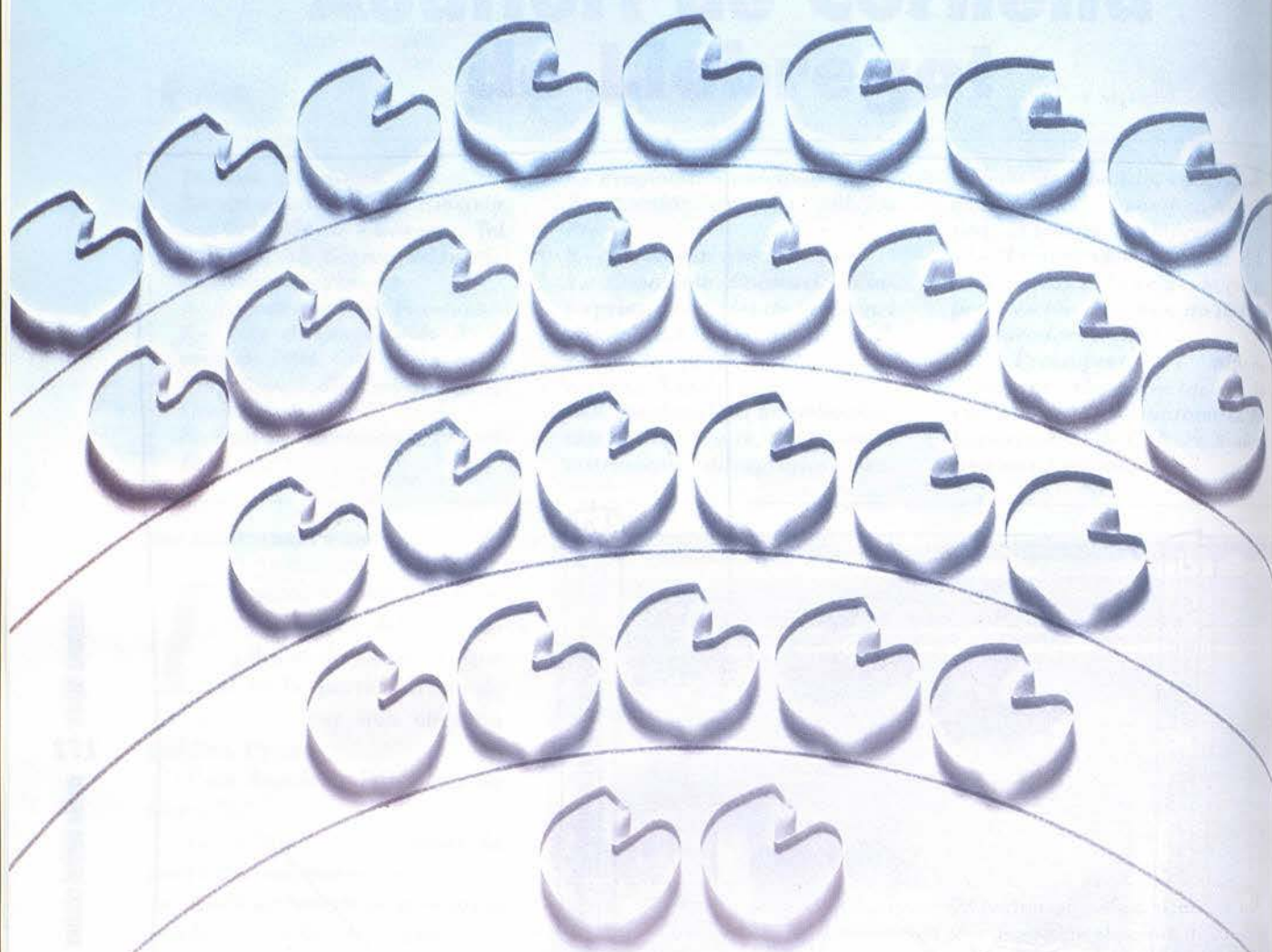
—Les audicions adreçades a nens i joves, les programa Joventuts Musicals, i són unes trenta a la temporada; és una activitat ben arrelada. També

tenim teatre per a escolars, amb unes 15 sessions per temporada. Les acadèmies de dansa també actuen aquí; la primera sessió la dediquen als familiars i la segona al públic en general.

—És car llogar l'Auditori?

—No, per 250.000 ptes. es pot disposar de la sala; a part hi ha els serveis.

Fundació
Caixa **Penedès**

PATROCINADOR
DEL COR DE L'ORFEÓ CATALÀ

Grans pianistes del segle XX, un magne projecte discogràfic

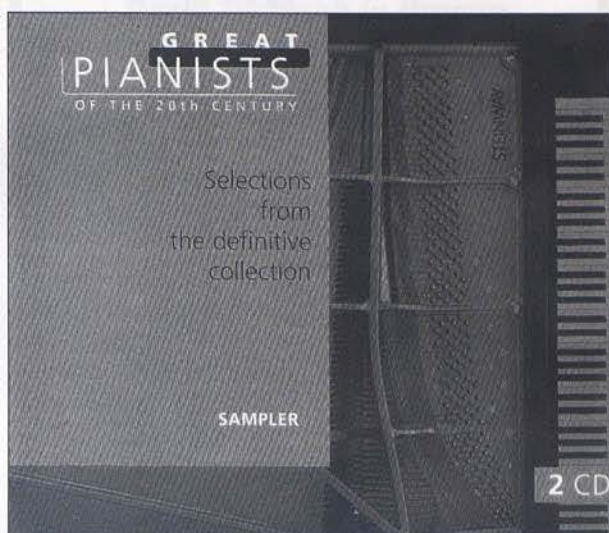
Acaba de ser presentat als mitjans de comunicació i fer-se present al mercat un magne projecte discogràfic que obeeix al títol de "Grans pianistes del segle XX".

Iniciativa del segell Philips, es tracta d'una recopilació d'enregistraments pianístics realitzats en aquest segle pels més grans virtuoses, segons una tria efectuada per un equip d'assessors mitjançant un procés molt rigorós i elaborat.

En total seran 200 CD, que es vendran en lots de dos, interpretats per 74 pianistes, 68 dels quals en versions en solitari, dos duos i dos pianistes invitats, representants d'una quinzena de països i que completen un ventall generacional que obre Ignacy Paderewsky (1860-1941) i tanca com a més jove Evgeny Kissin, nascut el 1971. Pel mig hi ha la totalitat dels noms més rellevants que ha donat en aquest segle el pianisme, entre els quals la barcelonina Alicia de Larrocha. Amb ella, una llista amb Alfred Brendel, Claudio Arrau, Emil Gilels, Maurizio Pollini, André Watts, Arturo Benedetti Michelangeli, Martha Argerich, Sviatoslav Richter, Wilhelm Backhaus, Clara Haskil, Julius Katchen, Wilhelm Kempff, Josef i Rosina Lhèvine, Dinu Lipatti, Murray Perahia, Mikhaïl Pletnev, Serguei Rakhmàninov, Arthur Rubinstein, Ingrid Haebler, Rudol Serkin, Vladimir Horowitz, Vladimir Ashknazy, Jorge Bolet, Daniel Barenboim, Robert Casadesús, Shura Cherkassky, Clifford Curzon, Christoph Eschenbach, Edwin Fischer, Nelson Freire, Andrei Gavrilov, Walter Gieseking, Friedrich Gulda, Myra Hess, Zoltan Kocsis, Radu Lupu, Nikita Magaloff, André Previn, Andras Schiff, Artur Schnabel, Rudolf Serkin, Rosalyn Tureck, Alexis Weissenberg, Krystian Zimerman, Glenn Gould, Alfred Cortot, Van Cliburn, Alexander Brailowsky, Wanda Landowska, etcètera.

Un autèntic aplec de mites, les versions dels quals ocupen 250 hores de música en una iniciativa discogràfica individualitzada que és, amb gairebé tota seguretat, la més important de la història d'aquest sector industrial.

La tria de repertori s'ha basat en el caràcter de referència de cadascuna de les interpretacions. Això suposa que hi ha obres que apareixen més d'una vegada en diferents versions de també diversos intèrprets, fet que

hi atorga un interès addicional, ja que permet contrastar els criteris interpretatius de cadascun dels virtuoses. Hom ha respectat relacions d'una significació especial, com és el cas de Rubinstein amb l'obra de Chopin, Schnabel amb la de Beethoven, Alicia de Larrocha amb el repertori espanyol, Horowitz amb Scarlatti o Gieseking amb Debussy. S'han recuperat versions especialment memorables, com la del *Concert núm. 4* de Rakhmàninov a càrrec de Benedetti Michelangeli, la de Martha Argerich del *Concert* de Ravel, la d'Emil Gilels de les *Peces líriques* de Grieg, la de Rakhmàninov del *Carnaval* de Schumann, la de Sviatoslav Richter de les *Sonates de guerra* de Prokófiev i la Pollini de *Petruška*.

El material que es publica en aquest recull procedeix dels fons de diferents discogràfiques, pràcticament les més importants, com EMI Classic, BMG Classics, Deutsche Grammophon, Decca, Sony Classical, Vanguard Classics i Teldec Classics, així com també d'alguna menys coneguda, que col·laboren en aquest projecte amb Philips gràcies a uns acords específics.

Més d'una quarta part del material que s'ofereix arriba per primera vegada al CD. També hi ha un enregistrament especial per a la col·lecció, les *Tres peces opus 11* d'Arnold Schönberg en interpretació de Mitsuko Uchida. El total de la col·lecció acabarà de sortir al mercat el mes d'agost d'enguany. ● RRMC

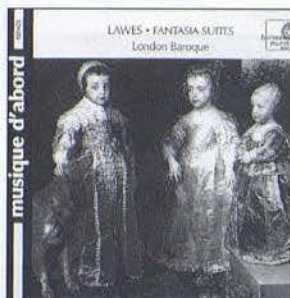
La Simfònica del Vallès presentà el seu nou compacte amb obres de Salvador Brotons

Si bé hi ha dues gravacions en directe de l'Orquestra Simfònica del Vallès, aquest és el primer compacte tècnicament enregistrat en condicions i el primer d'una sèrie de futurs enregistraments, així com també un punt de reflexió en la difícil situació operativa de la formació simfònica, però artísticament en un nivell molt bo, segons que va expressar el president de l'OSV, Albert Bardolet.

El compacte és dedicat monogràficament al compositor Salvador Brotons, alhora director titular de l'OSV. El mateix Brotons va assegurar que el fet d'incloure només obra seva va ser insistència de la mateixa orquestra, perquè ell ho considerava "molt atrevit". Malgrat tot, el director català es mostrà molt satisfet del resultat final i va remarcar "l'extraordinària disposició i bon tocar dels músics". Les tres obres que conté propo-

sen un petit recorregut estilístic i temperamental del compositor. La primera, *Simfonia núm. 3, op. 59* va ser descrita per Brotons com una obra "amb molt contrast, molt sentiment, molt color i molt difícil. És una simfonia d'una energia brillant". La segona obra, *Tres llemosines, op. 57*, encàrrec de fa uns set anys de la mateixa Orquestra Simfònica del Vallès, és qualificada com "molt mediterrània". Finalment, la tercera, *Poemes de rem i vela, op. 75*, acabada el març de l'any passat, és "estilísticament com una síntesi de les altres dues".

El compacte ha estat editat per Edicions Moraleda, és distribuït per Gaudisc i se n'ha fet un tiratge inicial de 1.200 unitats. Les dues primeres obres van ser enregistrades a l'Auditori de Sant Cugat del Vallès i la tercera a l'església de l'Esperança, a Barcelona. ● RRMC

LAWES:
Fantasia-Suites

London Baroque. Harmonia Mundi, HMA 1901423

En aquest CD, enregistrat el 1993 i reimprès el 1998, podem escoltar la música de William Lawes, compositor anglès del segle XVII que va viure en l'artística i il·lustrada cort de Carles I, la capella del qual va tenir Henry Purcell com a cantor. La predilecció del rei per la viola el portà a crear un grup de 14 intèrprets de corda, ampliat de manera anàloga als Vingt-quatre Violons de la cort de Lluís XV. Un any abans de la mort del ministre Cromwell i un any abans que Carles I fos nomenat rei, el 1619, es publicà la primera edició de *The Division-Viol*, obra teòrica i pràctica de gran relleu.

Les *Fantasia-Suites* per a dos instruments de corda de Lawes, pertanyents a la gran producció anglesa de música per a corda del segle XVII, són variades i originals, amb unes imitacions fugades on el missatge dramàtic irradia una línia melòdica en un pla, de vegades, antifonal. Els arxius no ens donen informació sobre la destinació d'aquestes obres, ni ens diuen on van ser interpretades. Probablement van ser tocades simplement com a música de cambra.

La interpretació d'Ingrid Seifert, Charles Medlan i Richard Egarr es desenvolupa en un àmbit musical i un estil apropiats. La qualitat de l'enregistrament podria ser considerada com a correcta i fidel, sense amplificacions distorsionadores. ● M. LL. C.

MONTECLAIR:
"La mort de Didon - Cantates"

Les Arts Florissants, dir. William Christie. Harmonia Mundi - Musique d'abord - HMA 1901280

Sovint conflueixen dos atractius quan ens trobem davant de la reedició d'un disc compacte. El primer és el de retrobar un enregistrament atractiu potser esgotat, i el segon... que s'acostuma a presentar a un preu més atractiu.

Aquest és el cas de l'enregistrament que ara ens ocupa. Es tracta d'una de les moltes col·laboracions que els prestigis conjunt vocal-instrumental francès Les Arts Florissants, sota la direcció del clavecinista William Christie, ha fet per a la firma Harmonia Mundi France. A més, no hem d'oblidar que som davant d'una de les especialitats d'aquest conjunt..., la música vocal francesa del barroc, i aquest fet plana en tot l'enregistrament.

Així doncs, es tracta d'un disc dedicat a les cantates (profanes) del compositor Michel Pignolet de Montclair (1667-1737), de qui malgrat que no conservem gaires dades biogràfiques, sí que se'ns mostra com un dels compositors més interessants de la generació que separa Lully de Rameau. El disc inclou un total de cinc cantates de temàtica al·legòrica i mitològica. Les quatre primeres: *La mort de Didon* (que dona títol al disc), *Il dispetto d'amore* (en italià), *Le triomphe de l'amour* i *La morte di Lucretia* (novament en italià), són per a

un solista vocal i conjunt instrumental reduït. Els solistes, respectivament, són la deliciosa i subtil soprano Agnès Mellon, el sempre personal contratenor Gérard Lesne, l'elegant Jean Paul Fouchécourt (tenor) i la també soprano Monique Zanetti, que ens ofereix una intensa "morte de Lucretia".

La darrera cantata del disc, també la de més dimensions, inclou la participació de tres solistes (Monique Zanetti, Jean-Paul Fouchécourt i la incorporació del baix Jean François Gardeil). Es tracta de la cantata titulada *Pyrame et Thisbé*, atractiu colofó d'un disc que ens deixa la impressió d'haver sentit una exquisida i fins i tot representativa mostra de fins on havia arribat l'art dramàtic vocal francès a les primeres dècades del segle XVIII. Més enllà de l'òbvia qualitat musical, cal remarcar l'interessant treball dramàtic de tots els intèrprets, també dels acompanyaments instrumentals, sens dubte un dels grans trets de fabrica de Les Arts Florissants sota la conducció de William Christie.

Benvingudes reedicions com aquesta, completament recomanada per als aficionats a la música (vocal) del barroc francès interpretada com *il faut*. Afegim-hi que l'enregistrament es va fer el març de 1988. ● Joan V. Bellalta

BRAHMS:
Música coral

RIAS-Kammerchor. Dir.: Marcus Creed. Harmonia Mundi, 2901591.93

La firma Harmonia Mundi ens brinda amb aquest triple CD una de les recopilacions de música coral de Johannes Brahms més extenses i més reeixides de la discografia europea digital. Els enregistraments es van dur a terme entre

els anys 1994 i 1997. Els 35 membres del RIAS Kammerchor de Berlín ens ofereixen una versió digna de la més alta professionalitat vocal. No és aquest cor ha estat un dels més prestigiosos de l'Europa central des de la seva fundació l'any 1949. La seva versatilitat, els ha dut a estrenar obres que els dedicaren autors com Hindemith, Krenek, Henze o Boulez i a col·laborar regularment amb les orquestres Filharmònica i la Ràdio de Berlín.

El primer dels tres CDs és dedicat a la música sacra a *cappella* i inclou les grans obres mestres de l'autor en aquest gènere. És potser en aquest primer recull on la sonoritat plena, flexible i delicada del RIAS-Kammerchor s'adequa més al caràcter de les obres. Cal destacar l'admirable versió de *Drei Motetten op. 110*, precisa, equilibrada i molt expressiva. *La Missa Canònica* és un *opus* petit que Brahms va compondre més com a exercici de composició contrapuntística que no pas com a obra de concert; és per això que mai no va voler publicar-la. En un recull com aquest, en el qual no s'obvia cap de les obres importants, creiem que queda plenament justificat que s'hi inclogui: en permet de copsar un Brahms diferent, menys definit estilísticament, més acadèmic, exercitant-se en les tècniques del contrapunt que tan magistralment aplicaria a la majoria dels seus motets. D'aquí, el *Benedictus* el va incloure amb un altre text en el primer dels *Drei Motetten op. 74*.

El segon CD és dedicat a la música coral profana a *cappella*. La versió de Marcus Creed, excel·lent director alemany format principalment a Anglaterra i director del RIAS Kammerchor des de l'any 1987, ens porta a gaudir de la profunda riquesa

dels textos amb una versió marcada per la transparència i l'emotivitat. És imprescindible, per a qui no el conegui, descobrir el meravellós cicle *Vier Gesänge op.17* per a dues trompes, arpa i cor femení. *L'In stiller Nacht* que clou aquest segon CD és una emotiva mostra de la llarga col·lecció de *Deutsches Volkslieder* (cançons populars alemanyes) no inclosos en aquest recull.

El darrer disc ens presenta els principals cicles de quartets amb piano i els dos cicles de *Zigeunerlieder* (cançons gitanes) que configuren els *opus 103 i 112b*. Especial atenció mereixen els dos quartets *op. 112a*, malauradament una de les obres corals menys interpretades, exemple sublim del romanticisme tardà del darrer Brahms. Valuosíssima, l'aportació del pianista francès Alain Planès, perfecta combinació de virtuosisme, extroversió interpretativa i esperit cambrístic. La seva àmplia discografia en solitari ha estat premiada en nombroses ocasions. Cal destacar la seva versió dels *Préludes* de Debussy i de diverses obres de Chabrier, Janáček i Schubert.

● J.V.C.

ENRIQUE GRANADOS: Música de cámara con piano

Trio Gerhard. (Albert Nieto, piano; Víctor Parra, violí; François Monciero, violoncel). Discobí.

Molts són els mèrits que concita aquest CD. Però amb tota seguretat el més important és l'elecció de les obres que l'integren i, en definitiva, la dimensió monogràfica d'obra cambrística d'Enric Granados.

Ens trobem davant d'un recull de material que, ex-

cepte el tan conegut "Intermezzo" de *Goyescas*, ofereix una visió molt desconeguda de l'obra del compositor lleidatà. Són unes partitures perdudes en els catàlegs, gairebé només conegudes per especialistes que, gràcies a la intuïció i inquietud dels membres del Trio Gerhard, veuen la llum amb tota la plenitud de recursos que exigeixen.

Hom destacaria especialment el *Trio opus 50*, una obra cambrística de considerable envergadura, d'una considerable grandesa que, com diu el musicòleg Antonio Iglesias en el comentari del fullet que acompanya el CD, constitueix un "exemple tan necessari en l'elevació de la música de cambra espanyola, tan necessitada d'això, particularment a la seva època".

Ultra l'esmentat "Intermezzo" de *Goyescas* en arranjament per a piano, violoncel i violí, figura la *Sonata per a violí i piano*, i la *Romança per a violí i piano*, ambdues també obres de notable ambició, i *Tres preludis*, brevíssimes composicions, per acabar amb una altra obra d'un especial bon gust, el *Madrigal*, per a violoncel i piano i la "Danza gallega" extreta de la *Suite sobre cantos gallegos per a orquestra*, aquí en versió per a violoncel i piano.

En definitiva, una mostra exquisida, d'una gran plenitud musical i d'un enorme atractiu que troba en el treball rigorós del Trio Gerhard la mesura d'unes versions acurades i rodones, amb especial esment, per l'acusat protagonisme que hi té, per al pianista Albert Nieto, autèntic conductor del programa, com es correspon, també, amb l'essència pianística de tota l'obra d'Enric Granados. ● J.C.C.

David Oistrakh in Prague

Vol. I

Beethoven: *Sonata piano i violí* núm. 5 (Primavera)
Brahms: *Sonates* núm. 1 i 3

Vol. II

Schubert: *Duo violí i piano op. post 162* i *Trio amb piano op. 99*
Mozart: *Variacions en Sol sobre "La Bergère Cèlimène"* K.359

Vol. III

Dvorák: *Concert en La menor per a violí i orquestra*
Grieg: *Sonata* núm. 2 op. 13
Glazunov: *Concert en La menor per a violí i orquestra*

Vol. IV

Bartók: *Sonata per a violí i piano* núm. 1 i *Hungarian Folksongs*
Ravel: *Sonata per a violí i piano* i "Tzigane"

Vol. V

Prokófiev: *Concert* núm. 1 per a violí i orquestra, "Cinc melodies" per a violí i piano op. 35 i *Sonata per a violí i piano* núm. 1.

Vol. VI

Xostakóvitx: *Concert per a violí i orquestra* núm. 1
Katxaturian: *Concert per a violí i orquestra en Re menor*

Praga

PR. 256007.12

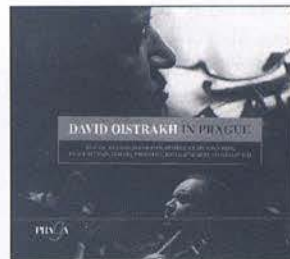
HM. 31x6

6 CD

Tal com es va fer amb Sviatoslav Richter, l'editora Praga està recopilant les gravacions que el violinista David Oistrakh realitzà a Praga per a la Ràdio Txeca.

L'interès és enorme, ja que aquesta recopilació comprèn les gravacions realitzades des de 1947 fins al juliol de 1972, és a dir, fins dos anys abans de la seva mort. Són, en total, vint-i-quatre anys d'activitat artística amb un bon nombre d'obres i estils que permeten escoltar-lo i valorar-lo no només en qualitat de solista sinó també com a membre de conjunt de cambra.

Figuren entre les seves insuperables interpretacions, els concerts de Xostakóvitx i Katxaturian, un CD dedicat a Prokófiev amb el *Concert* núm. 1 i la *Primera Sonata amb piano*, i quatre CD més, amb *Sonates* de Beethoven (*Primavera*), Brahms núm. 1 i 3), Schubert, Bartók, Grieg, Ravel (també la "Tzigane") i els concerts de Dvorák i Glazunov.

Els acompanyaments orquestrals corresponen a l'Orquestra Simfònica de Ràdio Praga, Orquestra Filharmònica Txeca i Simfònica de Moscou. Els pianístics, a Frida Bauer, Lev Oborin i Vladimir Yampolski.

Totes aquestes gravacions són en directe i això li dona encara més emoció.

Deixaran bocabadats a molts la perfecta interpretació i la precisa entonació de milers i milers de notes. I és que parlar de David Oistrakh és parlar d'un dels grans mites del violí. Inoblidable va ser la seva presentació al Palau de la Música a Barcelona gràcies al Patronat Pro Música el 4 i 6 de juny de 1959. Recordem que amb un clima realment càlid, un Oistrakh de 51 anys

ens emocionà interpretant no menys que cinc concerts en dues sessions: Mozart, Prokófiev, Txai-kovski, Beethoven i Brahms.

Els qui vàrem tenir la sort d'assistir-hi, ens vam adonar immediatament que es tractava d'un violinista que obria un nou camí en l'art violinístic.

Efectivament, Oistrakh venia com el gran exponent d'una escola russa encara no coneguda internacionalment.

Es coneixia la de J. Heifetz, T. Seidel o Mischa Elman, provinent de les mans de Leopold Auer via Estats Units, però no coneixíem la d'Oistrakh provinent de Piotr Stoliarsky, ja que el règim comunista no permetia la sortida dels seus artistes a l'estranger. Als anys cinquanta un petitíssim canvi va permetre que músics com Oistrakh, Sviatoslav Richter i Mstislav Rostropòvitx comencessin a ser coneguts també a l'estranger.

Nosaltres pensem, a més, que la personalitat de David Oistrakh ha superat les excel·lències de la seva escola i que l'escola russa de la qual prové tindrà un abans i un després de David Oistrakh. Afirmar això no significa sinó corroborar el que molts violinistes russos pensen. La majoria d'ells veuen David Oistrakh com el seu pare artístic, encara que no procedeixin de la seva escola.

Què té Oistrakh per ocupar un lloc tan privilegiat? Simplement personalitat. El seu so rodó, robust i alhora vellutat és inconfusible.

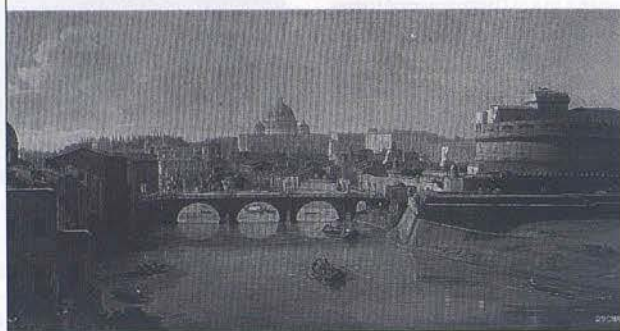
Aquest àlbum de sis CD constitueix una gran lliçó magistral i l'aconsellem vivament no només per les seves habituals i espectaculars interpretacions dels concerts esmentats, sinó sobretot per un Oistrakh no tan conegut com el de les obres íntimes. ● Jordi Cervelló

Voyage en Italie

DEUX SIÈCLES DE MUSIQUE A ROME, VENISE, FERRARE

An Italian Journey

1550-1750

Voyage en Italie, deux siècles de musique a Rome, Venise et Ferrare (1550-1750)

Intèrprets diversos
Harmonia Mundi - HMX
290897.99 (3 CD)

Les dates nadalenques, amb tot el seu inevitable vaivé de regals, acostumen a ser un bon pretext per a enregistraments com el present, en què, sota el títol genèric de *Viatge per Itàlia*, se'ns proposa en un pack de tres discos compactes, un recorregut tan representatiu com el que permet aquesta durada, per la producció vocal-instrumental de tres de les ciutats que més van polaritzar la creació musical italiana durant els segles XVII i XVIII: Roma (1570-1720), Venècia (una capital musical) i Florència (l'avantguarda musical al voltant del 1600) amb el seu entorn (Màntua, Ferrara, Mòdena).

Potser un quart disc dedicat a Nàpols, amb mostres de la seva gran producció vocal, hauria estat la cirereta que hauria culminat l'esperit antològic de la proposta.

Però és evident que una selecció d'aquestes característiques feta a partir de l'extens i qualitatiu fons d'enregistraments de la firma Harmonia Mundi France té tots els punts per mostrar-se, com a mínim, amb un atractiu interpretatiu indiscutible.

Només cal recordar els noms dels conjunts responsables de les diferents interpretacions: Ensemble Clément Jannequin, Concerto Vocale, Les Arts Florissants, The King's Noyse, Andreas Scholl, Ensemble 415, Concerto Amsterdam, Ensemble Vocal Européen i London Baroque.

Quant als compositors..., a Roma trobem obres de Palestrina, Frescobaldi, Rossi, Carissimi i Corelli, entre d'altres...; entre els pioners de l'entorn florentí apareixen Da Rore, Vecchi, Caccini, Marenzio, Gesualdo, Luzzaschi, el jove Monteverdi..., i a Venècia no falten Willaert, Banchieri, Gabrieli, Monteverdi, Cavalli, Caldara i Vivaldi.

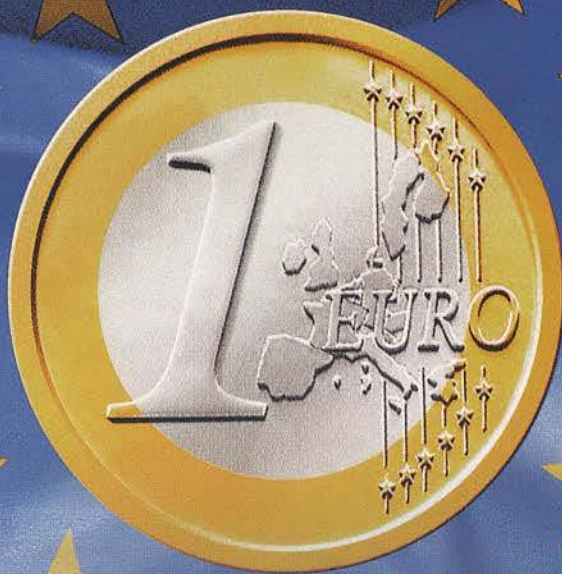
I quant al repertori, es percep que el criteri de selecció que s'ha seguit, lluny d'oferir una vegada més els tòpics consagrats per la tradició, s'ha decantat volgudament per mostrar obres o fragments d'extraordinària bellesa i força expressiva, que si bé no són dels més populars entre el gran públic, si que són ben representatius de l'estètica del temps i l'espai en què van sorgir. Una idea fantàstica per als interessats a anar descobrint repertori menys habitual. A canvi de l'inconvenient que algunes obres, les més llargues, es mostrin incompletes, l'avantatge de gaudir d'una música bellíssima i a bon preu. ● J.V.B.

Ritmes d'havanera per a guitarra

(segles XIX i principi del XX) Joan Furió, guitarra. La Mà de Guido, LMC, 2027

Tot i que els avantpassats de la guitarra moderna tenen un lloc de consideració en la música renaixentista i barroca, cal assenyalar també, el gir que aquest instrument féu, en l'àmbit ibèric, en el sentit d'una identificació amb diverses modalitats d'inspiració popular, sota la influència de la música arabigoandalusina. Un sentit anàleg tenen les associacions posteriors d'aquest instrument amb danses provinents d'Ultramar —com l'havanera i el tango—, les quals reivindicades com a cosa pròpia després de la desfeta del 1898, fins i tot ocuparen, en un tribut a l'exotisme, algunes petites parcel·les de la música europea, culta (*Carmen* de Bizet, *Simfonia espanyola* de Lalo o *Rapsòdia espanyola* de Ravel, per exemple) i de saló.

Francesc Cortès, en el text que acompanya el disc, ens il·lustra minuciosament aquests aspectes, i també ens proporciona les referències pertinents de les 16 peces seleccionades per Joan Furió per configurar aquest monogràfic. Hi són presents molts coneguts menors del gènere, com, entre d'altres, Sebastián Iradier, de qui manllevaren alguns temes les obres esmentades de Lalo i Bizet. Però també hi podem trobar els noms d'Arrieta, E. Sainz de la Maza i F. Moreno Torroba, i la banda de la transcripció del *Tango* d'Albéniz, deguda a Andrés Segovia, i de sengles peces d'alt valor guitarrístic de Francesc Tàrraga i Emili Pujol. Joan Furió, professor de guitarra al Conservatori Municipal de Barcelona, ens n'ofereix unes versions plausiblement comunicatives i eloqüents. ● A. M.

Ara és la nostra

L'euro és, des d'ara, la nostra nova moneda

A partir del dia 1 de gener de 1999 l'euro és, legalment, la moneda nacional dels països que participem en la tercera fase de la Unió Econòmica i Monetària.

Iniciem un **període transitori** que finalitzarà el 31 de desembre del 2001.
Durant aquests tres anys, l'ús de l'euro encara és voluntari.

Les empreses poden:

- Crear noves societats i red denominar la xifra de capital social de les societats ja existents, en euros.
- Fer en euros la comptabilitat, les declaracions i els pagaments d'impostos.
- Contractar en euros amb els mercats organitzats (borses de valors, MEFF, etc.).

Les persones físiques poden:

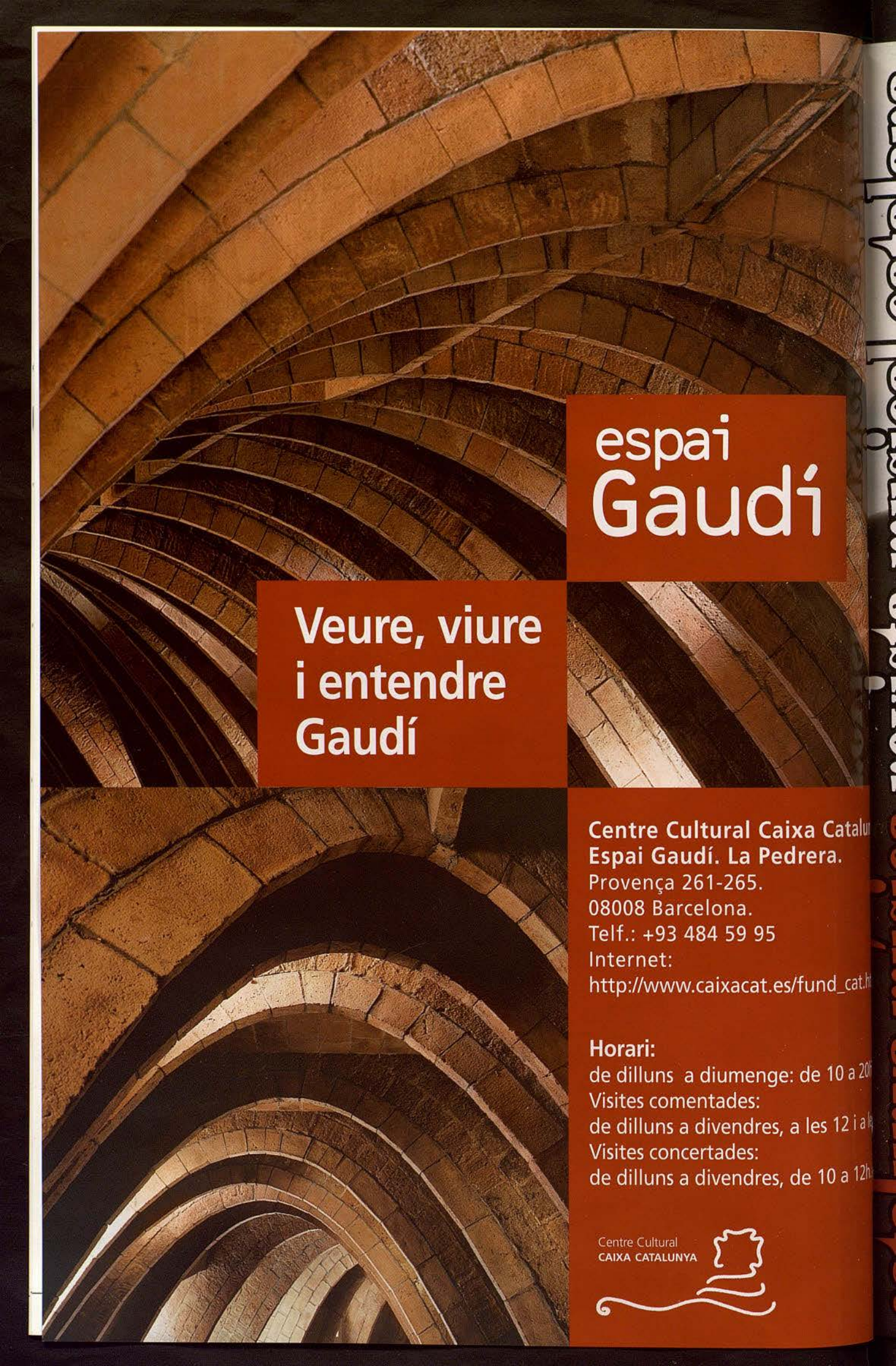
- Fer en euros els pagaments i els cobraments que no siguin en metàl·lic (els bitllets i les monedes d'euro no circularan fins a l'1 de gener del 2002).
- Fer en euros les operacions amb bancs, borses de valors, etc.

Qualsevol acte jurídic es pot denominar en euros si les parts hi estan d'acord.

 Generalitat
de Catalunya

El canvi del segle

espai
Gaudí

**Veure, viure
i entendre
Gaudí**

**Centre Cultural Caixa Catalunya
Espai Gaudí. La Pedrera.**
Provença 261-265.
08008 Barcelona.
Telf.: +93 484 59 95
Internet:
http://www.caixacat.es/fund_cat.htm

Horari:

de dilluns a diumenge: de 10 a 20h

Visites comentades:

de dilluns a divendres, a les 12 i a les 18h

Visites concertades:

de dilluns a divendres, de 10 a 12h

Centre Cultural
CAIXA CATALUNYA

